

นิยายปก

● จริงจัง ตามพ่อ

การเมือง... ไม่ใหม่ไม่เก่า?

การเมือง คำกล่าวนี้

ต้องศึกษาให้แจ่มใจ

ว่าเก่าว่าใหม่ไหน

ลองสดับก่อนย้อนแย้ง

คืออะไร

จะแจ้ง

নয়สลับ กันแล

จกัรู้ความจริง

การเมือง นั้นมนุษย์แท้

เพื่อสละแต่ประชาจำ

มีใช้เพื่อตนสำ-

แต่เพื่อมุ่งรับใช้

พึงทำ

จดไว้

เร่งลาม ยศเลย

ชาติให้เไฟไทย

ชนเผ่าหัวหน้ายุค

สละเลือดสู้รบิบาล

เช่นนี้แหละคือการ-

บางท่านนั้นชีพแม่

โบราณ

แบกแอ

เมืองเก่า

มอบให้มวลชน

การเมือง ยุคใหม่นี้

บ้านบิโงกบิเประอะ

ลับหลอกประชาเลอะ-

อเนจอนาถชาติในอึ้ง

เนาเพอะ

เซระอะคลั่ง

เทอะทั่ว ไทยแฮ

หัตถ์ผู้บิบริหาร

การเมือง ใหม่เกิดแล้ว

ไอ้เกิดเท้จจริงไหน

การเมือง ใหม่แบบใด

ถ้าใหม่แบบเก่าซี้

ในไทย

เมื่อนี้

กันเล่า

ยอดเท้การเมือง

(สไมย์ จำปาแพง ๑๑ มิ.ย. ๒๕๕๒)

ความประทับใจ

หมายเหตุจากชม (ไทยรัฐ ๒๔ มิ.ย.๕๒) นับว่าคนไทยและประเทศไทยของเราโชคดีเหลือเกินที่พระมหากษัตริย์ของเราทุกพระองค์ ได้อุทิศพระวรกายแก่พสกนิกรมาโดยตลอด ดังที่ล้นเกล้า ร. ๖ ทรงบันทึกไว้ในประโยคสุดท้ายของพระราชหัตถเลขา ว่า

“ชีวิตของฉันขึ้นอยู่กับพสกนิกรของฉัน ในนามฉันคือพระเจ้าแผ่นดินของเขา แต่ในความเป็นจริงแล้ว ฉันคือคนรับใช้ของเขา”

ผลงานในอดีต จนถึง ปัจจุบัน

ร.๕ ได้พระราชทานที่ดินให้แก่รถไฟไทยไว้ถึง ๒ แสนไร่ ทำให้เรามีต้นทุนทางธุรกิจที่สูงมาก หากไม่มีมนุษยพากันโงกบิแล้ว รถไฟคงไม่ตกอยู่ในสภาพถึงกัซาง ไม่ถึงกัซางอย่างนี้ ส่วนโครงการพระราชดำริต่าง ๆ ของร.๙ แม้จะมีมากมาย แต่พระองค์ก็ไม่ทรงยกเอามาหาเสียงดังที่นักการเมืองมักกระทำกัน ทรงแก้ปัญหาวิกฤติของชาติครั้งแล้วครั้งเล่า ให้ผ่านพ้นไปด้วยดี ด้วยพระปรีชาญาณที่ลึกซึ้งทั้ง รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ศิลปศาสตร์ เกษตรศาสตร์... ฯลฯ ทรงเป็นสุดยอดของนักประชาธิปไตยที่พสกนิกรต่างเทิดทูนไว้ในดวงใจ ซึ่งสูงส่งยิ่งกว่าการกาบิตรีใด ๆ

นิยามคำว่า “การเมือง” ? (ตามสัจจะ)

การเมือง คือ การทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง (ใครคิดได้ดีกว่านี้ โปรดได้อธิบายความเอาเอง)

สุภาษิตเตือนใจ

อย่าได้หน้าลิ้มหลัง อย่าลิ้มซ้างเมื่อได้หิแพนด้า
อย่าหลงฝรั่งมังค่า จนลิ้มของดีที่อยู่ใกล้ ๆ
ตัวเรามาอย่างยาวนาน

บทสรุป ส่งท้าย

ถ้าช่วยกันทำ การเมือง ให้เป็นการทำเพื่อบ้านเพื่อเมืองได้ ก็ไม่ต้องมีคำว่า การเมืองเก่า การเมืองใหม่อีกต่อไป **๓**

18

บ้านปานาดอย

ท่านพลเอกเปรมกำหนดราคาจำหน่ายเพียง ๘๐ % ของราคาตลาด เมื่อราคาแพงขึ้นชวชนาก็มาไถ่คืนสมัยรัฐบาลต่อๆ มากำหนดราคาจำหน่าย ๑๐๐ % ถึง ๑๒๐ % ทำให้มีการโกง ซื้อข้าวราคาถูกมาจำหน่ายรวมทั้งซื้อข้าวจากประเทศเพื่อนบ้านด้วย

24

สี่สันชีวิต

นักวิชาการสาธารณสุขก็คือบุคคลที่ต้องรับภาระเรียนรู้ฝึกฝนให้เกิดความเชี่ยวชาญในการแก้ไขปัญหาสุขภาพที่ต้นเหตุ

36

กำปั้นทุบดิน

บ่อน้ำ ถนน ศาลา สะพาน สาธารณ-โภคิตต่างๆ คนมีสตางค์ คนจน ต่างช่วยกันสร้างเป็นบุญให้ใช้กัน ไม่ต้องร้องขอเงินหลวงริตภาษีมาสร้าง การเมืองจึงเป็นเรื่องเสียสละของสัตว์เมืองทุกคน ทุกฐานะอาชีพต่างช่วยกันทำการเมืองงานกุศลเป็นแบบอย่างสืบทอดกันมาเก่าก่อน...

ผู้ ที่ติดตามข่าวคราวการบ้านการเมือง ต่างเห็นพ้องต้องกันเป็นส่วนใหญ่ว่า สาเหตุที่เมืองไทยแย่ไปทุกด้านในเวลานี้ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศนั้นต้นตออยู่ที่ “การเมือง”

เพราะ “การเมือง” เป็นการเมืองแบบเก่าๆ การเมืองที่มุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตัวและพวกพ้อง หาใช่เพื่อประชาชนส่วนใหญ่ไม่ ถือการเมืองเป็นอาชีพ เป็นการลงทุนเพื่อหวังผลกำไร แท้จริงการเมืองต้องเป็นเรื่องของ “ความเสียสละ”

จะยากดีมีจนอย่างไร ถ้าจะอาสาเป็น “นักการเมือง” ต้องพร้อมที่จะ “เสียสละ” ถ้าไม่พร้อม ต้องไปทำอย่างอื่น แล้วปล่อยให้คนที่พร้อมมาทำหน้าที่ “นักการเมือง” มิฉะนั้นก็จะมีแต่ “นักกินเมือง” เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมดเหมือนในเวลานี้

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย พูดคำว่า “การเมืองใหม่” มานานแล้ว คำนี้ใครได้ยินก็เข้าใจความหมายได้ดี เป็นคำของแกนนำคนหนึ่งที่ไม่ใช่ผม

หลายเดือนมาแล้ว ผมไปเห็นหนังสือภาษาฝรั่งเล่มหนึ่ง อยู่บนชั้นหนังสือของโรงเรียนผู้นำ ที่กาญจนบุรี เปิดดูหน้าแรกก็พบลายมือผู้แต่ง แปลเป็นภาษาไทยว่า “ขอมอบให้คุณจำลอง, จากต้นแค้น ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙” ซึ่งผมลืมเรื่องนี้ไปสนิท

หนังสือชื่อ “จำลอง ศรีเมือง และการเมืองของประเทศไทย” อารัมภบทในหน้าต่อไปว่า “หนังสือเล่มนี้สืบเนื่องมาจากวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก (ของผู้เขียนคือ **ดร.ต้นแค้น**) สมัยเรียนปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖

ผู้เขียนให้เกียรติผมมากเกินไป นำเรื่องราวของผมไปเขียนเป็นวิทยานิพนธ์ หลังจากสำเร็จปริญญาเอกแล้วก็เขียนหนังสือเล่มนั้นใน ๔ ปีต่อมา

ดร.ต้นแค้นวิเคราะห์ว่า การเมืองแบบพรรคพลังธรรมในสมัยนั้นเป็นการเมืองของประเทศไทย “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ยืนยันเป็นบทกวีว่า การเมืองใหม่มีมาแต่โบราณแล้วตั้งแต่สมัยหัวหน้านายคุณคนเผ่าเสียด้วยซ้ำ

คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) มีมติรับรอง “พรรคการเมืองใหม่” เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายนที่ผ่านมา ต้องจับตาดูต่อไป

“ถ้าใหม่แบบเก่าซี้ ยอดแท้การเมือง”

๒

เอโกปี หุควา พหุธา โทติ พหุธาปี หุควา เอโก โทติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านป่านาดอย

สีสันชีวิต
ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

กำปั่นทุบดิน

1	นัยปก:การเมือง..ไม่ใหม่ไม่เก่า?	จริงจ้ง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	รัตนราชสุดา สมเด็จพระเจ้าฟ้านักพัฒนา	ทศพนธ์ นรทัศน์
18	บ้านป่านาดอย	จำลอง
23	จากใจถึงใจ	สำนักพิมพ์กัลลั่นแก่น
24	สีสันชีวิต (ใจเพชร กล้าจน)	ทิม สมอ.
30	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
35	การ์ตูน	วิสูตร
36	กำปั่นทุบดิน (การเมืองใหม่ขนานแท้และดั้งเดิม)	ดั่งนั้น วิมุตตินันตะ
40	ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โศกสลด	สมพงษ์ พิงเจอร์อุจจิตต์
42	ขาดก้นยุค	ณวมพุทศ
50	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
60	ปราชญ์ของแผ่นดิน	ระพี สาคริก
62	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
66	บทความพิเศษ (นายทุนที่เห็นแก่ตัวๆ)	พิมพ์วิทย์ ชูโต
69	คืนวิญญูญาณความรักให้แผ่นดิน	ระพี สาคริก
75	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
78	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจอร์อุจจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญยศ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ สุเสรี สีประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม ปีกฟ้า เกาประเสริฐ
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๗๓๔-๕๒๓๐
 จัดจำหน่าย กัลลั่นแก่น ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๓๕-๘๕๑๑
 อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕ สำนักพิมพ์กัลลั่นแก่น ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
 ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์ บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

ทำไม?

เลิกดูฟรีทีวีมานานแล้ว เพราะมีแต่โฆษณา กับละครน้ำเน่า หันมาดูเอเอสทีวี ถึงเดี๋ยวนี้เอเอสทีวีก็มีโฆษณามากขึ้นก็ยอมได้ เพราะมีรายการที่มีสาระอยู่มาก แต่ที่คาใจอยู่ก็คือมีโฆษณาพระเครื่องรางของขลัง เช่น จตุคามรามเทพ และอื่นๆ อีก ล่าสุดที่เสียความรู้สึกมากคือเอาภาพคุณสนธิธัญยิงเลือดอาบมาออกโฆษณาแนะนำพระเครื่อง ถ้ายินดีหาเงินแบบนี้ได้ ก็ทำให้วัดถึงจุดยืนของพรรคการเมืองใหม่ ที่เอเอสทีวีมีส่วนก่อตั้ง

- สมาชิก การเมืองใหม่ กทม.

👉 *ท้วงติงมาก็น่าคิด แม้ว่าเอเอสทีวีกับพรรคการเมืองใหม่จะเป็นแฝดคนละฝาอย่างที่รู้ๆ กันอยู่ แต่พรรคการเมืองมิใช่กิจการธุรกิจ มีกฎหมายเป็นกติกากำกับแตกต่างกัน กว่าจะก่อกำเนิดเป็นพรรคได้มิใช่ง่ายดายเลย ยิ่งจะตำรงพรรคให้มีบทบาทยืนยงอยู่ในสภาได้ยิ่งยากนัก ดังนั้นกรรมการบริหารและสมาชิกพรรค คงจะไม่นำพาพรรคคนอกริตนอกรอย ฉ้อฉลแผ่นดินแบบการเมืองเก่าลนึมเขรอะหรือก่น่ามิฉะนั้นก็เป็นการเมืองใหม่ได้แค่ราคาคุย*

ข้าราชการ-นักการเมือง

การประชุมคณะกรรมการสมานฉันท์เพื่อการปฏิรูปการเมืองและศึกษาแก้ไขรัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๑๘ มิ.ย. ๕๒ นายพิรพันธุ์ พาลุสุข ส.ส.ยโสธร พรรคเพื่อไทย เห็นว่าหลายครั้งที่มีการขึ้นเงินเดือนข้าราชการ แต่นักการเมืองไม่เคยปรับขึ้นเลย ต้องชี้แจงสังคมให้รู้ปัญหา ถ้าอยากให้ ส.ส.ทำงานเต็มที่ ไม่ต้องไปหาข้างนอก เพราะเงินไม่พอใช้ ต้องเสียค่าใช้จ่ายทาง

สังคม ขณะเดียวกัน นายสันติ พร้อมพัฒน์ ส.ส.ลัดส่วนพรรคเดียวกัน ก็แย้งว่าการขึ้นเดือนข้าราชการเป็นแรงจูงใจ แต่นักการเมืองอาสาเข้ามาทำหน้าที่เหนือกว่าแรงจูงใจ ต้องทำงานด้วยความซื่อสัตย์ สำนึกในหน้าที่การอาสา ปกติค่าใช้จ่ายที่มีอยู่ก็เพียงพออยู่แล้ว ถ้าไม่นับค่าสังคม แต่นายสันติก็ได้ปฏิเสธที่จะต้องเพิ่มเงินค่าตอบแทน นักการเมือง เพียงแต่เปลี่ยนแปลงค่าตอบแทนเป็นค่ากองทุนรับใช้สังคม ส.ส.มีเงินเดือน ค่าตอบแทนนับแสน และยังได้รับสิทธิบริการโดยสารเครื่องบิน รถไฟ รถยนต์ภายในประเทศฟรีอีก ก็มากมายแล้วครับ

- สมาชิกพรรคเพื่อฟ้าดิน กทม.

👉 *ขนาดไม่ปรับเงินขึ้นก็ยังออกกฤษฎีกาฉ้อฉลชิงตำแหน่งกันสุดสุด นักการเมืองนี้แหละตัวการสร้างค่านิยมที่ผิดๆ ไว้ในสังคมแล้วยังมีหน้ามาไว้อีกแะนะ แต่เดิมที่ชาวบ้านเชิญไปงานสังคม ชุมชนต่างๆ นั้นก็เพื่อเป็นหน้าเป็นตาเจ้าภาพ ในทางปฏิบัติ ส.ส.กลับแข่งกันใช้เงินสร้างคะแนนนิยมแล้วก็โยยว่าเงินไม่พอใช้ ต้องฉ้อฉลเงินแผ่นดินมาแจกจ่ายในงานสังคม เป็นเรื่องบัดชบที่สุด เรื่องนี้ผมเคยมีประสบการณ์ตรงเมื่อปี ๒๕๒๙ เคยเป็น ส.ส.ชลบุรี พรรคก้าวหน้า ซึ่งคุณอุทัย พิมพ์ใจชน เป็นหัวหน้าไปงานสังคมก็เอาหนังสือธรรมะบ้าง สุขภาพบ้าง เกร็ดความรู้เกี่ยวกับชีวิตบ้าง เทปธรรมะบ้าง ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับงานนั้นๆ ไปฝากเป็นของที่ระลึก ทำอย่างนี้ตลอดช่วงที่เป็น ส.ส. ทั้งๆ ที่ไม่มีบ้านญาติ ได้แต่เงินในตำแหน่ง ส.ส.ไม่ถึง ๒ หมื่นบาท ก็ยังมีเงินพอยังชีพ พอเติมน้ำมันรถยนต์ไปสภาเกือบทุกวัน ลองทำแบบนี้บ้างซี ออย่า*

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

หน้าใหญ่ใจป่าทุ่มเงินซื้อใจชาวบ้าน กล้าทำหรือเปล่าละนักการเมืองหน้าเงินทั้งหลายเอ๋ย ก็ได้รับเงินประจำตำแหน่ง+เงินเพิ่ม เดือนละ ๑๐๔,๕๐๐ บาท เบี้ยประชุมคณะกรรมการอีกต่างหาก ครั้งละ ๔๐๐ บาท ถ้ารู้จัก “ใช้เงิน” เพื่อยังชีพทำหน้าที่รับผิดชอบ มิใช่ “ใช้เงิน” สร้างค่าหน้ากากคนให้แก่ตนเอง เงินแค่นี้ก็พอใช้เหลือเพื่อ

อภัยศ

พล.ต.อ.ธานี สมบูรณ์ทรัพย์ รอง ผบ.ตร.ที่รับผิดชอบคดีนายสนธิ ลิ้มทองกุล ถูกถล่มด้วยอาวุธสงคราม หลังเกิดเหตุใหม่ๆ ก็โวว่าจะได้ตัวเมื่อป็นในเร็วๆ นี้ แล้วก็เงียบหายไป เมื่อไม่กี่วันนี้ก็ออกมาเปรยๆ ว่า “เป็นเพราะคนทำงานกลัว สงสารคนทำงาน ถ้าขวัญกำลังใจต่างๆ นานาไม่มีปัญหาใดๆ คดีคงไปได้ไกลกว่านี้” ในฐานะที่เป็นตำรวจเก่า คิดเห็นอย่างไรกับปัญหานี้

- แม่บ้านตำรวจ สระแก้ว

☞ เป็นถึง พล.ต.อ. ในราชการแต่ไม่อาจสร้างสำนึกรับผิดชอบในหน้าที่ให้แก่ผู้ได้บังคับบัญชาที่ปฏิบัติหน้าที่ได้ ไม่อาจปกป้องคุ้มครองได้ จะตากหน้ารอเวลาเกษียณอายุราชการไปทำไม คณะพนักงานสอบสวนคดีนี้ก็เถอะ ถ้าขวัญผวา กำลังใจอ่อนล้า ไม่กล้าพิทักษ์สันติราษฎร์ตามกระบวนยุติธรรม ก็อย่าเชิดหน้าชูคออยู่ให้รกสถาบันตำรวจเลย ตำรวจมีสิทธิกลัวตัวเองใจอ่อนยอมคนชั่วทรามปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเท่านั้น นอกนั้นไม่ต้องกลัวหน้าไหนทั้งสิ้น เป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ต้องสนอง “...เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” ด้วยเลือดเนื้อ ชีวิต!

คนศรีสะเกษรำพึง

ข่าวคุณสุเทพ เทือกสุบรรณ ไปเจรจากับนายกฯ ชุนเซ็น ได้ความว่า เรื่องที่ผ่านมาเป็นการเข้าใจผิด ขอให้ถือว่าเป็นฝันร้าย ก็ค่อยหายใจสะดวกหน่อย ในฐานะคนอยู่ใกล้เขาพระวิหาร ในช่วงเดียวกัน ก็มีการชุมนุมของคนเสื้อแดงที่สนามหลวงด้วยความคิดเห็นของคนเราที่แตกต่างกัน เป็นเรื่องธรรมดา แต่อย่าก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรง อย่างเช่นสงกรานต์ป่วนเมืองที่ผ่านมา ขนาดอาจารย์ ร.ร.เตรียมอุดมศึกษา เขียนถึงเหตุการณ์เรื่องราวในช่วงสงกรานต์ว่า เกิดเหตุอะไรขึ้น ไม่ระบุว่าใครผิดใครถูก กลุ่มแกนนำคนเสื้อแดงก็ยังไม่พอใจ ถ้าไม่เลิกสอนในเรื่องเหตุการณ์สงกรานต์ ก็จะมีคดีอาชญากรรมเวทีคนเสื้อแดงในวันที่ ๒๗ มิ.ย. อะไรจะขนาดนั้น ทั้งที่รำเรียนมาสูงๆ แต่การกระทำดูเข้รกรเข้าพงไปเรื่อย ประชาธิปไตยก็เหมือนจะฝากความหวังไว้ยาก มีนายกอภิสิทธิ์คนเดียวที่พอจะหวังพึ่ง แต่ก็ไม่ทราบว่าจะไปได้กี่น้ำ พูดจริงๆ การเมืองแบบเก่าใช้ไม่ได้แล้ว...ตอนนี้ก็หวังกับพรรคการเมืองใหม่ที่จะช่วยให้บ้านเมืองดีขึ้น ฝากถึงนักการเมืองพันธุ์เก่าว่า อย่าโลภ กระหายในลาภ ยศ สุข สรรเสริญ นักเลง ตายไปจะมีแต่บาปกรรมติดตัวไป ช่วยกันสร้างสังคมให้ดีกว่าเดิมดีกว่า เราทั้งผองพี่น้องกัน

- คนชายแดนไทย-กัมพูชา

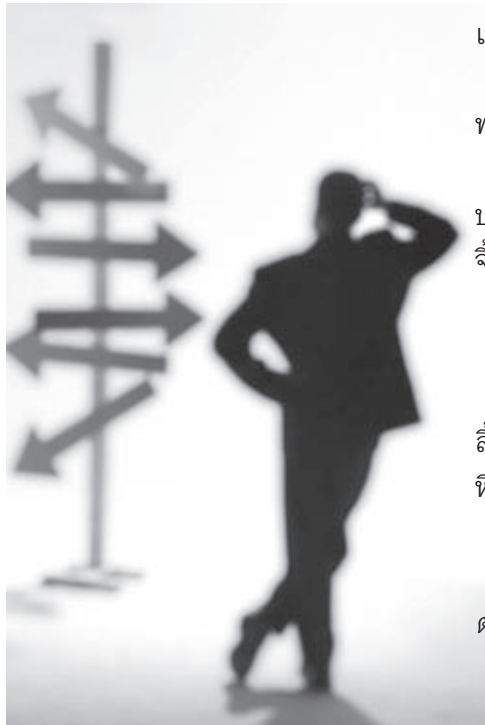
☞ ลูกหลานมีบ้านเรือนชุกห้วนอน มีไร่นาเรียกสวนท่ามาหากินก็เพราะหยาดเหงื่อแรงงานของปู่ย่าตายาย พ่อแม่ ฉันทใด อนุชนไทยมีแผ่นดินไทก็เพราะเลือดเนื้อชีวิตของบรรพบุรุษชาติวีรชน ฉันทนั้น จะสำนึกทดแทนคุณแผ่นดิน หรือเนรคุณแผ่นดิน?! **๒๖ ธรรณาทิการ**

คุณนิต คิดหน่อย

เลื่อมศักดิ์เพราะไรศรี

ยอมพลีชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
เพื่อพิทักษ์ขบวนการฉ้อฉลปล้นแผ่นดิน
ใช่แต่จะเพียงเสียคน เสียชาติตระกูล
หากจะถึงกับเสียการ เสียพรรค
เสียบ้านเมืองในที่สุด

บ คยชี้ชวนมองโลกให้โลกว่านายกฯ อภิลิทธิ์ตกอยู่ในภาวะ
จำยอมจัดตั้งรัฐบาลผสมผสานหลากพรรคหลายสายพันธุ์
เพื่อประคับประคองบ้านเมืองมิให้ย่อยยับหนักหนาสาหัสยิ่งขึ้น

บัดนี้ นายกฯ อภิลิทธิ์อย่างก้าวมาพบทางสองแพร่ง... **วัฒนธรรม**
กับทายนะ คราลิ้นสุดวาระเข็นครกขึ้นเขา มันหมายสลาย
สารพัดพิษ หล่อหลอมจิตวิญญาณให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
เพื่อพัฒนาการเมืองสร้างสรรค์ชาติ

ยามนี้จึงต้องกร้าว แกร่ง เด็ดเดี่ยว เด็ดขาด ยึดความอยู่
รอดของแผ่นดินเหนือความอยู่รอดของพรรค เชิดชูความอยู่
รอดของรัฐเหนือความอยู่รอดของรัฐบาล

ยืนหยัดสรรพรประโยชน์สุขอันชอบธรรมของมหาประชาชน
เหนือประโยชน์ตนของพลพรรคประชาธิปไตยบางส่วน และ
พรรคพลอยฟ้าพลอยฝนร่วมรัฐบาล

ทางสองแพร่งที่อยู่ตรงหน้า เหยียดยาวไกลสุดสายตา
...วัฒนธรรมกับทายนะ แม้ใฝ่สมานฉันท์ก็มีไชยยอมสมานชั่วม่วงหมอง
ถึงคราต้องเปิดหน้าเปิดใจให้แจ่มชัด...ยืนหยัดพิทักษ์ธรรม

พรรคใด ผู้ใดจะเดินทางสายเดียวกันต้องจริงใจ พร้อมชำระ
คราบโคลโลมมให้สิ้น

ยามศึกจะเห็นศักดิ์ของนักรบ มีศักดิ์เพราะรักศรี ยอม
พลีแม้ชีวิตเพื่อพิทักษ์ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

เลื่อมศักดิ์เพราะไรศรี ยอมพลีชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
เพื่อพิทักษ์ขบวนการฉ้อฉลปล้นแผ่นดิน

อีกไม่นานเกินรอ หวังว่าจะได้สดุดีวีรกรรมของวีรชน
พร้อมกับประณามสถุลกรรมของทรชนคนเสียชาติเกิด

ประชาชนเปิดโอกาสให้ราชสีห์มีรั้วขบวนจึงจอกแห่แหน
ประดับบารมีก็มากเกินพอแล้ว หากราชสีห์ลดศักดิ์ละศรียอมให้
จิ้งจอกเจ้าเล่ห์ลวงเกิน

เดินชুকอเซตหน้านำรั้วขบวนเกียรติยศเกรียงไกร
แสนอภัยยอดสูงสุดจะขมใจยอมได้

หากวันใดเป็นไปได้ถึงปานนั้น ! ก็เป็นอันว่าแผ่นดินนี้สูญ
สิ้นเผ่าพันธุ์ราชสีห์ผู้ทรงนองอาจ ยิ่งแต่จิ้งจอกเจ้าเล่ห์
หิวโหยหอนระงมทุกหัวระแหง

ลั่นกลองศึกชูธงรบสยบศัตรูแผ่นดินเถิด ทั้งศัตรูที่เปิดเผย
ตัวตนชัดแจ้ง และศัตรูลับ ลวง พรางในลีลามิตรปกอลอก

ขึ้นวีรอลังเล่ห์ก้ำ ใช้แต่จะเพียงเสียคน เสียชาติตระกูล
หากจะถึงกับเสียการ เสียพรรค เสียบ้านเมืองในที่สุด !!! **ศ**

บทความพิเศษ

ภาพพระราชทาน

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงประทับรถจักรยานยนต์พ่วง ในโอกาสที่เสด็จฯ ไปทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจในพื้นที่เกาะสาหร่าย อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

รัตนราชสุดาฯ สมเด็จเจ้าฟ้าฯ นักพัฒนา

● ทศพนธ์ นรทัตน์*
thossaphol@ictforall.org

บทนำ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ เจ้าฟ้ามหาดจักรีสิรินธร รัฐสีมาคุณากรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี ทรงอุทิศพระอุตสาหะทั้งหมดเพื่อการพัฒนาการสังคม ยังผลให้ผู้ด้อยโอกาสในสังคมมีคุณภาพชีวิต มีการศึกษาที่ดีขึ้น สามารถพึ่งพาตนเองได้ จึงทรงเป็นแบบอย่างของนักพัฒนาสังคมโดยแท้ นับแต่พระองค์ท่านได้โดยเสด็จ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เที่ยมราษฎรทั่วทุกภูมิภาค ทรงทอดพระเนตรสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎรที่มีการดำรงชีวิตอยู่ด้วยความลำบากจน เด็กๆ เจ็บป่วย ขาดอาหาร ขาดโอกาสทางการศึกษา มิใช่เพียงแต่เฉพาะผู้ด้อยโอกาสในประเทศไทยเท่านั้น หากแต่สมเด็จพระเทพ-

* ผู้ประสานงานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ยังแผ่พระมหากรุณาธิคุณไปยังผู้ด้อยโอกาสในประเทศเพื่อนบ้านอย่างราชอาณาจักรกัมพูชา และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จึงสมควรที่จะได้น้อมรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ และดำเนินรอยตามเบื้องพระยุคลบาทด้านการพัฒนาสืบไป

พระราชประวัติ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เป็นพระราชธิดาในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระราชสมภพเมื่อวันเสาร์ที่ 2 เมษายน 2498 ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต โดยสมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ (พระราชอุปัชฌาย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว) เป็นผู้ถวายพระนามว่า “สมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุดา กิติวัฒนาดุสิตโสภาคย์” (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2552ก)

เมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2520 ในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระบรมราชโองการสถาปนาพระอิสริยยศกิติสมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิรินธรเทพรัตนสุดา กิติวัฒนาดุสิตโสภาคย์ เฉลิมพระนามตามที่จารึกในพระสุพรรณบัฏว่า “**สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาดจักรีสิรินธร รัชมาศุภณกรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี**” นับเป็นสมเด็จพระเจ้าฟ้าหญิงพระองค์แรกที่ทรงดำรงฐานันดรศักดิ์ “สยามบรมราชกุมารี” แห่งพระบรมราชจักรีวงศ์ (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, อ้างแล้ว)

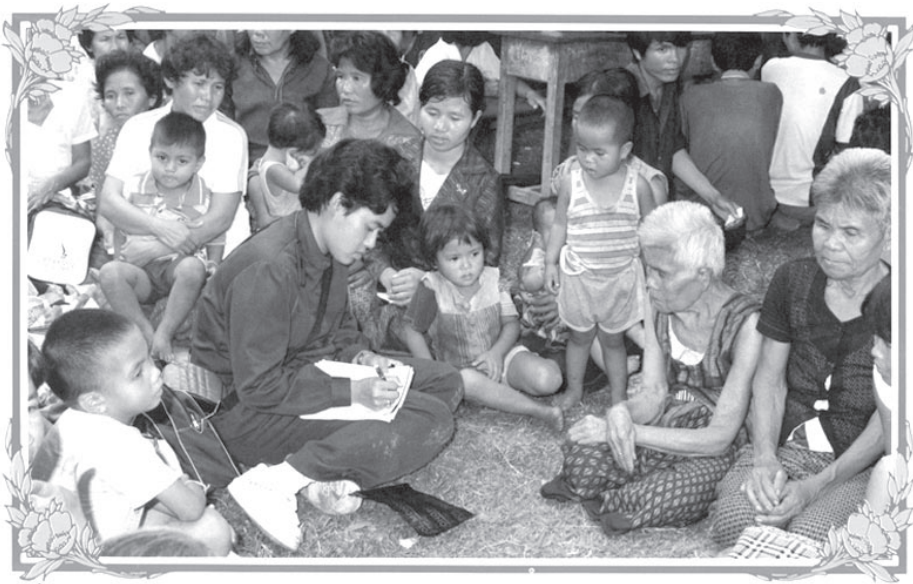
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเข้ารับการศึกษาในระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนจิตรลดา จากนั้นพระองค์ทรงสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ณ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหา-

วิทยาลัย ทรงสำเร็จการศึกษาอักษรศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมอันดับ ๑ เหรียญทอง จากนั้น พระองค์ทรงเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ด้านจารึกภาษาตะวันออก (ภาษาสันสกฤตและภาษาเขมร) ณ คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร พร้อมๆ กับการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาภาษาบาลีและสันสกฤต จากภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ต่อจากนั้น ทรงเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต สาขาพัฒนศึกษาศาสตร์ รุ่นที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งช่วยเกื้อให้ทรงมีโอกาสบูรณาการความรู้ที่เคยทรงศึกษามาก่อนกับความรู้ให้ด้านการศึกษาลำหรับทรงงานพัฒนาต่อไป “**พัฒนศึกษาศาสตร์เป็นสาขาวิชาที่มีวัตถุประสงค์หลักว่า การศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่จะไปช่วยพัฒนาประเทศ ลักษณะของหลักสูตรจึงเป็นสหวิทยาการ ผู้เรียนต้องมีความรู้กว้างขวางในศาสตร์อื่นๆ ด้วย จึงจะนำการศึกษาไปช่วยปรับปรุงแก้ปัญหาของประเทศ...**” (เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ, 2534 อ้างถึงใน เทพรัตนเมธี, 2548 : 306) ทรงทำดุสิตนิพนธ์ในหัวข้อเรื่อง “การพัฒนาวัตกรรมการเสริมทักษะการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” เนื่องจากพระองค์ทรงตระหนักว่าสภาพการเรียนการสอนภาษาไทยนั้นมีปัญหา โดยนักเรียนไม่ค่อยสนใจเรียนภาษาไทย มีความรู้ความสามารถ ทักษะในการเข้าใจและใช้ภาษาไม่เพียงพอ พระองค์จึงทรงนำเสนอวิธีการสอนภาษาไทยในลักษณะวัตกรรมการเสริมทักษะการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนและเป็นสื่อที่จะช่วยให้ครูสอนภาษาไทยได้ง่ายขึ้น พระองค์ทรงสอบผ่านดุสิตนิพนธ์อย่างยอดเยี่ยม สภามหาวิทยาลัยอนุมัติให้ทรงสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอก เมื่อวันที่ 17 ตุลาคม 2529 (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, อ้างแล้ว)

ทรงสืบสานปณิธานการพัฒนาจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ความมุ่งมั่นในพระราชหฤทัยแห่งสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่จะทรงบำบัดทุกข์ และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนชาวไทย โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ด้อยโอกาสในชนบทที่ห่างไกล ซึ่งจากข้อมูลในเว็บไซต์กองงานในพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2552) กล่าวว่าจุดเริ่มต้นโครงการตามพระราชดำริสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี มาจากการที่ได้ทอดพระเนตรสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎรในโอกาสที่โดยเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ไปทรงเยี่ยมราษฎรในทุกภาคของประเทศไทย สิ่งที่

การผลิตอาหารเพิ่มขึ้นในพื้นที่ โดยให้เด็กนักเรียนในโรงเรียนปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ แล้วนำผลผลิตทางการเกษตรที่ได้มาทำเป็นอาหารกลางวันรับประทานกัน ผลระยะสั้น คือ การมีวัตถุดิบ เช่น ผัก เนื้อสัตว์ ไข่ ผลไม้สำหรับนำไปประกอบอาหารกลางวัน แก้ปัญหาการขาดสารอาหารได้ทันที ผลระยะยาว คือ เด็กจะได้รับการพัฒนาพฤติกรรมมารยาทและภาวะสุขภาพที่เหมาะสม และยังมีความรู้ทางการเกษตรที่สามารถนำไปขยายผลต่อบ้านของตนเอง หรือนำไปประกอบอาชีพการเกษตรสำหรับดำรงชีวิตต่อไป ส่งผลให้เกิดความมั่นคงทางอาหารในพื้นที่นั้นๆ จะเห็นได้ว่า ทรงหาแนวทางและวิธีการในการพัฒนาทั้งที่เป็นระยะสั้นและระยะยาวตามสภาพปัญหาที่แท้จริงของคนเหล่านั้น

ทรงสังเกตเห็นก็คือ ความยากจน เด็กๆ เจ็บป่วยขาดอาหาร ไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ

การดำเนินงานโครงการตามพระราชดำริฯ ในระยะแรก เมื่อ พ.ศ. 2523 ซึ่งเริ่มจากโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ซึ่งเด็กนักเรียนอยู่ในพื้นที่ทุรกันดารประสบปัญหาขาดสารอาหาร ทรงพบว่าสาเหตุสำคัญของปัญหา คือ การขาดแคลนอาหาร แนวทางการแก้ปัญหา คือให้

โครงการตามพระราชดำริฯ ในระยะต่อมา และในปัจจุบัน เน้นในด้านการพัฒนาการศึกษามากขึ้น ด้วยมีพระราชดำริว่า “...การศึกษาเป็นปัจจัยหลักในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ตลอดจนความประพฤติและคุณงามความดีของบุคคล ให้บุคคลดำรงตนอยู่ในสังคมและในโลกได้อย่างมั่นคงและมีความสุขพร้อมเย็นได้ แม้ว่าโลกจะเปลี่ยนแปลงไปรวดเร็ว

เพียงใดก็ตาม...” ทรงเห็นความสำคัญของหลัก
สิทธิมนุษยชน และห่วงใยในความด้อยโอกาส
ทางการศึกษาของราษฎรทุกหมู่เหล่า ทั้งชน
กลุ่มน้อยและประชาคมเมือง ทุกคนควรมีโอกาส
ได้รับการศึกษา ได้รับการบริการจากภาครัฐโดยเท่า
เทียมกัน ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิต
ของประชาชน ดังที่ได้มีพระราชดำรัสในงาน
เสวนาทางวิชาการด้านอาหารและโภชนาการ ณ
มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อวันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ.
2548 ความตอนหนึ่งว่า “...ให้คนทุกคนรู้ว่า
ตัวเองมีสิทธิที่จะรับสิ่งดีๆ ในชีวิต ไม่ใช่คนอื่น
จะเอาอะไรมาให้ก็ได้ หรือว่าผู้ที่มีหน้าที่ดูแล
บ้านเมือง หรือดูแลชุมชนต่างๆ ก็ต้องรู้ว่าคน
อื่นเขาก็มีสิทธิเหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น คน
ด้อยโอกาส หรือบุคคลชายขอบ ที่เรียกกัน
ตอนนี้ว่าคนที่อยู่ในภาวะวิกฤติ ก็ย่อมมีสิทธิที่
จะได้รับความช่วยเหลือได้รับการดูแล...ถ้าพูด
ถึงเรื่องสิทธิ เราก็จะพูดถึงในแง่ว่าคนเรามี
สิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ มีสิทธิที่จะอยู่อย่างดี ควร
จะได้รับการศึกษา การศึกษานี้เพื่ออะไร เพื่อให้
สามารถที่จะพองตัวและดำเนินชีวิตไป
ได้อย่างสุขสบาย จะได้เอาความรู้นั้นไปช่วย
เหลือเกื้อกูลผู้อื่นหรือชุมชนได้อีก...”

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรม-
ราชกุมารี พระราชทานแนวพระราชดำริให้
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรับไปดำเนินงาน โดยการ
ประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทั้งภาค
รัฐและเอกชนที่มีความรู้ความชำนาญ จัดทำเป็น
โครงการต่างๆ ที่นำแนวพระราชดำริไปสู่การ
ปฏิบัติจริง ซึ่งมีหลักการสำคัญในสองแนวทาง คือ
แนวทางการช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาความ
เดือดร้อนทุกข์ยากเฉพาะหน้าที่ราษฎรกำลัง
ประสบอยู่ หรือแนวทางการพัฒนาคุณภาพชีวิต
ประชาชน ที่มุ่งเสริมสร้างขีดความสามารถให้
เกิดการเรียนรู้และพัฒนาจนสามารถพึ่งตนเองได้
ทั้งนี้ ได้พระราชทานข้อคิดในการดำเนินงานแก่
นักพัฒนา ดังที่ได้มีพระราชดำรัสในงานเสวนา

ทางวิชาการดังกล่าว ความตอนหนึ่งว่า “...ที่จริง
ศักดิ์ศรีของมนุษย์เป็นแนวทางหนึ่งในการ
ปฏิบัติงานเรื่องการพัฒนา ถ้าเราจะเรียก
ตัวเองเป็นนักพัฒนา หรือว่าจะเป็นการพัฒนา
ด้านอาหารโภชนาการหรือด้านอื่น ๆ เรื่อง
ศักดิ์ศรีของมนุษย์น่าจะเป็นไปได้ที่เป็นส่วน
หนึ่งของสิทธิ ประการแรก คือ ให้คนที่เราจะ
พัฒนาได้กระทำด้วยตัวเอง และอยากเอง ทำ
เอง ก็เป็นศักดิ์ศรีของเขา ไม่ใช่ว่าจะต้องเป็น
ฝ่ายรับอยู่ร่ำไป ถ้าเราไปทำให้ถูกในจุดนี้ได้ ก็
เป็นเรื่องการส่งเสริมศักดิ์ศรีของมนุษย์
ประการที่สอง ต้องคิดว่าเวลาไปพัฒนา ไม่ใช่
ว่าเราเป็นคนที่สูงเด่นกว่าเขา หรือเป็นคน
ที่ศักดิ์ศรีสูงกว่าเขา อุตสาห์ก้มตัวลงไปทำงาน
กับเขา ถ้าคิดอย่างนั้นก็อย่าไป คือเราไปทำ
แล้วเห็นคนอื่นใครๆ ต่ำกว่าหมด ทุกคนต่ำกว่า
หมด ทุกคนโง่กว่าหมด อย่างนั้นก็คบกันไม่ได้
ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีของมนุษย์ จะไปทำงาน
กับใครก็ต้องช่วยกัน เดียวนี้เขาไม่เรียกว่าไป
พัฒนาไปช่วย เขาเรียกว่าความร่วมมือกันทั้งนั้น...”

ทรงเน้นย้ำว่า “การพัฒนาคือกระบวนการที่
นำไปสู่ความเจริญก้าวหน้า หรือการเปลี่ยนแปลง
ที่ดีขึ้น การพัฒนาขึ้นอยู่กับปัจจัยด้าน วัฒนธรรม
ภูมิศาสตร์ ศาสนา เชื้อชาติ สภาพเศรษฐกิจ
และสังคม การพัฒนาเป็นเรื่องที่ต้องใช้ ความรู้
และเทคโนโลยีที่หลากหลาย ทั้งเทคโนโลยีขั้นสูง
เทคโนโลยีที่เหมาะสม และเทคโนโลยีพื้นบ้าน
เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การพัฒนาที่ประสบความสำเร็จ
มักจะเป็นกรณีที่นักพัฒนามีความมุ่งมั่น
เอาใจใส่ รับผิดชอบ และเคารพในความเป็น
มนุษย์ของผู้อื่น กล่าวคือ การพัฒนาเกี่ยวข้องกับ
มนุษยธรรมและจิตใจอย่างมาก”

สำหรับพระองค์แล้ว การพัฒนาความ
สามารถของคน คือกุญแจไขไปสู่การพัฒนา
อย่างยั่งยืน ทรงแสดงทรรศนะเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้
อย่างลุ่มลึกว่า “การพัฒนาจะยั่งยืนมิได้ หาก
ประชาชนในพื้นที่ไม่มีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง

ความยั่งยืนเกิดจากการที่นักพัฒนาถ่ายทอดความรู้ อุดมการณ์ และความตั้งใจ สู่รุ่นต่อๆ ไป ที่สำคัญ คือ ต้องสร้างความตระหนักให้เกิดขึ้นในหมู่ ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรุ่นลูกหลาน เพื่อให้เขาเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว ความยั่งยืน จะขึ้นอยู่กับการพัฒนาศักยภาพของประชาชนเพื่อให้เขาสามารถพัฒนาต่อไปได้เอง โดยไม่ต้องพึ่ง พากนภายนอกตลอดเวลา

...ดังนั้น กฎแฉของการพัฒนา คือ การให้ การศึกษาและฝึกอบรม ในประสบการณ์ของ ข้าพเจ้า วิธีดั้งเดิมคือการสร้างโรงเรียน ศูนย์ การเรียนรู้ของชุมชน ศูนย์ถ่ายทอดความรู้และ ศูนย์สาธิตการพัฒนา ซึ่งยังเป็นวิธีการที่ใช้ได้ดี ที่ ทำให้ผู้คนในชุมชนชนบททางไกล มีโอกาสรับ การศึกษา ทั้งในระบบและนอกระบบ

..ระยะแรกของการพัฒนา มักจะเริ่มด้วย การแก้ปัญหาพื้นฐาน ได้แก่ การมีอาหารไม่พอกิน ซึ่งกำลังเป็นประเด็นสำคัญในปัจจุบัน สภาพ แวดล้อมที่ไม่ถูกสุขลักษณะ และปัญหา สาธารณูปโภค เช่น ปัญหาแหล่งน้ำ เป็นต้น ดังนั้น การศึกษาเพื่อการพัฒนาในช่วงแรก จึงควรมุ่ง เพิ่มผลผลิตการเกษตร ดูแลสุขภาพ และ สุขลักษณะเสียก่อน ในอนาคต การศึกษายังมี บทบาทมากขึ้น และจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยี มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่จะเปิดประตูโลกกว้างของความรู้ และ เทคโนโลยี”

ขณะเดียวกัน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ทรงเสนอแนะแนวทางการพัฒนาสู่ความยั่งยืน โดยเริ่มจากจุดเล็กๆ แล้วค่อยขยายผลไปยังวง กว้าง

“วิธีการทำงานของข้าพเจ้า คือ เริ่มต้น ทดลองทำเล็กๆ ทำให้สำเร็จ จึงค่อยขยายผล ไม่ใช่ เริ่มต้น ก็ทำงานใหญ่โตเลยทีเดียว ในช่วง พ.ศ.2520 ข้าพเจ้าพบเห็นปัญหาการขาดสาร อาหารของเด็กในวัยเรียน จึงเริ่มคิดหาระบบที่จะ กระจายอาหาร ไปสู่ผู้ขาดแคลน ประเทศของเรา

มีอาหารมาก แต่การกระจายของอาหารยังไม่ดีนัก ข้าพเจ้าต้องคำนึงถึงค่าใช้จ่าย เพราะคงไม่มีใคร มีเงินมากพอที่จะแก้ปัญหาได้ทั้งหมด และในตอน นั้น ข้าพเจ้าเป็นเพียงบัณฑิตจบใหม่ จึงต้องทำ โครงการขนาดเล็ก ที่ข้าพเจ้าพอจะควักกระเป๋า ของตัวเองได้ ข้าพเจ้าคัดเลือกโรงเรียนในส่วน กลางที่ไม่วิกฤตินัก แต่ก็ไม่ใช้ร่ำรวยเป็นจุดเริ่มต้น จำนวนก็ต้องไม่มากเกินไปที่ข้าพเจ้าจะจัดการได้ จึงเลือกเพียง 3 แห่ง ไม่ใช่เป็นพื้นที่ และยังไม่คลุมไปถึงภาคใต้ ในตอนนั้น ปัจจุบัน มีการ ขยายโครงการไปยังท้องถิ่นที่ท้าทายมากขึ้น

...ตอนเริ่มต้น ข้าพเจ้าขอให้เด็กและ โรงเรียนปลูกพืชผักสวนครัว เพื่อลดค่าใช้จ่าย ตอนแรกสามารถเลี้ยงอาหารกลางวันแก่เด็กได้ สัปดาห์ละครั้ง ต่อมาเพิ่มเป็นสัปดาห์ละสองครั้ง จนกระทั่งทุกวันทำการ และทุกวันทุกมื้อสำหรับ นักเรียนที่อยู่ประจำ ในระยะแรกนี้มีการสำรวจ การวิจัยและพัฒนามากมาย

...ประการที่สอง ข้าพเจ้าเน้นเรื่อง การ ติดตามและประเมินผลตลอดโครงการ เมื่อเห็น ว่ามีความเป็นไปได้ ข้าพเจ้าจึงมอบสิ่งที่ทดสอบ แล้วว่าได้ผลให้แก่งานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำ ไปใช้ประโยชน์ในวงกว้างต่อไป” (ไชศรี ศรีอรุณ, 2552)

จากความสนพระราชหฤทัยในศาสตร์และ ศิลป์หลากหลายแขนง นำไปสู่พระราชดำริในการริเริ่ม โครงการต่างๆ เพื่อประโยชน์แก่ประชาชน ทั้ง โครงการแบบบูรณาการ และโครงการที่มี วัตถุประสงค์เฉพาะ งบประมาณดำเนินงานส่วนใหญ่มาจากพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ รวมทั้ง งบประมาณของหน่วยงานราชการที่ปฏิบัติ งานสนองพระราชดำริตลอดจนเงินที่ผู้ทูลเกล้าฯ ถวาย ทั้งจากบุคคล หน่วยงาน องค์กรภาครัฐ และเอกชน ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ

การพัฒนาชุมชนและถิ่นทุรกันดาร

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราช-

กุมารี ทรงสนพระราชหฤทัยด้านการพัฒนา ซึ่งถือเป็นงานหลักที่พระองค์ทรงงานควบคู่กับงานวิชาการ พระองค์ทรงเรียนรู้งานทางด้านพัฒนาจากการตามเสด็จพระราชดำเนินพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ไปทรงเยี่ยมประชาชนในถิ่นทุรกันดารทั่วประเทศ ทรงนำความรู้ที่ได้จากการลงพื้นที่จริงมาใช้ในงานด้านการพัฒนา นำไปสู่โครงการตามพระราชดำริส่วนพระองค์จำนวนมาก ดังพระราชดำริสละความตอหนึ่งจากพระราชนิพนธ์ในหนังสือทัศนะจากอินเดีย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความห่วงใยที่ทรงมีต่อการพัฒนาสังคม ความว่า “...แวดวงชีวิตของฉันแต่ไหนแต่ไรมามีอยู่สองประการ คือ วงวิชาการ แวดวงของครูบาอาจารย์ ผู้รู้ในสาขาวิชาต่างๆ ทั้งในสายศิลปะวัฒนธรรม และเทคโนโลยี กับอีกวงการ คือ เรื่องของการพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า ...งานที่เห็นพ่อแม่ทำมาตลอดตั้งแต่รู้คือการทำให้ผืนแผ่นดินและทุกคนในแผ่นดินมีความเจริญรุ่งเรือง เน้นหนักในการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ผู้ที่มีความทุกข์ยาก เราคลุกคลีอยู่กับคนที่ลำบากยากแค้น หาทางบรรเทาความเดือดร้อนของคน...”

โครงการด้านการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิตของประชาชนในถิ่นทุรกันดาร ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประกอบด้วย

1) การพัฒนาเด็กและเยาวชนในถิ่นทุรกันดาร ได้แก่

- (1) การพัฒนาการศึกษาสำหรับชาวไทยภูเขา
- (2) โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน
- (3) โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
- (4) โรงเรียนพระปริยัติธรรมในพื้นที่ภาคเหนือ
- (5) โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้

(6) การปรับปรุงภาวะโภชนาการและสุขภาพเด็ก ได้แก่

- (ก) การเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน
- (ข) การส่งเสริมโภชนาการและสุขภาพอนามัยแม่และเด็ก
- (ค) การควบคุมโรคขาดสารไอโอดีน
- (ง) การควบคุมโรคหนองพยาธิ
- (จ) การควบคุมโรคมาลาเรีย
- (ฉ) การพัฒนาระบบสุขภาพในโรงเรียนและชุมชน
- (ช) อาหารกลางวันสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

(7) การเสริมสร้างความรู้และทักษะทางวิชาการและการอาชีพ ได้แก่

- (ก) การพัฒนาการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน
- (ข) การส่งเสริมคุณภาพการศึกษา
- (ค) การส่งเสริมการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์
- (ง) การส่งเสริมสหกรณ์โรงเรียน
- (จ) การปรับปรุงห้องสมุดและสื่อการสอน
- (ฉ) การฝึกอาชีพ

(8) การส่งเสริมการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ได้แก่

- (ก)ทุนการศึกษาพระราชทาน
- (ข) การศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา

(9) การสร้างจิตสำนึกอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น

- (10) การพัฒนาครู
- (11) โรงเรียนพี่โรงเรียนน้อง

2) การพัฒนาพื้นที่เฉพาะ ได้แก่

- (1) การศึกษาเพื่อการพัฒนา ได้แก่
 - (ก) อุทยานธรรมชาติวิทยาอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี
 - (ข) ศูนย์ภูฟ้าพัฒนา อำเภอบ่อเกลือ จังหวัดน่าน
- (2) การพัฒนาชุมชนแบบบูรณาการ ได้แก่

(ก) การพัฒนาลุ่มน้ำแม่ลอบ อำเภออมก๋อย จังหวัดเชียงใหม่

(ข) การพัฒนาหมู่บ้านชายแดนไทย-ลาว ในจังหวัดอุบลราชธานี

(ค) การพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนในจังหวัดขอนแก่นและบุรีรัมย์

(ง) การพัฒนาพื้นที่หมู่บ้านนายาว อำเภอสนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา

(จ) การพัฒนาพื้นที่ 3 หมู่บ้านในอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก

(ฉ) การพัฒนาพื้นที่หมู่บ้านองหล อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรี

3) การส่งเสริมอาชีพประชาชนในถิ่นทุรกันดาร ได้แก่

(1) การพัฒนากลุ่มอาชีพ

(2) ร้านภูฟ้า

การพัฒนาทางการศึกษา วัฒนธรรม และสาธารณสุข

เมื่อพระองค์ทรงสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาแล้ว ทรงเข้ารับราชการเป็นพระอาจารย์ประจำ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ต่อมาเมื่อมีการตั้งกองวิชาประวัติศาสตร์ขึ้นในปี พ.ศ. 2530 พระองค์ทรงดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการกองวิชาประวัติศาสตร์จนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้พระองค์ยังได้ทรงรับเชิญเป็นพระอาจารย์สอนในสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยเฉพาะที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนั้น พระองค์ได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นศาสตราจารย์พิเศษสาขาศึกษาประวัติศาสตร์ด้วย

พ.ศ. 2525 ทรงพระราชดำริให้ก่อตั้งโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบขึ้นในพระบรมมหาราชวัง เพื่อเปิดโอกาสทางการศึกษาให้แก่บุตรหลานข้าราชการและประชาชนทั่วไป เปิดทำการสอนครั้งแรกในปีการศึกษา 2525 โดยทรงดำรงตำแหน่งเป็นองค์ประธานกรรมการคณะกรรมการ

สถานศึกษาชั้นพื้นฐานโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ และทรงเข้าร่วมการประชุมคณะกรรมการสถานศึกษาชั้นพื้นฐานทุกครั้ง รวมถึงเสด็จพระราชดำเนินไปในงานปิดภาคเรียนของโรงเรียนทุกครั้ง เพื่อพระราชทานทุนพระราชทานส่งเสริมการเรียนดี และพระราชทานประกาศนียบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นพื้นฐานจากสถานศึกษาต่างๆ คือ โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ วิทยาลัยในวังชาย วิทยาลัยในวังหญิง โรงเรียนผู้ใหญ่พระดาบส ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนกาญจนาภิเษก (วิทยาลัยในวัง) กาญจนาภิเษกวิทยาลัย (ช่างทองหลวง)

พ.ศ. 2535 ทรงพระราชดำริพระราชทานความช่วยเหลือกัมพูชาในการก่อตั้งวิทยาลัยกำปงเจมเตียล ณ จังหวัดกำปงธม ประเทศกัมพูชา โดยพระราชทานเงินค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างอาคารสถานที่ต่างๆ เสด็จฯ ไปทรงเปิดวิทยาลัยเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2548 และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานทุนแก่นักเรียนเพื่อให้มาศึกษาต่อในประเทศไทยในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตและหลักสูตรอาชีวศึกษา เพื่อนำความรู้กลับไปสอนและพัฒนาการจัดการศึกษาของวิทยาลัย รวมทั้งทรงสนับสนุนการศึกษาด้านนาฏศิลป์และดนตรี

พ.ศ. 2549 พระองค์ทรงมีแนวความคิดจัดตั้งโครงการพัฒนานักอักษรศาสตร์รุ่นใหม่ขึ้น โดยความร่วมมือของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาและคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อสร้างนักอักษรศาสตร์ที่มีมุมมองและแนวคิดใหม่เพื่อเป็นกำลังของชาติ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงสนพระทัยการอ่านและการพัฒนาห้องสมุด ทรงรับสมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยฯ ไว้ในพระราชูปถัมภ์ หลายโอกาสที่เสด็จพระราชดำเนินต่างประเทศ ได้เสด็จเยี่ยมและทรงดูงานห้องสมุดชั้นนำหลายแห่ง ซึ่งได้พระราชทานข้อแนะนำแก่สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยฯ

และบรรณารักษ์ไทยในการนำความรู้ไปพัฒนาห้องสมุดโรงเรียนและห้องสมุดประชาชนรวมทั้งห้องสมุดประชาชนเฉลิมราชกุมารี ที่เป็นแหล่งเรียนรู้เพื่อขยายโอกาสให้ประชาชนในการพัฒนาการรู้หนังสือ

จากการที่พระองค์ได้เสด็จพระราชดำเนินไปยังถิ่นทุรกันดาร ทำให้พระองค์ทอดพระเนตรเห็นถึงปัญหาทางด้านสุขภาพอนามัยของราษฎรในชนบท พระองค์จึงมีพระราชดำริจัดทำโครงการต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาสุขภาพอนามัยของราษฎร โครงการแรกที่พระองค์ทรงเริ่ม ได้แก่ โครงการเกษตรเพื่ออาหารกลางวัน เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนอาหารกลางวันของเด็กนักเรียน ซึ่งโครงการนี้นอกจากจะแก้ปัญหาคาดแคลนอาหารกลางวันแล้วยังช่วยให้นักเรียนมีความรู้ทางด้านโภชนาการและการเกษตรด้วย และปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง นั่นคือ การระบาดของโรคคอตีบเนื่องจากขาดสารไอโอดีน พระองค์ทรงแก้ไขปัญหาโดยทรงริเริ่มโครงการควบคุมโรคขาดสารไอโอดีน ด้วยการรณรงค์ให้มีการใช้เกลือไอโอดีนหรือหยดไอโอดีนในการประกอบอาหาร และอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการขาดไอโอดีน ซึ่งโครงการนี้เป็นโครงการที่เสริมการทำงานของกระทรวงสาธารณสุข นอกจากนี้ พระองค์ยังให้ความสำคัญต่อสุขภาพอนามัยของแม่และเด็กในถิ่นทุรกันดารด้วย โดยพระองค์ทรงตระหนักว่าคนเราจะภาวะโภชนาการและสุขภาพอนามัยที่ดีนั้น ต้องเริ่มตั้งแต่ในครรภ์มารดา พระองค์จึงริเริ่ม โครงการส่งเสริมโภชนาการและสุขภาพอนามัยแม่และเด็กในถิ่นทุรกันดาร เพื่อให้แม่และเด็กได้รับบริการทางด้านอนามัยอย่างเหมาะสม รวมทั้งได้รับโภชนาการที่ถูกต้องและเหมาะสมในแต่ละพื้นที่ รวมทั้ง ทรงจัดตั้งหน่วยแพทย์พระราชทานและหน่วยทันตกรรมพระราชทานเพื่อออกตรวจรักษาราษฎรในถิ่นทุรกันดารที่พระองค์เสด็จฯ เยี่ยมในแต่ละครั้ง รวมทั้งทรงรับผู้ป่วยที่ยากจนเป็นคน

ใช้ในพระราชานุเคราะห์ด้วย

โครงการด้านการศึกษา วัฒนธรรมและสาธารณสุข ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประกอบด้วย

1) การพัฒนาการศึกษาในชุมชนเมือง ได้แก่

- (1) การพัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน-ศูนย์เด็กปฐมวัย ศูนย์เด็กเล็ก โรงเรียนอนุบาลคุณากร
- (2) โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ
- (3) โรงเรียนปียชาติพัฒนา
- (4) วิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล
- (5) โรงเรียนจิตรลดา สายวิชาชีพ
- (6) โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

2) การศึกษาพิเศษเพื่อผู้พิการ ได้แก่

- (1) ศูนย์ทดลองเด็กหูหนวกปฐมวัย โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ
- (2) โรงเรียนเศรษฐเสถียร กรุงเทพฯ
- (3) โรงเรียนโสตศึกษา กรุงเทพฯ จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดตาก
- (4) โรงเรียนกาวีละอนุกุล จังหวัดเชียงใหม่
- (5) โรงเรียนสอนคนตาบอด กรุงเทพฯ จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดสุราษฎร์ธานี
- (6) โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

3) การพัฒนากำลังคนทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้แก่

- (1) การพัฒนาการเรียนรู้อุตสาหกรรมในโรงเรียนชนบท
- (2) การพัฒนาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนทั่วไป
- (3) โรงเรียนวิทยาศาสตร์

4) การพัฒนาศูนย์ข้อมูลและห้องสมุด ได้แก่

- (1) ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน)
- (2) ศูนย์ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ กองวิชาประวัติศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า
- (3) ศูนย์ข้อมูลพันธุกรรมพืช
- (4) ห้องสมุดดนตรี “ทูลกระหม่อมสิรินธร” หอสมุดแห่งชาติ
- (5) ห้องสมุดประชาชนเฉลิมราชกุมารี
- (6) ห้องสมุดพร้อมปัญญา

(7) ห้องสมุดโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน
ทั่วประเทศ

5) การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ได้แก่

- (1) พิพิธภัณฑวัดพระศรีรัตนศาสดาราม
- (2) อุทยานพระบรมราชานุสรณ์พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย
- (3) พิพิธภัณฑสมเด็จพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า
- (4) โรงเรียนผู้ใหญ่พระตำหนักสวนกุหลาบ วิทยาลัยในวัง (หญิง)
- (5) โรงเรียนผู้ใหญ่พระตำหนักสวนกุหลาบ วิทยาลัยในวัง (ชาย)
- (6) ภาควิชาศิลปะศึกษาวิทยาลัยช่างทองหลวง
- (7) ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนกาญจนาภิเษก (วิทยาลัยในวัง)
- (8) ภาพจิตรกรรมฝาผนังพระอุโบสถวัดท่าสุทธาวาส จังหวัดอ่างทอง
- (9) ภาพจิตรกรรมฝาผนังพระอุโบสถวัดอัมพวันเจติยาราม จังหวัดสมุทรสงคราม

6) การพระราชทานความช่วยเหลือพิเศษ ได้แก่

- (1) การพระราชทานความช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ
- (2) การพระราชทานความช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมและดินถล่ม
- (3) หน่วยเฉพาะกิจสิรินธร
- (4) หน่วยแพทย์พระราชทาน
- (5) หน่วยทันตกรรมพระราชทาน
- (6) กองทุนพระราชทานเพื่อส่งเคราะห์คนไข้ยากจน
- (7) แว่นตาพระราชทาน

เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนา

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ คุณหญิงไขศรี ศรีอรุณ (2552) เลขาธิการมูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ กล่าวว่า ในฐานะเจ้าฟ้านักพัฒนา สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้ทรงแสดงปาฐกถานำ เรื่อง “ไอซีที สานความรู้และ

เทคโนโลยี สู่การพัฒนาที่ยั่งยืน” ในการประชุม
แห่งองค์การสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (UNCTAD) ครั้งที่ 12 เมื่อวันที่ 24
เมษายน 2551 ณ กรุงอักกรา สาธารณรัฐกานา
แอฟริกา นับเป็นตัวอย่างอันดีที่สะท้อนให้เห็นถึง
การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนา
ความตอนหนึ่งว่า “...ศักยภาพของไอซีที ในฐานะ
เครื่องมือสำคัญนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ได้จัดตั้งกองทุนไอซีทีขึ้น เมื่อ พ.ศ.2539 โดย
กำหนดกลุ่มเป้าหมายไว้ 4 กลุ่ม คือ นักเรียนใน
ชนบท คนพิการ เด็กที่ป่วยในโรงพยาบาล และ
ผู้ต้องโทษคุมขัง นอกจากนี้ ยังใช้กับระบบการ
ศึกษาทางไกลและฐานข้อมูลด้วย

ได้ตรัสว่า ‘เมื่อ พ.ศ. 2539 ข้าพเจ้าจัดตั้ง
กองทุนไอซีทีขึ้นเพื่อส่งเสริมการใช้ไอซีทีในการ
เพิ่มคุณภาพชีวิต พัฒนาการศึกษ และเพิ่ม
โอกาสการทำงานแก่ผู้ด้อยโอกาส เพื่อให้เขาได้
รับประโยชน์จากการใช้ไอซีที เพิ่มขึ้น หรือให้เขา
สามารถแก้ปัญหาได้ดีขึ้นด้วยไอซีที เพื่อจะได้เป็น
พลเมืองที่สามารถเข้าร่วมการพัฒนาทางารเมือง
เศรษฐกิจ และสังคม ของประเทศเต็มที่ อย่าง
น้อยที่สุด ข้าพเจ้าหวังว่าเขาจะสามารถใช้
เทคโนโลยีที่ทันสมัยในการหาเลี้ยงชีพ เมื่อเขา
จบการศึกษาภาคบังคับแล้ว’

จากประสบการณ์ ในการใช้ไอซีทีเพื่อการ
พัฒนาด้านต่างๆ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ
สยามบรมราชกุมารี ทรงมีข้อเสนอแนะไว้หลาย
ประการ เพื่อส่งเสริมการใช้ไอซีทีให้เป็นเครื่อง
มือสำหรับการพัฒนาในอนาคต สรุปลงได้ใจความว่า
ต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ด้วย เช่น โครงสร้าง
พื้นฐานการบริหารจัดการในแต่ละท้องถิ่นที่ต่างกัน
ความร่วมมือจากภาคเอกชน การขยายสังคม
ผ่านความรู้ไปสู่ชนบท การสนับสนุนให้มีการวิจัย
และศึกษาด้านไอซีที รวมทั้งการถ่ายทอด
เทคโนโลยีของประเทศที่มีศักยภาพไปสู่ประเทศ
กำลังพัฒนา โดยทรงขอให้องค์การ UNCTAD

ทำหน้าที่ประสานกับประเทศต่างๆ รวมทั้งให้ความรู้ด้านกฎระเบียบเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาลิทธิบัตร และการจดทะเบียนแก่นักวิทยาศาสตร์และนักเทคโนโลยี รุ่นใหม่

โครงการตามพระราชดำริเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนา ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้แก่

- (1) เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อโรงเรียนในชนบท
- (2) เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อผู้พิการ
- (3) เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อผู้ป่วยเด็กในโรงพยาบาล

(4) เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับผู้ต้องขังในทัณฑสถาน

- (5) สื่อปฏิสัมพันธ์วัฒนธรรมของชาติ
- (6) เครือข่ายกาญจนาภิเษก
- (7) เครือข่ายคอมพิวเตอร์เพื่อโรงเรียนไทย

(School Net)

โครงการความร่วมมือระหว่างประเทศและโครงการอื่นๆ

โครงการความร่วมมือระหว่างประเทศ ได้แก่

(1) วิทยาลัยกำปงเจมอเตียล จังหวัดกำปงธม ราชอาณาจักรกัมพูชา

(2) ความร่วมมือระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้แก่

(ก) การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตสำหรับเจ้าแขวง

(ข) การฝึกอบรมเทคโนโลยีทางการแพทย์-สาธารณสุขสำหรับบุคลากรทางการแพทย์

(ค) การพัฒนาการศึกษาในโรงเรียน 7 แห่ง

(ง) โรงเรียนวัฒนธรรมเด็กกำพร้า (หลัก

67) แขวงกำแพงนครเวียงจันทน์ เมืองโพนโฮง

(3) ความร่วมมือระหว่างราชอาณาจักรไทยและสหภาพพม่าในการพัฒนาเด็กและเยาวชน

(4) ความร่วมมือระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามในการ

พัฒนาเด็กและเยาวชน

(5) ความร่วมมือระหว่างราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน ได้แก่

(ก) ความร่วมมือทางวิชาการกับสถาบันการศึกษาในประเทศจีน

(ข) ความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีกับสภาวิทยาศาสตร์แห่งชาติจีน

(ค) ทุนการศึกษาพระราชทานแก่นักเรียนนักศึกษาชาวจีนและชาวทิเบต

(6) ความร่วมมือระหว่างราชอาณาจักรไทยและมองโกเลีย ได้แก่

(ก) การสนับสนุนทางวิชาการและแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับรัฐบาลมองโกเลีย

(ข) ทุนการศึกษาพระราชทานแก่นักเรียนนักศึกษาชาวมองโกเลีย

(7) การพัฒนาคุณภาพชีวิตสำหรับเด็กและเยาวชนในภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

(8) ทุนการศึกษาพระราชทานสำหรับนักเรียนไทยศึกษาต่อในต่างประเทศ

(9) ความร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศ ได้แก่

(ก) โครงการอาหารในโรงเรียน โดยโครงการอาหารโลกแห่งองค์การสหประชาชาติ

(ข) โครงการการศึกษาเพื่อทุกคน โดยองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ

(ค) โครงการการศึกษาหลังประถมศึกษาสำหรับผู้ลี้ภัยและผู้พลัดถิ่น โดยมูลนิธิการศึกษาเพื่อผู้ลี้ภัย สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ

โครงการอื่นๆ ได้แก่

(1) มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ

(2) โครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช ภาสกร สมสาร จังหวัดชลบุรี

(3) โครงการปลูกฟื้นฟูและอนุรักษ์ป่าชายเลน

(4) โครงการทำนาในที่ว่างเปล่าและโรงสีข้าวพระราชทาน โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า

สรุป

ความสำเร็จด้านการพัฒนาในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้เป็นที่ประจักษ์แก่ประชาชนชาวไทยและประชาคมโลก เมื่อทรงได้รับการถวายรางวัลมูลนิธิรามอนแมกไซไซ ประจำปี 2534 และรางวัลอินทิดรา คานธี เพื่อสันติภาพ การลดอาวุธและการพัฒนาประจำปี 2547 ผู้เขียนขอยกคำกล่าวของศาสตราจารย์เกียรติคุณ คุณหญิงไขศรี ศรีอรุณ (2552) ความว่า “เป็นที่ประจักษ์ชัดแก่ปวงประชาราษฎร์ ตลอดระยะเวลาหลายทศวรรษที่ผ่านมาว่า สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเป็นเจ้าของฟ้าที่ทรงงานหนักยิ่ง อีกทั้งยังทรงเป็นนักพัฒนาตัวอย่าง ที่ทรงห่วงใยในทุกข์สุขของพลสกนิกรทั่วทุกหมู่เหล่า สมแล้วที่ทรงเป็น **“รัตนะแห่งเทพ”** เจ้าฟ้าแห่งแผ่นดินของปวงชนชาวไทย” จึงสมควรพลสกนิกรชาวไทยทั้งมวล จะได้นำเนินรอยตามแบบอย่างแห่งพระองค์ท่านในด้านการพัฒนา ดังพระปณิธานที่จะ **“บำบัดทุกข์ บำรุงสุข ประชาชนทั่วประเทศ”**

อ้างอิง

กองงานในพระองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2552). โครงการตามพระราชดำริ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. ค้นเมื่อวันที่ 16 เมษายน 2552 จาก <http://www.sirindhorn.net/HRH-projects.html>

ไขศรี ศรีอรุณ, ศาสตราจารย์เกียรติคุณ คุณหญิง. (2552). เจ้าฟ้า นักพัฒนา สมเด็จพระเทพฯ. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 2 เมษายน 2552 อ้างถึงใน http://blog.eduzones.com/futurecareer/21311?group_id=282 ค้นเมื่อวันที่ 16 เมษายน 2552

แกมลิน รัตนพันธุ์. (2549). โกล้เมืองพระยุคบาท. พิมพ์ครั้งที่ 25. กรุงเทพฯ : ร่วมด้วยช่วยกัน.

เทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, สมเด็จพระ. (2534) อ้างถึงใน เทพรัตนเมธี. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2548.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2552ก). สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. ค้นเมื่อวันที่ 16 เมษายน 2552 จาก <http://th.wikipedia.org/สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี/>

๒

อาลัยคุณยายมาเรีย

ภาพจาก http://www.sumikoo.com/wp-content/uploads/2009/05/to_cyber_gran_narrowweb_300x3870.jpg

● ทศพนธ์ นรทัศน์ thossaphol@ictforall.org

คุณยายมาเรีย บล็อกเกอร์ชาวสเปนวัย ๙๕ ปี ซึ่ง “สวนกระแส” กับเพื่อนร่วมวัย เมื่อเธอลุกขึ้นมาบอกใครๆ ผ่านบล็อกส่วนตัว ซึ่งหลานชายได้มอบให้เป็นของขวัญวันเกิดเมื่อเธออายุ ๙๕ ปี คุณยายได้เคยเขียนในบล็อกว่า... “อินเทอร์เน็ตทำให้ชีวิตยายกลับมามีชีวิตอีกครั้ง” ที่คุณยายมาเรีย เอมิเลีย โลเปซ กล่าวพูดอย่างนั้นก็เพราะว่าเธอมี “บล็อก (Blog)” ของตัวเอง ทำให้เธอมีโอกาสได้ “แช็ต” กับเด็กคราวหลาน คราวเหลน ได้มีโอกาสสื่อสารเรียนรู้สังคม การใช้ชีวิตของเด็กรุ่นใหม่อย่างไม่เคยนึกฝันมาก่อน คุณยายได้

ใช้ “บล็อก” เป็นสื่อกลางเขียนเล่าเรื่องราวของตัวเอง ความทรงจำในอดีต เป็นการถ่ายทอดวิถีชีวิต “มุมมอง” ให้แก่คนอีกรุ่นหลังได้รับรู้

บล็อกของคุณยาย ก็คือ <http://amis95.blogspot.com> ซึ่งมีผู้คนจากทั่วโลกเข้ามาเยี่ยมชม และ Comment บล็อกของคุณยาย ด้วยภาษาที่หลากหลายแตกต่างกันไป รวมแล้วมากกว่า ๑.๕ ล้านคน

คุณยายจากไปเมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ด้วยวัย ๙๗ ปี แต่คุณยายจะยังอยู่ในความทรงจำของเราตลอดไป ในฐานะต้นแบบของผู้สูงวัยหัวใจไฮเทค หรือผู้สูงวัยที่ไม่มีวันหยุดการเรียนรู้ของตนเอง แม้อายุจะมากกว่า ๙๕ ปีในวันที่เธอเริ่มต้นเขียนบล็อก คุณยายได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าอินเทอร์เน็ตได้เปิดโลกการเรียนรู้ สร้างเครือข่ายสังคมออนไลน์จากทั่วทุกมุมโลกและช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตได้เป็นอย่างดี โดยไม่มีข้อจำกัดของอายุมาเป็นตัวกีดกัน

ชมรม ICT for All (www.ictforall.org) ขอให้ดวงวิญญาณของคุณยายจงไปสู่สุคติ และเราขอสัญญาว่าจะเดินตามรอยของคุณยายในการส่งเสริมให้ผู้สูงวัย รวมถึงผู้ด้อยโอกาสต่างๆ ได้เรียนรู้และใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง ท่ามกลางกระแสของโลกาภิวัตน์ต่อไป. ๒

การลอบยิงคุณสนธิ

ด้วยอาวุธสงครามร้ายแรง

กินเวลากว่า ๒ เดือนแล้วเรื่องก็ยังเงียบ

พล.ต.อ.ธานี สมบูรณ์ทรัพย์ รองผู้บัญชาการ

ตำรวจแห่งชาติ ผู้คุมคดีการลอบยิงคุณสนธิ

ยอมรับว่า การดำเนินคดีล่าช้าเพราะเจอต่อ

เมืองกาญจน์ฝนตกเกือบทุกวัน ตกชนิดที่
ชาวบ้านใช้คำว่า “ตกแบบไม่ได้น้ำ” คือตก
พร่ำๆ บางครั้งตกหนักก็ตกเพียงเดี๋ยวเดียวแล้ว
หยุด ดิตรงที่ช่วยรดน้ำต้นไม้ตามธรรมชาติ
ทำให้ต้นไม้ใบหญ้าเขียวอย่างต่อเนื่อง และ
อากาศเย็นสบาย ตอนดึกๆ ต้องห่มผ้าทุกคืน

กลางเดือนมิถุนายนที่ผ่านมาจัดค่ายส่งเสริม
สุขภาพวิถีพุทธ โดยคณะ “หมอเขียว” ผู้ป่วย
รายหนึ่งพอไปถึงโรงเรียนผู้นำ เห็นบรรยากาศ
สวยๆ อยู่กันอย่างสบายๆ ก็ดีใจพูดว่าเพียงแค
สถานที่ก็ทำให้โรคร้ายไข้เจ็บหายไปครึ่งหนึ่งแล้ว

หลายคนคงคิดในใจว่า อยู่บ้านป่าก็สบายแล้ว
ผมไม่น่าจะต้องไปยุ่งในกรุงกับเขาเลย ผมเองก็
คิดเช่นนั้นเสมอๆ “สุขอื่นใดเสมอด้วยความสงบ
เป็นไม่มี”

การประชุมแกนนำพันธมิตรเมื่อกลางเดือน
มิถุนายน ที่ประชุมมีมติให้อาจารย์พิภพและผม
เป็นผู้แทนไปยื่นหนังสือทวงถาม ปปช. (คณะ
กรรมการการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
แห่งชาติ) ว่าเหตุใดการพิจารณาคดีสำคัญ ที่
เขย่าขวัญคนในชาติจึงไม่คืบหน้า

การปราบปรามเช่นฆ่าประชาชนเมื่อวันที่ ๗
ตุลาคม เวลาผ่านไป ๘ เดือนครึ่งแล้ว การลอบ
ยิงคุณสนธิด้วยอาวุธสงครามร้ายแรงก็เช่นกัน
กินเวลากว่า ๒ เดือนแล้วเรื่องยังเงียบ

พล.ต.อ.ธานี สมบูรณ์ทรัพย์ รองผู้บัญชาการ
ตำรวจแห่งชาติ ผู้คุมคดีการลอบยิงคุณสนธิให้
สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว ยอมรับว่า การดำเนินคดีล่าช้า
เพราะเจอต่อ ส่วนคดี ๗ ตุลาคมเราได้ข่าวว่าจะ
นำเข้าที่ประชุมหลายครั้งแล้วต้องเลื่อนไปเพราะ
มีคนตั้งเรื่อง

การไปยื่นคำถามดังกล่าวทำให้ผู้มีหน้าที่
เกี่ยวกับคดีต้องรีบดำเนินการ อยู่เฉยไม่ได้
เพราะมีการทวงถามเป็นที่รับรู้กันทั่วประเทศ
วันนั้นผู้พิพากษาและญาติผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์
ก็ไปร่วมยื่นหนังสือต่อ ปปช.ด้วย ผู้สื่อข่าวไปกัน
คับคั่งเพราะเป็นคดีใหญ่มาก

องค์กรอิสระที่ทำงานเร็วคือ คณะกรรมการเลือกตั้ง (กกต.) ได้ประกาศรับรอง “พรรคการเมืองใหม่” เป็นทางการแล้ว พรรคกำลังรับสมัครสมาชิกพรรคให้ได้จำนวนตามกฎหมาย และคัดเลือกคณะกรรมการบริหารพรรคตามขั้นตอน

ตั้งแต่เริ่มมีการเรียกร้องให้พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยตั้งพรรคการเมือง ผมได้รับคำถามเสมอๆ จากผู้รู้จักมักคุ้นว่า ผมจะเอาอย่างไร จะเป็นหัวหน้าพรรคเหมือนอย่างที่ผมเคยเป็นมาครั้งหนึ่งแล้วไหม

เมื่อกลางเดือนมกราคม ผมแจ้งกับแกนนำพันธมิตรว่า ถ้าตั้งพรรคการเมืองขึ้นมาละก็ผมขอไม่เป็นอะไรทั้งนั้น ทั้งหัวหน้าและกรรมการบริหารพรรค เพราะผมต้องทำงานช่วยเหลือคนต่อหลายเรื่อง เช่น โรงเรียนผู้นำ คลินิกฟอกไตการกุศล บริษัทเท่าทุนที่ขายปุ๋ยอินทรีย์ให้ชาวไร่ชาวนาราคาทุน และสถานสงเคราะห์สุนัขจรจัด เป็นต้น

เรื่องการเมือง ผมก็ทำมามากแล้ว ขอทำเรื่องดังกล่าวให้ได้ผลเต็มที่ เวลาในชีวิตเหลือน้อยลงๆ ผมยืนยันความตั้งใจของผมต่อแกนนำอีกครั้งหนึ่งเมื่อปลายเดือนมกราคม ซึ่งผมได้รับคำร้องขอจากแกนนำว่า ขอให้เก็บการปฏิเสธหัวหน้าพรรคไว้ในลิ้นชักก่อน อย่าเพิ่งพูดในที่สาธารณะ

ตอนที่ชุมนุมอยู่ในทำเนียบรัฐบาล เมื่อผู้สื่อข่าวถามเรื่องอนาคตทางการเมือง ผมก็ตอบตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อม วันรุ่งขึ้นมีการแพร่ข่าวไปทั่ว เช่น หนังสือพิมพ์แนวหน้า ฉบับวันที่ ๑๔ กันยายน ปีที่แล้ว คัดเอาคำพูดของผมคำต่อคำไปลงข่าว

“ผมชุมนุมมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ไม่เคยหวังประโยชน์ส่วนตัว หากมีการเมืองใหม่ ผมจะไม่รับตำแหน่งใดๆ ทั้งสิ้น ส่วนแกนนำอีก ๔ คนผมไม่ทราบ เพราะเป็นเรื่องส่วนตัว”

การแก้ปัญหาการค้าข้าวเป็นปัญหาใหญ่ที่เกิดขึ้นทุกปี ทำอย่างไรให้ชาวนาขายข้าวได้ราคาดีตีพอที่ตัวเองจะอยู่ได้ไม่ต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัวก็

พอแล้ว มีการตั้ง “คณะกรรมการนโยบายข้าว (กนข.)” ขึ้นเป็นครั้งแรกในสมัยท่านนายกฯ เปรม โดยท่านนายกฯ เป็นประธาน ผมเป็นกรรมการและเลขานุการ พันตรีสุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นกรรมการด้วยคนหนึ่ง

สาเหตุที่การจํานำข้าวในระยะหลังๆ ประสบความล้มเหลว เพราะประกาศราคาสูงเกินไป สมัยท่านพลเอกเปรมกำหนดราคาจํานำเพียง ๘๐% ของราคาตลาด เมื่อราคาแพงขึ้นชาวนาก็มาไถ่คืนสมัยรัฐบาลต่อๆ มากำหนดราคาจํานำ ๑๐๐% ถึง ๑๒๐% ทำให้มีการโกง ซื้อข้าวราคาถูกมาจํานำรวมทั้งซื้อข้าวจากประเทศเพื่อนบ้านด้วย

ปีนี่ยังไม่ทราบว่าจะแก้ปัญหาได้หรือไม่ คงจะต้องเปลี่ยนเป็นการประกันราคาข้าว เพราะรัฐบาล “ถังแตก” ไม่มีเงินรับจํานำข้าว

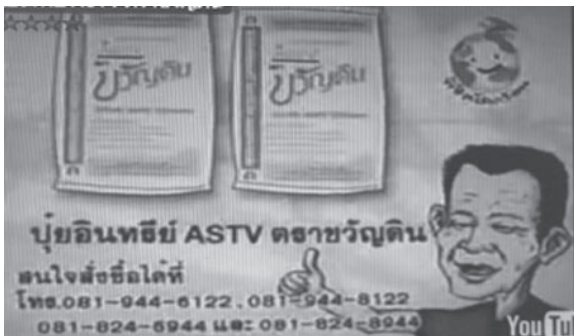

ลำไยก็เป็นปัญหา ไม่ใช่เฉพาะลำไยที่จะออกใหม่เท่านั้น ลำไยเก่าที่เคยผลาญเงินทองของชาติมาแล้ว ก็กลับมาเป็นปัญหาอีก คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อต้นเดือนมิถุนายนเห็นชอบให้กระทรวงเกษตรใช้เงินงบประมาณแผ่นดิน ๙๐ ล้านบาท ทำลายลำไยอบแห้งที่รัฐบาลก่อนเข้าไปแทรกแซงราคาด้วยการรับจํานำช่วงปี ๒๕๔๖ และ ๒๕๔๗ ที่ยังค้างอยู่ในโกดังสินค้าของ อ.ต.ก. (องค์การตลาดเพื่อเกษตรกร) และ อคส. (องค์การคลังสินค้า) จำนวน ๔๖,๐๐๐ ตัน ทำลายให้หมดโดยการเผา

เหตุผลคือ ไม่ต้องการให้ใครเอาไปปลอมปน
สินค้าลำไยอบแห้งของฤดูการผลิตปีนี้ ลำไย
จำนวนดังกล่าวรัฐบาลสมัยนั้น ใช้เงินงบ-
ประมาณแผ่นดิน ๓,๐๐๐ ล้านบาท รับซื้อลำไย
จากเกษตรกร สุดท้ายนอกจากไร้ค่าแล้ว ยังจะ
ต้องเสียเงินทำลายอีกถึง ๙๐ ล้านบาท

อาจารย์ชนวน รัตนวราหะ อดีตข้าราชการ
ชั้นผู้ใหญ่ของกระทรวงเกษตรบอกผมว่าอยากจะ
ชวนผมออกไปคัดค้านการใช้เงิน ๙๐ ล้านบาท
เปลวลำไย เกรงว่าจะทำให้ผมถูกตำหนิถูกหาว่า
“ค้านทุกเรื่อง” ท่านยืนยันว่ารัฐบาลจะไม่ต้อง
เสียเงินสักบาทหนึ่งถ้าประกาศยกเลิกลำไยให้
ประชาชนจะขนไปทำปุ๋ยอินทรีย์ เป็นประโยชน์
อย่างมากมายอีกต่อหนึ่งด้วย

อาจารย์ชนวนเป็นผู้บุกเบิกเกษตรอินทรีย์มา
นาน ผมรู้เรื่องเกษตรอินทรีย์ (การทำเกษตรโดย
ไม่ต้องพึ่งปุ๋ยเคมี) จากการอ่านหนังสือของท่าน

**ปุ๋ยอินทรีย์เอเอสทีวี
ราคาถูกกว่าปุ๋ยเคมีมาก และยิ่งใช้ดินยิ่งดี**

“เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้ว ผมได้เรียนให้ทราบ
ถึงการช่วยเอเอสทีวีด้วยการสั่งผลิตและขาย
ปุ๋ยอินทรีย์เอเอสทีวีตราขวัญดิน เริ่มดำเนินการ
ตั้งแต่ต้นเดือนมิถุนายน

เราชาวพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ยืนยันซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าการชุมนุมปักหลักปักค้าง
๓๓+๑๙๓ วัน ที่ประสบผลสำเร็จนั้น เอเอสทีวีมี
ส่วนสำคัญยิ่ง

ขอขอบคุณประชาชนหลายๆ คนที่ช่วยไม่ให้

จอเอเอสทีวีดับ ด้วยการสมัครรับข่าวเอเอสทีวี
เดือนละ ๒๐๐ บาทบ้าง ซื้อข่าวสาร ซื้อผงซักฟอก
และสินค้าอื่นๆ ของเอเอสทีวีบ้าง และช่วยซื้อปุ๋ย
เอเอสทีวีตราขวัญดินเป็นจำนวนถึง ๑,๐๐๐ ตันเศษ
(ในช่วงเวลา ๒๕ วันที่ผ่านมา)

ผมและชาวคณะกองทัพอธรรมจำนวนหนึ่ง
ออกไปช่วยจัดการเรื่องปุ๋ยเอเอสทีวีเพราะพวก
เรากลุกคลีกับเรื่องนี้ ทำเรื่องนี้อย่างประมาณ ๒๐ ปี
ผมเคยเป็นประธานคณะกรรมการส่งเสริมเกษตร
อินทรีย์แห่งชาติ ซึ่งมีผู้ใหญ่ของกระทรวงเกษตร
หลายคนร่วมเป็นกรรมการ และผมเคยแนะนำให้
บางชุมชน บางองค์กรผลิตและขายปุ๋ยอินทรีย์
เป็นผลสำเร็จมาแล้ว

ตอนแรกๆ นี้การขายปลีกยังไม่แพร่หลาย
ต้องขอเวลาอีกสักกระยะหนึ่ง ท่านที่ต้องการซื้อ
จำนวนมากๆ หรือต้องการเป็นตัวแทนจำหน่าย
กรุณาติดต่อทางโทรศัพท์หมายเลข ๐๘๑๙๔๔๖๑๒๒,
๐๘๑๙๔๔๘๑๒๒, ๐๘๑๘๒๖๖๙๔๔ และ ๐๘๑๘๒๔๘๙๔๔

**ปุ๋ยอินทรีย์เอเอสทีวีราคาถูกกว่าปุ๋ยเคมีมาก
และยิ่งใช้ดินยิ่งดี**

ที่ปั่นๆ กันว่าตอนนี้เศรษฐกิจทรุด มีสิ่งบ่งบอก
หลายอย่าง เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ ขาย
จำนวนลดลงมาก ยาแก้ปวดหัวขายดีเป็นเทน้ำ
เทท่า ส่วนตัวผมเข้ากรุงเทพฯ ประเดี๋ยวเดียวก็รู้
ผมไปเบิกเงินของมูลนิธิธนาคารแห่งหนึ่ง คน
โหรงเหรงผิดปรกติ คนธนาคารบอกผมว่าเป็น
เพราะเศรษฐกิจแย่

ผมไปติดต่อเรื่องธนาฉัตติ ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์กลางกรุง เวลาประมาณ ๑๐ นาฬิกา
เศษๆ มีผมเป็นลูกค้าคนเดียว พนักงานไปรษณีย์
นั่งกันสลอนไม่มีคนอื่นใช้บริการเลย เขาสารภาพ
กับผมว่า ผมเป็นลูกค้าคนแรกประจำวันนั้น

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ได้ทำการวิจัย
โดยสอบถามผู้คนเป็นจำนวนถึง ๘,๐๐๐ คน ระหว่าง
๒๓ ถึง ๒๗ พฤษภาคมที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เปิด
เผยว่าฐานะการเงินแย่กว่าปีไหนๆ

สาเหตุใหญ่ของความแย่ทางเศรษฐกิจ

ที่สะสมกันมาอย่างต่อเนื่องก็คือการโกงกิน การดำเนินคดีได้ถูกเปิดเผยคดีแล้วคดีเล่า จน “การโกงกิน” แทบจะเป็นเรื่องธรรมดาของสังคมไทยไปแล้ว เมื่อเร็วๆ นี้ ปปช.มีมติส่งฟ้อง นายสมักร สุนทรเวช (ในฐานะอดีตผู้ว่าฯ กทม.) และคณะรวม ๖ คน ความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่มิชอบ ทุจริตจัดซื้อรถและเรือดับเพลิง กทม.เป็นเงิน ๖,๖๘๗ ล้านบาท โดยนายสมักรเซ็นลงนามอนุมัติ ก่อนหมดวาระการเป็นผู้ว่าฯ กทม.เพียง ๓ วัน

การเลือกตั้งซ่อม ส.ส.ที่สกลนคร กกต.แจ้งว่าการเลือกตั้งเรียบร้อยไม่มี “คินหมาทอน” หนังสือพิมพ์ “คมชัดลึก” ฉบับวันที่ ๒๔ มิถุนายน วิเคราะห์ถึงสาเหตุให้ทราบ

จังหวัดสกลนคร เสียชื่อเสียงมานาน ครั้งหนึ่งท่านผู้ว่าฯ ได้ออกมาเถียงเพื่อปกป้องชาวสกลว่า “กินหมูได้ ทำไมจะกินหมาไม่ได้ หมูกับหมา ก็เหมือนกัน” เหตุผลของท่านทำให้คนกินหมูหรือกินเนื้อสัตว์ชนิดอื่นๆ ต้องสะอึกเหมือนกัน

การบรรยายเรื่อง “ความกตัญญู” ที่โรงเรียนผู้นำ ผมแนะนำผู้เข้ารับการฝึกอบรมว่าถ้าเราไม่สามารถไปเยี่ยมเยียน คุณพ่อ คุณแม่ ญาติผู้ใหญ่ที่มีบุญคุณแก่เรา จะใช้โทรศัพท์ก็ได้

วันครู ๑๖ มกราคม มกราคมที่ผ่านมาผมไหว้คุณครูทางโทรศัพท์ คุณครูหญิงท่านนั้นสอนผมมาเมื่อ ๖๐ ปีก่อน พอผมจะขอเรียนกับคุณครูชาย สามิขของท่านท่านก็เล่าให้ฟังว่า “สุขภาพไม่ดีเลย จำลอง”

เมื่อปลายเดือนมิถุนายนท่านเสียชีวิตแล้วทั้งสองท่าน คุณครูผู้หญิงเสียก่อน ๕ วัน งานพระราชทานเพลิงศพจัดพร้อมกัน ท่านเป็น ๒ คุณครูสุดท้ายที่สอนผมตั้งแต่ผมเป็นเด็กชาย

พระท่านสอนให้พิจารณาความจริงในชีวิต ๕ ประการอยู่เรื่อยๆ แก่ เจ็บ ตาย พลัดพรากจากของรัก และมีกรรมเป็นของตัวเอง แม้จะพิจารณาทุกวันวันละ ๒ เวลา ก็ยังไม่บรรลุนิรมล เมื่อทราบว่าผู้เป็นที่เคารพจากไปก็ไม่สบายใจทุกครั้ง

วันที่ไปยื่นหนังสือแก่ ปปช.นั้น ผู้สื่อข่าวรุมถามผมเรื่อง “(แผนตากสิน ๒)” พันธมิตรจะออกไปต่อต้านไหม ผมตอบทันทีว่า เมื่อเราหยุดการชุมนุม วันที่ ๓ ธ.ค.ปีที่แล้ว เราหารือกันว่า ถ้าบ้านเมืองมีอะไรเกิดขึ้น เป็นหน้าที่โดยตรงของรัฐบาล ซึ่งมีกฎหมาย มีเครื่องมือพร้อม มีทหารมีตำรวจ ดังนั้นเหตุการณ์ที่ผ่านมาไม่ว่าจะ

เสื้อแดงล้มการประชุมอาเซียนที่พญา

เป็นการจลาจล ล้มการประชุมอาเซียนที่พญา การจลาจลยิงกันตายที่นางเลิ้ง การเผารถเมล์ นับสิบๆ คันและการปิดการจราจรที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมินั้นประชาชนเดือดร้อนอย่างยิ่ง เพราะรัฐบาลไม่แก้ปัญหาอย่างเต็มที่

คราวนี้เช่นกัน เราตามดูสถานการณ์ เราไม่ได้ถือว่าคนกลุ่มนั้นกลุ่มนี้เป็นศัตรูกับเรา เราเชื่อว่าการชุมนุมใหญ่ของคนเสื้อแดงครั้งแรก ๒๗ มิถุนายน และต่อๆ ไปอีก ๓ ครั้งจะไม่เกิดความรุนแรง เพราะฝ่ายรัฐบาลและคนเสื้อแดงได้รับบทเรียนมาแล้ว

“แผนตากสิน ๒” มีด้วยกันถึง ๕ หน้ากระดาษ เผยแพร่ไปทั่วประเทศโดยไม่มีคนใด ฝ่ายใดออกมายอมรับว่าเป็นเจ้าของแผน ไม่น่าจะใช้ชื่อแผนว่า “แผนตากสิน” เพราะแผนตากสินเป็น “แผนกู้ชาติ” แต่แผนดังกล่าวที่ฮือฮากันนั้นเป็นแผนตรงกันข้าม

ผู้ที่สนิทกับผมบางคนเป็นห่วง เพราะในแผนระบุชื่อผู้ที่จะถูกไล่ล่า มีชื่อผมอยู่ด้วยอย่างชัดเจน ผมก็ชี้แจงให้สบายใจว่า ผมไม่ได้ประมาทผมระมัดระวังตัวเหมือนกัน แม้ผมจะไม่ต้องการให้ใครคอยระวังป้องกันก็ตาม

ผมไม่ได้เอาการรอดตายในเหตุการณ์ที่แล้วๆ มา มาเป็นข้ออ้าง เช่น ถูกระดมยิงด้วยปืนใหญ่ตั้งแต่ห้าโมงเย็นยันหกโมงเช้าที่ภูผาทิประเทศลาว นายทหารอเมริกันตาย ๑๑ คน ทหารลาวตายนับร้อย ผมและลูกน้องขับไล่เข้าศึกเป็นผลสำเร็จโดยไม่เจ็บไม่ตายเลย

ผมถูกตามล่าในการคัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญเมื่อ ๒๖ ปีก่อน ที่เขาจะแก้ไขเป็น

เผด็จการ คณะที่ตามล่า คลาดกับผมเพียงครึ่งชั่วโมง และในเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมปี ๓๕ ผมก็รอดจากการถูกนำขึ้นเฮลิคอปเตอร์เพื่อถีบส่งลงมา เพราะเมื่อเอาผมไปขังที่สนามบินดอนเมืองแล้ว ผู้มีอำนาจเกิดลังเล ไม่แน่ใจว่าฆ่าผมแล้วเหตุการณ์จะสงบหรือรุนแรงขึ้น

ผมไม่ได้อ้างว่าเคยรอดมาหลายครั้งแล้วจะรอดต่อไป อาจจอดเมื่อไรก็ได้ ผมจึงไม่ประมาท ส่วนเครื่องรางของขลัง วัตถุมงคล นั้น ผมเลิกพึ่งตั้งแต่สึกจากพระแล้ว

ผมบวชตามประเพณีเมื่ออายุ ๒๗ ปี ก่อนบวช ผมห้อยพระ ห้อยเครื่องรางของขลังเต็มคอ พอสึก ผมก็ยกให้ใครๆ หมุด เพราะท่านเจ้าคุณวิเชียรรมณี พระอุปัชฌาย์ท่านสอนไว้

ในระยะหลังๆ เมื่อถึงวันสุดท้ายของการฝึกอบรมผู้นำ ในกิจกรรมเดินป่า ปีนเขา เข้าถ้ำ เน้นย้ำอุดมการณ์ซึ่งผมจะต้องเข้าไปบรรยายในถ้ำนั้น ตลอดเส้นทางของการเดินป่าจะมี “มงคล ๓๔” เขียนแขวนไว้เป็นระยะๆ

มงคล ๓๔ ประการ ๓๔ ข้อ ไม่มีข้อไหนเป็นวัตถุเลย วัตถุมงคลจึงไม่ใช่ของศาสนาพุทธ มีแต่การปฏิบัติให้เจริญ เริ่มตั้งแต่ “การไม่คบคนพาล” จนถึง “การมีจิตอันเกษม”

ศาสนาพุทธ เป็นวิทยาศาสตร์ ทดลองได้ พิสูจน์ได้ ถ้าเครื่องรางของขลังช่วยป้องกันชีวิตได้จริง ทหารตำรวจไม่ต้องมีอาวุธ ไม่ต้องมีเกราะ ตั้งหน้าตั้งตาผลิตเครื่องรางของขลังเท่านั้นพอ

ตอนไปรบที่เวียดนาม ผมถามทหารที่มีหน้าที่แต่งศพทหารไทยก่อนส่งกลับเมืองไทย เขายืนยันกับผมว่า เครื่องรางของขลังที่ห้อยติดคอทหารที่ตายในการรบมีทุกสำนักมีทุกรุ่น

เมื่อไม่ประมาท คอยระมัดระวังตัวแล้วถูกฆ่า ก็ถือว่า “ถึงคราวตาย” เท่านั้นเอง

ทางการเมืองมีการตามล้างตามผลากันดังที่ระบุไว้ในแผนก็เพราะเป็น “การเมืองเก่า” นั่นเอง การเมืองใหม่ไม่มีการฆ่ากันแน่นอน ต้องรีบช่วยกันสร้าง “การเมืองใหม่” ๓

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๕ ปี ในฉบับที่ ๒๓๑ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๒ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงจะจัดพิมพ์หนังสือ “ถ้าอย่างนี้ละ การเมืองใหม่มีัย” มอบเป็นบรรณาการแก่ท่าน

“ถ้าอย่างนี้ละ การเมืองใหม่มีัย” ..ร้อยเรียงเอกลักษณ์สาระลัจจะของการเมืองในระบอบประชาธิปไตยขนานแท้ ซึ่งก็คือการเมืองใหม่คืนสู่การเมืองขนานแท้ดั้งเดิม...ของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน อันยืนยันรองรับหลักการของพระบรมศาสดา ผู้ทรงสถาปนาการเมืองอาริยะอันมีจุดมุ่งหมายเพื่อพหุชนพิชิตายะ พหุชนสุชายะไว้ในสังคมมนุษยชาติ

การเมืองไทยยุคหลังๆ แปรผันเป็นผลาญเมืองหนักหนาสาหัสจนถึงวาระต้องชำระล้างโดยธรรมฤทธิ์

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแก้สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ คูณ ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ถ้าอย่างนี้ละ การเมืองใหม่มีัย”
๔ สี ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.- ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.- ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.- หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.- หน้ากึ่งกลางคู่ ๒๘,๐๐๐.- ๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.- ๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.- ขาว-ดำ ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.- ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.- ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขนาดหนังสือ ๑๕๐ คูณ ๒๑๐ มม. ๑๖ หน้ายกพิเศษ ๔ สี ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.- ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.- ปกหลังใน ๘,๐๐๐.- หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.- เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.- ๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.- ๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.- ขาว-ดำ ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.- ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.- ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนธิ น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ กศ ๑, ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

นางสาวสุธีร์ สีประเสริฐ โทร. ๐๙-๕๙๓๒-๙๙๒๑

● สำนักพิมพ์ก๊ลังกัน ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, แฟกซ์ : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ กศ ๐

“มัชฌิมาปฏิปทา” คือเส้นทางสายกลางอันงดงามที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบ เพราะนั่นคือจุดกลางสมดุลของความพอดีที่ไม่โต่งไปข้างใดข้างหนึ่ง การแพทย์วิถีพุทธตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงโดยหมอเขียวอาจเป็นอีกทางเลือกที่ดีของนักสุขภาพทั้งหลาย นอกจากเพื่อจัดสมดุลให้ตัวเอง สุขกาย สบายใจ ห่างไกลโรคแล้ว ไม่น่าเชื่อว่าทำไมเราจึงเปลี่ยนเป็นคนดียิ่งขึ้นด้วย

รับรู้ความในใจของหมอเขียว โจ้เพชร มีทรัพย์

ตลอดระยะเวลา ๑๗ ปีกับบทบาทหน้าที่ดูแลไขปัญหาสุขภาพของประชาชนด้วยการรับราชการในกระทรวงสาธารณสุข ผมพบว่าเจ้าหน้าที่ในกระทรวงทุกระดับ ส่วนใหญ่ทุ่มเทสุดแรงกายแรงใจ และสุดฝีมือ ในการพากเพียรพยายามดูแลแก้ไขปัญหาสุขภาพของประชาชนหนึ่งในนั้นรวมถึงผมด้วย ผลจากการทุ่มเทสุดหัวใจในการปฏิบัติงานสาธารณสุข ทำให้ผมได้รับเกียรติบัตรและรางวัลดีเด่นต่าง ๆ มากมาย เช่น ได้รับคัดเลือกให้เป็นเจ้าหน้าที่ดีเด่นของโรงพยาบาลกว่านใหญ่ จังหวัดมุกดาหาร ประจำปี ๒๕๓๗ และได้รับคัดเลือกให้เป็นข้าราชการพลเรือนดีเด่นของชาติประจำปี ๒๕๔๓ รับโล่และเข็มครุฑทองคำ จาก พณฯท่านนายกรัฐมนตรี ที่ทำเนียบรัฐบาล เป็นต้น

แม้ผมจะทุ่มเทแรงกายแรงใจ กำลังสมองสติปัญญาอย่างสุดความสามารถในการรับราชการดูแลแก้ไขปัญหาสุขภาพของประชาชนจนสามารถสร้างสุขภาพ บำบัดบรรเทา ควบคุมป้องกันชะลอหยุดยั้งโรคบางโรคได้ แต่อัตราความรุนแรงของความเจ็บป่วยหลายอย่าง ก็ยังไม่สามารถหยุดยั้งได้ ตรงกันข้ามกับมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่าง

โจ้เพชร กล้าจน

• นักวิชาการสาธารณสุข • นักบำบัดสุขภาพทางเลือก • ครูฝึกแพทย์แผนไทย

น่าตกใจ และน่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างยิ่ง

เพราะปัญหาอื่น ๆ ก็เริ่มขยายตัวและทวีความรุนแรงมากขึ้นตามมา เช่น ปัญหาผลข้างเคียงและโรคแทรกซ้อนจากยาเคมีที่มากขึ้นทุกวัน ๆ ปัญหาที่ทั้งผู้ป่วยและภาครัฐต้องเสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายไปกับการใช้ยาเคมีและเครื่องมือการรักษาที่มากขึ้นทุกวัน ๆ แต่ไม่สามารถลดโรคร้ายไข้เจ็บส่วนใหญ่ลงได้ เป็นต้น

ผมเริ่มสะอึกใจกับแนวโน้มของปัญหาดังกล่าว จึงได้เริ่มหาทางออกด้วยการค้นหาแนวทางสุขภาพพึ่งตนในวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ การแพทย์แผนไทย วิทยาศาสตร์สุขภาพการแพทย์ทางเลือก และวิทยาศาสตร์สุขภาพเชิงธรรมชาติ แล้วประยุกต์ บูรณาการ ผสมผสานกับองค์ความรู้วิทยาศาสตร์สุขภาพแผนปัจจุบันที่ผมได้เล่าเรียนมา พบว่า เมื่อรวมพลังของจุดดีทั้ง ๔ แผน เข้าด้วยกัน พัฒนามาเป็นเทคนิคสุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง ที่จะแก้ไขปัญหาสุขภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด มีประโยชน์สูงสุด มีความประหยัดสูงสุด และพึ่งตนเองได้มากที่สุด ในการดำเนินกิจกรรมการงาน การดำรง ชีวิตและการแก้ไขปัญหาของชีวิต

ซึ่งเทคนิคสุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงนั้น ผมได้มาจากการน้อมนำเอาธรรมชาติของสมเด็จพระล้นมาสัมพุทธเจ้า และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เป็นแกนหลักและนำเอาจุดดีของวิทยาศาสตร์สุขภาพแผนปัจจุบัน แผนไทย และแผนทางเลือก รวมถึงหลัก ๘ อ. เพื่อสุขภาพที่ดีของสถาบันบุญนิยม มาบริหารจัดการองค์ความรู้ ประยุกต์ ผสมผสาน บูรณาการเข้าไปในธรรมชาติ และปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยให้เหมาะสมและสามารถแก้ไขหรือลดปัญหาสุขภาพ สภาวะสังคมสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน ซึ่งมีเป้าหมายไปสู่การปฏิบัติที่ประหยัด เรียบง่าย ได้ผลรวดเร็ว พึ่งตนเองได้ ใช้ทรัพยากรที่มีในท้องถิ่นเป็นหลัก ประยุกต์เข้ากับวิถีชีวิตได้และมีความยั่งยืน

นิยามคำว่า “หมอ”

ผมเป็นนักวิชาการสาธารณสุข ซึ่งทำหน้าที่หลักในการศึกษาเรียนรู้ วิจัยค้นคว้า ฝึกฝนและถ่ายทอดเผยแพร่องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพตามหลักวิทยาศาสตร์สุขภาพสาธารณสุขศาสตร์ โดยเน้นการสร้างสุขภาพเป็นหลัก หรือที่ชาวบ้านเรียกกันทั่วไปว่า “หมออนามัย” หรือ “หมอสร้างสุขภาพ” หรือนักสร้างสุขภาพ

ในระบบสุขภาพแผนปัจจุบันนั้น แพทย์แผนปัจจุบันมีความแตกต่างจากนักวิชาการสาธารณสุขก็คือ “แพทย์แผนปัจจุบัน” หรือ “หมอรักษาโรค” มีหน้าที่หลักในการบำบัดรักษาโรค ซึ่งส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากพฤติกรรมสุขภาพที่ไม่ถูกต้องของประชาชน การบำบัดรักษาโรคนั้น ในวงการสุขภาพถือว่า เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ดังนั้นแพทย์แผนปัจจุบันก็คือ “บุคคลที่รับภาระเรียนรู้ ฝึกฝนให้เกิดความเชี่ยวชาญในวิชาการแก้ปัญหาสุขภาพที่ปลายเหตุ”

ส่วน “นักวิชาการสาธารณสุข” หรือ “หมออนามัย” มีหน้าที่หลักในการสร้างความสุขให้สาธารณะด้วยการเผยแพร่ความรู้ นำพาประชาชนฝึกฝนทักษะในการสร้างพฤติกรรมสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ รวมทั้งสร้างองค์ประกอบของสังคมและสิ่งแวดล้อมที่จะทำให้เกิดการมีสุขภาพที่ดี ซึ่งในวงการสุขภาพถือว่า เป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ ดังนั้น นักวิชาการสาธารณสุข ก็คือ **บุคคลที่ต้องรับภาระเรียนรู้ฝึกฝนให้เกิดความเชี่ยวชาญในการแก้ไขปัญหสุขภาพที่ต้นเหตุ** ซึ่งในความเป็นจริงของชีวิตแล้ว ทุกคนสามารถเป็นหมอสร้างสุขภาพให้แก่ตนเองได้ และตนเองนี่แหละ ถ้าได้เรียนรู้ฝึกฝนอย่างดี ก็สามารถเป็นหมอดูแลสุขภาพของตนได้ดีที่สุด

ผมเป็นนักบำบัดสุขภาพทางเลือก ของสถาบันมูลนิธิฯ ทำหน้าที่หลักในการศึกษาเรียนรู้ วิจัย ค้นคว้า ฝึกฝน และถ่ายทอดเผยแพร่องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพตามหลักวิทยาศาสตร์สุขภาพแผนทางเลือกต่าง ๆ รวมทั้ง

แผนไทยและวิทยาศาสตร์สุขภาพเชิงธรรมะและจิตวิญญาณ

นอกจากผมได้เก็บข้อมูลความจริงของสุขภาพในผู้ที่ลงมือปฏิบัติและเกิดผลที่ดีและไม่ดีต่อสุขภาพจำนวนมากกว่า ๑,๐๐๐ คน ต่อเนื่องเป็นระยะเวลาไม่ต่ำกว่า ๑๐ ปี ผมยังได้รับความรู้จากการพยายามเพ่งเพียรปฏิบัติธรรมตามแนวทางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ได้รู้ความจริงหลายเรื่อง อันเป็นความรู้ที่ผมไม่สามารถเรียนรู้ หรือสัมผัสได้จากการค้นคว้าจากตำราหรือฟังมาจากผู้อื่น แต่เป็นความรู้ความเข้าใจ ได้สัมผัสความจริงที่เกิดจากการน้อมนำเอาธรรมะที่ได้เรียนรู้มาปฏิบัติจริง

ผมพยายามที่จะบูรณาการผลสานองค์ความรู้ในการดูแลสุขภาพที่เป็นจุดดีของแต่ละแผนเข้าด้วยกันตามภูมิปัญญา เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพในการดูแลสุขภาพ โดยพยายามประยุกต์ไปสู่การปฏิบัติที่ ๑.ประหยัด ๒.ได้ผลรวดเร็ว ๓.มีประสิทธิภาพสูง ๔.พึ่งตนเองได้ ๕.ใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นหลัก ๖.ประยุกต์เข้ากับวิถีชีวิตได้ ๗.มีความยั่งยืน เพื่อให้เกิดผล คือ **การมีสุขภาพที่ดี** โดยมีตัวชี้วัดอันเป็นคำตรัสของพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๒๖๕ **“กกุฏปมสูตร”** ซึ่งเป็นตัวชี้วัดการมีสุขภาพที่ดี ๕ ข้อ ดังนี้ ๑.ความเจ็บป่วยน้อย ๒.ความลำบากกายน้อย ๓. เบิกาย ๔.มีกำลัง ๕.เป็นอยู่ผาสุก

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจ ก็คือ เมื่อได้บูรณาการผสมผสานจุดดีขององค์ความรู้ในการดูแลสุขภาพทุกแผน แล้วนำมาสู่การปฏิบัติ เพื่อสร้างสุขภาพหรือปรับสมดุลสุขภาพอย่างจริงจัง พบว่าสามารถเกิดผลในการป้องกันควบคุมโรค ส่งเสริมสุขภาพให้แข็งแรง ฟันฟูสุขภาพให้ดีขึ้นและสามารถบำบัดบรรเทาโรคภัยไข้เจ็บให้ทุเลาบางลงหรือหายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สร้างสมดุลชีวิตสู่ความสุข

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“อาหารเป็นหนึ่งในโลก”** ประโยคนี้เป็นลัทธิธรรมที่มีคุณค่าสำคัญและลึกซึ้ง

อย่างยิ่งต่อการพันทุกข์ หรือบรรเทาทุกข์ของสัตว์โลก จากประสบการณ์ที่ผมได้ใช้อาหารในการปรับสมดุล บำบัดบรรเทาโรคภัยไข้เจ็บมากกว่า ๑๐ ปี ได้พบความมหัศจรรย์ว่า อาหารมีผลอย่างมากต่อการหายหรือไม่หาย ทุเลาหรือไม่ทุเลาจาก โรคภัยไข้เจ็บ

ผมได้มีโอกาสเรียนรู้ ฝึกฝน เก็บข้อมูล และทำความเข้าใจ ทำให้พบความจริงว่า มีหลายโรค หลายอาการ ทั้งโรคร้ายแรงที่รักษายาก หรือโรคที่รักษาง่าย เช่น มะเร็ง เนื้องอก เบาหวาน ความดันโลหิตสูง ไขมันสูง โรคหัวใจ เก๊าต์ ภูมิแพ้ ผื่นคัน หอบหืด โรคกระเพาะอาหาร ลำไส้อักเสบ ตับอักเสบ อาการอักเสบตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ริดสีดวงทวาร ไข้ ไอ หวัด ปวดตามข้อ และปวดตามเนื้อตัว เป็นต้น เราสามารถใช้อาหารปรับสมดุล บำบัดหรือบรรเทาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การสร้างสุขภาพ หรือปรับสมดุลสุขภาพ โดยเน้นข้อมูลประสบการณ์ อาหารร้อน-เย็น ปรับสมดุลเสริมเต็มเต็ม พร้อมกันกับการสร้างพลังจิตพิชิตโรค ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “จิตวิญญาณเป็นประธานของสิ่งทั้งปวง” ดังนั้นถ้าเราสามารถจัดสมดุลของอาหารพร้อม ๆ กับการพัฒนาอารมณ์จิตวิญญาณให้ดีแล้ว ก็จะเปรียบเสมือนมีดาบคู่สะท้านโลกกันที่มีฤทธิ์เดช มีประสิทธิภาพสูงในการต่อสู้กับโรคภัยต่าง ๆ

ธรรมะกับสุขภาพ

ผมคิดว่าผู้ที่ได้มีโอกาสฝึกฝนปฏิบัติธรรมจนรู้คุณค่าของธรรมะแล้ว จะมีความชัดเจนว่าสุขภาพดีจะเกิดไม่ได้ ถ้าไร้ธรรมะ การสร้างสุขภาพหรือดูแลแก้ไขปัญหาสุขภาพจะขาดหรือแยกออกจากธรรมะไม่ได้ ซึ่งต้องเป็นธรรมะที่มีประสิทธิภาพถึงขีดขั้นสามารถฝึกฝนตนให้มีพลังจิตที่เข้มแข็งที่จะสกัดกั้น ลดหรือสลายสิ่งที่เป็นภัย เป็นความเดือดร้อนต่อชีวิตของตนได้ จนจิตวิญญาณมีความสดชื่น โปร่งโล่ง สบาย เบิกบานแจ่มใส มั่นคง มั่นใจ ผาสุก อันเนื่องมาจากได้ฝึกฝนพลังจิตจนสามารถลด หรือจัดการกับวัตถุข้าวของ หรืออาหารการกินที่เป็นภัยต่อสุขภาพ รวมถึงสามารถจัดการกับสภาพจิตใจที่มีความกดดัน ความเครียด ความกลัว ความวิตกกังวล อย่างเข้าใจชัด และแก้ไขถูกต้องเห็นเหตุรากเหง้าของปัญหา

ต้นเหตุไม่น้อยกว่า ๗๐-๘๐% ของการเจ็บป่วยมาจากความยึดสารพัดในใจคนดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่าธรรมะของพระองค์นั้นเป็นไปเพื่อความดับหรือพ้นทุกข์ แต่เดิมผมเข้าใจว่าธรรมะนั้นช่วยดับหรือพ้นทุกข์เฉพาะทางจิตใจเท่านั้น แต่เมื่อได้ฝึกฝนปฏิบัติอย่างจริงจังและเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้ว ผมพบความมหัศจรรย์ว่า **ธรรมะช่วยลดทุกข์ ดับทุกข์ หรือพ้นทุกข์ทางร่างกายได้** กล่าวคือสามารถทำให้โรคภัยไข้เจ็บหรือความเจ็บป่วยต่างๆ ทุเลาเบาบางหรือหายไปอย่างมีประสิทธิภาพ

อานุภาพธรรมะของพระพุทธองค์ ซึ่งเป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง (โลกวิทู) ไม่มีผู้ใดเทียบเท่า (อนุตตโร) ซึ่งเมื่อผมได้ประจักษ์แจ้งถึงผลการทดลองปฏิบัติ พิสูจน์ด้วยตนเองและเก็บข้อมูลจากผู้อื่นที่ปฏิบัติพิสูจน์ประสิทธิภาพของธรรมะเช่นเดียวกัน ทำให้หมดความสงสัยว่า ทำไมพระพุทธเจ้าจึงตรัสถึงธรรมะของพระองค์ว่า ผู้ใดก็ตามที่ปฏิบัติอย่างถูกต้องแล้วจะสามารถลดทุกข์ ดับทุกข์หรือพ้นทุกข์ได้อย่างเป็นจริงตลอด

กาล (อคาลิโก) โดยเชื้อเชิญหรือทำทนายให้มา พิสูจน์กันได้ (เอทิปัสลิโก) ซึ่งผู้ฝึกฝนและปฏิบัติ รู้เห็นได้ด้วยตนเอง (สันทิภูลลิโก)

พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า ล้างจะความจริงที่ พระองค์ได้ตรัสรู้และประกาศออกไปนั้น สามารถ พิสูจน์ได้ตลอดกาล ไม่มีผู้ใดลบล้างได้

เข้าไธยีน หยาง กั้นเกอะ:

ถ้าเปรียบเทียบร่างกายเป็นเสมือนเครื่องยนต์ จะทำงานก็ต้องอาศัยพลังงานจากน้ำมัน แก๊ส หรือไฟฟ้า และเมื่อเครื่องยนต์เริ่มทำงานก็จะ เกิดความร้อนขึ้น มีหม้อน้ำทำหน้าที่ให้ความเย็น ทำงาน (หล่อเย็น) เพื่อดูดซับและระบายความร้อน ออก ป้องกันไม่ให้เครื่องยนต์ไหม้ ถ้ามีความ สมดุลพอดีระหว่างความร้อน (หยาง) และความ เย็น (หยิน) เครื่องยนต์จะเกิดประสิทธิภาพ ใช้งาน ได้คงทนและยาวนาน

ร่างกายคนเราก็คล้ายเครื่องยนต์ที่ต้อง อาศัยพลังงานความร้อน (หยาง) จากกลุ่มคาร์โบ- ไฮเดรต ซึ่งได้แก่ ข้าว แป้ง น้ำตาล เผือก มัน กลุ่มไขมัน โปรตีน เกลือแร่ และวิตามิน จากผลไม้ และสมุนไพรฤทธิ์ร้อน ส่วนที่เป็นหม้อ (หยิน) ก็คือ ผักผลไม้และสมุนไพรเย็นที่เป็นแหล่งให้ความ เย็น ทำหน้าที่ดูดซับและระบายความร้อน ออกจากร่างกาย เป็นการปกป้องคุ้มครองไม่ให้ ร่างกายถูกเผาไหม้เช่นกัน

จุดเสื่อมของสุขภาพในยุคปัจจุบันคือ การ เติมพลังงานเชื้อเพลิงและความร้อน (หยาง) โดย ไม่เติมน้ำในหม้อน้ำ (หยิน) แม้จะเติมโปรตีนไปสร้าง เสริมและซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอของร่างกาย ก็ เน้นแต่โปรตีนที่มีฤทธิ์ร้อน เช่น เนื้อนมไข่ โดย เฉพาะอาหารที่มีไขมันมาก มีสารเร่ง สารเคมี ต่าง ๆ มากในกระบวนการเลี้ยงและการปรุงเป็น อาหาร

สิ่งเหล่านี้เป็นตัวเร่งปฏิกิริยา ให้เกิดการ เผาไหม้เซลล์เนื้อเยื่อในร่างกายของคน ทำให้ ร่างกายเสื่อม ทรวดโทรมเร็วกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นวิทยาศาสตร์ที่เราสามารถพิสูจน์ได้

ด้วยตัวเองว่า เมื่อเติมสิ่งใดเข้าไป ปริมาณเท่าไร แล้วจะเกิดผลอย่างไรกับร่างกาย

บดเคี้ยวอาหารให้ได้พลังชีวิต

การเคี้ยวอาหารให้ละเอียดนับเป็นสิ่งสำคัญ ยิ่ง เพราะจะทำให้ระบบย่อยไม่ทำงานหนักเกินไป ดูดซึมง่าย และในขณะที่เคี้ยวอาหารให้ละเอียด จะทำให้ได้พลังงาน (พลังชีวิต) จากอาหารที่ถูก บดย่อยให้เล็กลง ยิ่งเคี้ยวละเอียดมากเท่าไร ก็จะทำให้เราได้รับพลังชีวิตมากเท่านั้น เพราะ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์เอกของโลก ค้นพบว่า ยิ่งสสารวัตถุถูกแยกย่อยเท่าไร ก็ยิ่ง ทำให้เกิดพลังงานมากเท่านั้น ดังนั้นการเคี้ยว อาหารให้ละเอียด จึงทำให้เราได้รับประโยชน์ จากอาหารสูงสุด โดยพลังชีวิตจะออกฤทธิ์ให้ ประโยชน์กับร่างกาย ตั้งแต่อาหารเริ่มถูกบดย่อย ให้ละเอียดอยู่ในปาก และผู้ที่จะได้สัมผัสกับรสชาติ ของพลังชีวิตก็คือผู้ที่เคี้ยวอาหารละเอียดเท่านั้น

ส่วนการเคี้ยวที่ไม่ละเอียด จะทำให้เรา ไม่ได้รับประโยชน์จากสารอาหารเท่าที่ควร กระเพาะอาหารและลำไส้ต้องทำงานหนักในการ ย่อยและดูดซึม จึงทำให้ได้พลังงาน และ ประโยชน์จากธาตุน้อยส่วนอาหารที่ไม่ย่อย ก็จะตกเป็นอาหารของเชื้อโรคและจุลินทรีย์ต่าง ๆ เกิดการบูดเน่า ส่งผลเสียต่อร่างกาย การเคี้ยว อาหารไม่ละเอียดจะทำให้เราพลาดโอกาสที่จะได้ สัมผัสกับพลังชีวิตอันเกิดจากอาหารที่ถูกบดย่อย จนละเอียดในปาก

จุดดีที่สุดในการเคี้ยวอาหารก็คือ เคี้ยว อาหารให้ละเอียดจนน้ำลายออกมาเติมที่ในปาก แล้วค่อยกลืน

การเคี้ยวมี ๓ แบบ คือ **แบบที่ ๑** เป็นแบบ ดีที่สุด พระพุทธเจ้าทรงเป็นตัวอย่างที่ดีในการ เคี้ยวอาหารแต่ละคำ โดยทำคำข้าวให้พอเหมาะ ไม่เล็กเกิน (กิเลสมักอยากทำคำเล็ก ๆ กินเล่น กินหัว กินเพื่อความเพลิดเพลิน) ไม่ใหญ่เกินไป (กิเลสมักอยากกินคำโต ๆ ตะกละตะกลาม) ไม่ทำ คำข้าวไว้ล่วงหน้าในขณะที่กำลังเคี้ยวอาหาร (กิเลส

มักใจร้อน ถ้าอาหารไม่อร่อย ก็รีบกินรีบกลืน รีบเสร็จ ถ้าอาหารอร่อย ก็รีบกินรีบกลืนและเตรียมไว้รอจะได้กินคำต่อไปไว ๆ) ไม่พูดคุยขณะที่อาหารอยู่ในปาก (กิเลสมักใจร้อน อยากรีบพูดคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้) และใช้ลิ้นตลบอาหารกลับไปกลับมา เพื่อตรวจสอบความละเอียดของอาหารให้ถ้วนทั่ว และใช้ฟันเคี้ยวอาหารจนละเอียด โดยไม่กลืนน้ำลายลงไปก่อนจนกว่าอาหารทั้งหมดจะละเอียดอย่างดีแล้วค่อยกลืน ทำให้อาหารถูกดูดซึมไปใช้ได้ง่ายที่สุด มากที่สุด มีประสิทธิภาพสูงสุด ได้พลังชีวิตสูงสุดพร้อมกับได้ลดกิเลสอันเป็นเหตุแห่งทุกข์ไปด้วย (การเคี้ยวอาหารจนละเอียดจะส่งผลให้อาหารที่ไม่อร่อย มีรสชาติดีตามธรรมชาติ เราจะรู้สึกสุขภาพตามความเป็นจริง ส่วนอาหารรสจัดก็จะลดความอร่อยลงมาจนรู้สึกสุขภาพตามเป็นจริง) ผมได้พยายามฝึกฝน ปฏิบัติตามพบว่ารู้สึกเบากายและมีกำลัง ส่งผลดีต่อสุขภาพกายและจิตอย่างมาก **ส่วนแบบที่ ๒** ดีรองจากแบบแรก คือเมื่ออดที่จะกลืนไม่ได้ก็กลืนน้ำลงไป เหลือเนื้ออาหารไว้ เคี้ยวให้ละเอียดแล้วค่อยกลืน **แบบที่ ๓** แย่ที่สุด ส่งผลเสียเป็นภาระต่อระบบย่อย ได้พลังชีวิต ได้ธาตุอาหารน้อย ที่สุด ควรกระทำเมื่อจำเป็น ฉุกฉินเป็นครั้งคราวเท่านั้นก็คือเคี้ยว ๒-๓ ที หรือเคี้ยวไม่ละเอียดแล้วกลืน

ทำความเข้าใจกับการออกกำลังกาย

ควรเลือกชนิดการออกกำลังกายและใช้เวลาที่เหมาะสมกับสภาพร่างกายของตนเอง โดยมีตัวชี้วัดคือ หลังจากที่ออกกำลังกายหรือเปลี่ยนอิริยาบถแล้ว รู้สึกมีพลังชีวิต (สบายเบากาย มีกำลัง) ส่วนการออกกำลังกายหรือเปลี่ยนอิริยาบถใดที่ทำให้เกิดความเครียดแก่งแย่งแข่งขัน เอาชนะคะคาน บาดเจ็บ ไม่สบายกาย ไม่สบายใจ หนักเนื้อหนักตัว อ่อนเพลีย อ่อนล้า อ่อนกำลัง สิ่งนั้นไม่เหมาะกับเรา เป็นผลเสียต่อสุขภาพ

สำหรับผู้มีวิถีชีวิตที่ต้องใช้เรี่ยวแรงกำลังกายมากอยู่แล้ว การออกกำลังกายที่พอเหมาะก็คือ การทำกายบริหาร ดัดเนื้อดัดตัว ปรับสมดุลให้กล้ามเนื้อยืดหยุ่น ให้โครงสร้างกระดูก เส้นเอ็นกล้ามเนื้อเข้าที่เข้าทาง

ส่วนผู้ที่มีวิถีชีวิตที่ไม่ได้ใช้เรี่ยวแรงมากนัก ควรออกกำลังกายทั้งกายบริหารดัดเนื้อดัดตัว และออกกำลังกายที่ต้องใช้แรงกาย เพื่อให้กล้ามเนื้อและโครงสร้างร่างกายเข้าที่เข้าทาง เลือดลมไหลเวียนดี หัวใจและเซลล์กล้ามเนื้อแข็งแรงด้วย อาจทำสลับกันระหว่างการดัดเนื้อดัดตัว และการใช้แรงกำลัง หรือจะทำทั้งสองอย่างในวันเดียวกันก็ได้ ซึ่งการออกกำลังกายด้วยการใช้เรี่ยวแรงกำลังนั้น ควรทำแต่พอดี คือออกกำลังกายจนรู้สึกเหนื่อยหอบ แต่ยังสามารถพูดกับผู้อื่นได้อย่างชัดถ้อยชัดคำ ไม่บาดเจ็บ ได้สภาพพลังชีวิต (สดชื่น เบาสบาย มีกำลัง) และเมื่อหยุดพักก็สามารถทำกิจกรรมการงานได้ตามปกติสบายภายใน ๑๐-๒๐ นาที จึงได้ชื่อว่า **เป็นผู้ทำ ความสบายแก่ตนเอง**

๒

ข้อมูลบางส่วนจากหนังสือถอดรหัสสุขภาพ เล่ม ๒ “ความลับฟ้า” และเล่ม ๓ “มาเป็นหมอดูแล้วตัวเองกันเถอะ” โดย...ใจเพชร มีทรัพย์ (หมอเขียว) นักวิชาการสาธารณสุข, นักบำบัดสุขภาพทางเลือก, ครูฝึกแพทย์แผนไทย

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๒๗)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น“อริยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกิยะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อริยบุคคล”ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“สัมมาทิวฐัม” นั้น ยิ่งบรรลุดุคธรรม“โลกุตระ” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“สัมมาอาชีพ” ชนิดเป็น“บุญนิยม” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“อริยบุคคล”จะมี“ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“บุญนิยม” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ”จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แค่“โลกิยธรรม”เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งมีคุณพิเศษของ*โลกุตระสังคัจจะ* อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“โลกุตระธรรม”จะไม่มี“บุญ”แบบโลกิยธรรม *โลกุตระธรรม*นั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็นคุณลักษณะของ*โลกุตระสังคัจจะ* และมีทั้ง“บุญ”แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“โลกุตระธรรม”จะต้องเป็น“บุญ”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้องเป็นโลกุตระธรรม และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“ความแตกต่าง”ของ“ทุนนิยม”กับ“บุญนิยม” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ *“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”* [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้อยู่ถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมัตถ์จะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสองกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปรีเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

นั่นคือ “การเกิด-การดับ”ที่ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องรู้แจ้งเห็นจริงสภาวะจริงดังกล่าวมานั้นๆ ผู้มี“ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเกิด(อุปัติ)-ความดับ(จติ)”ของจิตวิญญาณดังที่ได้สาธยายมาพอสมควรนี่เองแหละ คือ จุฎปาตญาณ ซึ่งเป็น“วิชา ข้อที่ ๗”

ดังนั้น “วิชา ข้อที่ ๖” คือ บพเพนิวาสานุสสติญาณ จึงเป็นเรื่องสำคัญและเป็นเรื่องสำหรับผู้ปฏิบัติจะต้องมี“ญาณ”นี้ให้ได้ เพื่อตรวจสอบให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในปรมัตถธรรมที่เราได้ปฏิบัติมาแล้ว เหมือนการลงบัญชีและตรวจสอบความจริงจากบัญชีที่เราได้บันทึกมาแล้วทั้งหลายนั่นเอง

เพื่อจะได้รู้แจ้งเห็นจริงความจริงที่เราได้มีมรรคมีผลมาแล้ว
ว่าเป็นจริงอย่างไร มี“สัจจญาณ” และมี“กิจญาณ”มาแล้ว
เท่าใด มีครบ มีเต็ม จนกระทั่งบริบูรณ์ เป็น**สมาธิตะ**
(สมาธิ คือ จิตที่ตั้งมั่นแล้ว) และเป็น**วิมุตติ**(หลุดพ้นสัมบูรณ์)
เป็น**“อนุตตรจิต”**สัมบูรณ์ ตาม**“เจโตปริยญาณ”**ที่เป็น
“วิชาข้อที่ ๕”ที่ได้สาธยายผ่านมาแล้วนั้นยืนยัน“ปรมัตถ
ธรรม”ของเรา ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตอย่างแท้จริง

ถ้า**ความสามารถระลึกชาติก่อนได้** (บุพเพนิวาสานุสติ
ญาณ) ที่ระลึกชาติก็เพียงแค่ว่า เราเกิดเป็นใคร ชื่ออะไร
โคตรตระกูลอย่างไร และรายละเอียดอื่นอีกบ้าง แต่ก็
เป็นเพียงได้รู้ที่ยังไม่ลึกไปถึง“ปรมัตถธรรม” รู้เพียง
พาชื่อตาม**ภาษาคน** ไม่หยั่งลึกไปถึง**ภาษารธรรม**

เช่น รู้อย่างพาชื่อเพียงว่า “ในภพโน้นเรามีชื่ออย่าง
นั้น มีโคตรอย่างนั้น มีผิวพรรณอย่างนั้น มีอาหารอย่างนั้น
เสวยสุขเสวยทุกข์อย่างนั้นๆ มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น
ครั้นจติจากภพนั้นแล้วได้ไปเกิดในภพโน้น แม้ภพ
นั้น เราก็ได้มีชื่ออย่างนั้น มีโคตรอย่างนั้น มีผิวพรรณ
อย่างนั้น มีอาหารอย่างนั้น เสวยสุขเสวยทุกข์อย่างนั้นๆ
มีกำหนดอายุเพียงเท่านั้น

ครั้นจติจากภพนั้นแล้วได้มาเกิดในภพนี้ เธอย่อม
ระลึกชาติก่อนได้เป็นอันมาก **พร้อมทั้งอาการ พร้อมทั้ง
อุเทศ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๙ มีทุกสูตร ยกเว้นพรหมชาลสูตร]

แต่**ถ้าผู้ใดไม่สามารถรู้“พร้อมทั้งอาการ พร้อม
ทั้งอุเทศ” ชนิดที่“ครบพร้อม”กันจริงๆ คือพร้อมทั้งที่
เป็น“สมมติสัจจะ” พร้อมทั้งที่เป็น“ปรมัตถสัจจะ”ตาม
อนุสสนีของพระพุทธเจ้า ผู้นั้นก็ไม่สามารถจะบรรลุ
ธรรมเข้าสู่โลกุตระถึงนิพพานได้แน่ๆ**

เพราะผู้นี้จะรู้กันอยู่แค่เพียง**“การตาย-การเกิด”**
ที่เป็น**“สมมติสัจจะ”**(ความจริงที่รู้กันตามสามัญทั่วไป) อัน
เป็นการตาย หัวใจหยุดเต้น ตายสิ้นลมหายใจ แล้ว“จิต
วิญญาณ”ก็ออกไปเกิดใน“ภพ”ใหม่ นอก ร่างกาย แต่
ก็เป็นอันหมดเรื่อง จบภูมิรู้กันแค่นั้น ไม่สามารถมีภูมิรู้
ที่เป็น**“ปรมัตถสัจจะ”**(ความจริงที่มีความลึกซึ้งถึงขั้นสูงสุด
อันรู้ได้ยากกว่าสามัญทั่วไปที่เป็นสมมติสัจจะ)

เพราะภูมิรู้เรื่อง**“อาการ”** อันคือ **ลักษณะความเป็นไป**
อยู่ ลักษณะความเป็นไป **ช่วงที่**กิริยาทั้งทางกายทางจิต

สภาวะทางกายทางจิต กิริยาที่เป็นไปส่อให้เห็น รู้กัน
อยู่แค่**“สมมติสัจจะ”**(ความจริงที่รู้กันตามสามัญทั่วไป) ยัง
ไม่ถึงขั้น**“ปรมัตถสัจจะ”**(ความจริงที่มีความลึกซึ้งถึงขั้นสูงสุด
อันรู้ได้ยากกว่าสามัญทั่วไปที่เป็นสมมติสัจจะ)

และเรื่อง**“อุเทศ”** อันคือ **หัวข้อ การยกขึ้นแสดง**
การยกขึ้นมาชี้แจง ข้อที่ยกขึ้นแสดง การยกขึ้นมาอ้างอิง
การเรียนการสอน การสดสาธยาย ก็เช่นเดียวกัน รู้กัน
อยู่แค่**“สมมติสัจจะ”** ยังไม่ถึงขั้น**“ปรมัตถสัจจะ”**

ภูมิรู้ของผู้ปฏิบัติที่จะสามารถบรรลุธรรมเป็นอาริยะ
หรือเข้าสู่โลกุตระ ไปสู่นิพพานได้นั้น จะต้องถึงขั้น
“ปรมัตถสัจจะ” ถ้าภูมิรู้ผู้ปฏิบัติได้อยู่แค่**“สมมติสัจจะ”**
ไม่สามารถจะบรรลุธรรมได้เป็นอันขาด

แต่ก็มีผู้หลงตนว่า **ตนบรรลุธรรม** ทั้งๆที่เขาไม่มี
“วิชชา ๘” ที่มีภูมิรู้ตั้งว่านี่

ก็ขอยืนยันว่า ธรรมที่เขาหลงว่า **“ตนบรรลุ”**นั้น ยัง
เป็น**“มิจจามรรค-มิจจผล”** แต่เขา**“เชื่อมั่น”**ว่าเขาบรรลุ
ธรรมนั้นจริงๆ **“หลง”**(โมหะ)คือ เชื่อสิ่งผิดนั้นว่า ถูก
เพราะฉะนั้น **ความรู้ที่สามารถระลึกชาติก่อนได้**
(บุพเพนิวาสานุสติญาณ)ใน**“วิชชา ๘”**นี้จึงไม่ใช่มีเป้าหมาย
หลักอยู่แค่**“สมมติสัจจะ”** แต่ต้องเป็น**“ปรมัตถสัจจะ”**
แนบยิ่งกว่าแน่

ดังนั้น **วิชา ข้อที่ ๗ จุตูปปาตญาณ** ที่หมายความว่า **ความรู้ยังอันสามารถรู้ความเกิด-รู้ความดับ** จะต้อง
เป็นภูมิรู้ที่สามารถรู้จรรู้แจ้งรู้จริงถึง**“อาการ”ถึง“อุเทศ”**ที่
เกี่ยวกับ**“การตาย”**(จติ)และ**“การเกิด”**(อุปปัตติ)ของกิเลส
ต่างๆในจิตในเจตสิกทั้งหลายอย่างแน่นอน จึงจะสามารถ
บรรลุธรรมเป็นอาริยะ หรือเข้าสู่โลกุตระ ไปสู่นิพพาน
ได้สำเร็จสัมบูรณ์

ถ้ารู้แค่**“การตาย”**ก็คือ **ร่างกายตาย “การเกิด”**
ก็คือ **ร่างกายเกิด** อยู่แค่นี้ **แล้วมันจะเป็น“ความรู้”**
เป็น“ญาณ”ที่บรรลุโลกุตระธรรมได้กันอย่างไร ?

และที่สุด **วิชา ข้อที่ ๘ อาสวักขยญาณ** หมายความว่า **ความรู้ยังที่รู้ความหมดสิ้นกิเลสภาวะ**

นั่นก็คือ **ความรู้ขั้น“วิปัสสนาญาณ”**หรือมี**“วิชชา”**
ที่รู้แจ้งเห็นจริงสิ่งที่ปรากฏอันคือ**“กิเลส”** มันจางลงๆ ไป
ตามลำดับ จาก**“วิตักกมกิเลส”**(กิเลสขั้นหยาบ) ลดลงเหลือ

เป็น“ปริยภูฏานกิเลส”(กิเลสชั้นกลาง) ชนิดที่มี“ญาณรู้สิ่ง
ที่ปรากฏจริงสัมผัสจริง” จนกระทั่ง“กิเลส”ตัวสุดท้าย
“อนุสัยกิเลส”(กิเลสชั้นปลาย) “อนุสัย”นี้เป็นกิเลสที่รู้จัก
ตัวมันได้ยาก ท่านเรียกว่า กิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในสันดาน
หรือที่เล็กละเอียดอยู่ลึกใต้กำบังของจิต เรียกอีกอย่าง
หนึ่งว่า “อาสวะ” ถ้าดับ“กิเลส”ตัวสุดท้ายนี้ได้ก็เป็นอัน
สิ้นกิเลสเกลี้ยง ภาษาคัพท์ก็คือ “อัสวัภยะ”
แปลว่า“ความสิ้นไปแห่งกิเลสอาสวะหรือตัวสุดท้าย” ซึ่ง
การดับสิ้น“อาสวะ”นี้เราต้องมี“ญาณ”ตัวสุดท้ายรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“ความจริง”ขั้นสูงสุดนี้ด้วย เรียกว่า มี“อัสวัภย
ญาณ” จึงจะเป็น“ปัญญาวิมุตติ”สุดท้าย หรือมี“วิมุตติญาณ
ทัสสนะ”(ความรู้ความเห็นในวิมุตติ)

ความเป็น“ญาณ”นี้ คือ ความรู้ชนิดพิเศษที่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของนามธรรม” อันคือ จิต-เจตสิก
-รูป-นิพพาน ซึ่งเป็น“นามธรรม”ในภายในของเราเอง

เริ่มต้นตั้งแต่เรียกว่า “สักกายะ” อันเป็น“ตัวตน”
ในจิตของผู้ปฏิบัติที่สามารถมี“ญาณ”รู้จักแจ้งรู้จริง“ตัวตน”
“ตัวนี้”(พันสังโยชนข้อที่ ๑) หรือถ้าความเป็น“ตัวตน
กลางๆทั่วไป”ก็คือคำว่า “อัตตา” ส่วน“ตัวตนตัวสุดท้าย”
ก็คือ“อาสวะ”หรือ“อนุสัย”นั่นเอง ซึ่งจะรู้“นามธรรม”พวก
นี้ได้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐
ข้อ ๖๐) ชนิดที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “นามรูป”ทั้งหลาย

อันเป็นความเจริญของ“อริปริยญาณสิกขา”ที่รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงดีขึ้นแก่ขึ้นตามลำดับ เรียกว่า“วิปัสสนาญาณ ๙”
หรือ“ญาณ ๑๖” หรือหากจะรวบรวมกันให้ครบครันยิ่ง
กว่านี้ ก็มีถึง“ญาณ ๖๗”(ญาณทั่วไปของพระสาวก) และ
“ญาณ ๗๓”(อีก ๖ ญาณ เป็นญาณเฉพาะพระตถาคต)ด้วยซ้ำ
[จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๑]

“ญาณ ๑๖”นั้น ก็เริ่มตั้งแต่“นามรูปปริจเฉทญาณ”
(ญาณกำหนดรู้ความเป็นนามและความเป็นรูป) ซึ่งสามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงจิต-เจตสิกนั้นแหละ จิตเองนั่นเองเป็น“รูป”
คือ เป็น“สิ่งที่ถูกรู้” และกัจิตเองนั่นเองที่เป็น“นาม”
คือเป็น“ความรู้ยิ่ง”(ญาณ ๑๖.วิชา ๘) ที่สามารถรู้อย่าง
แก่ ซึ่งไม่ใช่แค่รู้“มหากุตรูป”ที่ได้แก่ ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ
แต่เป็น“อุปาทายรูป”(รูปที่เกิดสืบเนื่องจากมหากุตรูป) เป็น
รูปเป็นนามในระดับเฉพาะ“นามธรรม”ที่อยู่ในภายในจิต

โน้นเลย นั่นคือ ผู้นั้นมี“ญาณ”ข้อที่ ๑ ชั้น“นามรูป
ปริจเฉทญาณ”สามารถแยกแยะออกได้ว่า อาการอย่างไร
เป็น“นาม” อาการอย่างไรเป็น“รูป” ถึงขั้นความเป็น
“นาม”-เป็น“รูป”ของ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-
จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันทีเดียว

เช่น สังขารจิต(กายในกาย)ก็“ถูกรู้”ได้ ด้วย“ญาณ”
อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์(เวทนา)ก็“ถูกรู้”ได้ ด้วย“ญาณ”
กิเลส(อกุศลจิต)ก็“ถูกรู้”ได้ ด้วย“ญาณ” “จิตในจิต-ธรรม
ในธรรม”ทั้งหลาย จึงสามารถ“ถูกรู้”ได้ ด้วย“ญาณ”
(นามรูปปริจเฉทญาณ เป็นต้น เป็นข้อที่ ๑ และญาณข้ออื่นๆ)

จิต-เจตสิกทั้งหลายดังกล่าวเป็นต้นที่“ถูกรู้”นี้จึง
อยู่ในฐานะ“รูป” เพราะมันได้กลายเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”ไปแล้ว
มันไม่ได้อยู่ในสถานะของ“ธาตุรู้หรือความรู้หรือผู้รู้”
เสียแล้ว แต่มันได้กลายเป็น“ธาตุที่ถูกรู้หรือสิ่งที่ถูกรู้”
หรือตัวที่ถูกรู้”ไปแล้ว ทุ้งๆที่มันคือ“จิต-เจตสิก”(นามธรรม)

นักปฏิบัติธรรมผู้ใดไม่มี“ญาณ”ที่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“รูป”ที่อยู่ในภาวะ“นามธรรม”(จิต-
เจตสิกรูป-นิพพาน)ดังกล่าวนี้ ผู้นั้นก็คือ ผู้ไม่มี“นามรูป
ปริจเฉทญาณ”(ความรู้ที่สามารถกำหนดแยกได้ว่าอะไรเป็นรูป
อะไรเป็นนาม) แคเป็น“ญาณ” ข้อที่ ๑ ของ“ญาณ ๑๖”

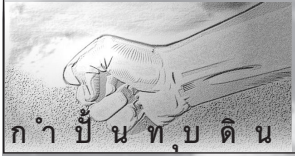
หรือไม่สามารถมี“วิปัสสนาญาณ”อย่างแท้จริง
เพราะเมื่อไม่มี“ญาณ”รู้รูปรู้นามในขั้นปฐมัตถ์(จิต-
เจตสิกรูป-นิพพาน)ได้ นั่นก็หมายความว่า ไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“นามรูป”ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” ตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ย่อมไม่สามารถมี“ญาณ”ข้อต่อไป
ที่จะ“รู้ยิ่งเห็นจริง” ตามที่ “ญาณ ๑๖”หรือ“วิชา ๘”
ตราไว้เป็นแน่

ก็เห็นชัดว่า ไม่มี“วิโมกข์ ๘”(ข้อ ๑ -๒ เป็นต้น)
เพราะไม่มี“ศีลปริยญา” แม้มีก็ไม่สัมมาทิฐิ”แน่
จึงเท่ากับไม่มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” หรือไม่สามารถ
ปฏิบัติ“สติปัฏฐาน ๔”อย่างสัมมาทิฐิแน่นอน

ก็ไม่สามารถพิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-
จิตในจิต-ธรรมในธรรม”สำเร็จบรรลุมรรคผล

จึงไม่สามารถ“โยนิโสมนสิการ”อย่างสัมมาทิฐิ
จนเกิด“สัมมามรรค”เกิด“สัมมาผล”เด็ดขาด

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

“

บ่อน้ำ ถนน ศาลา สะพาน สาธารณโภคีต่างๆ
 คนมีสตางค์ คนจน ต่างช่วยกันสร้างเป็นบุญให้ใช้กัน
 ไม่จำเป็นต้องร้องขอเงินหลวงรืดภาษีมาสร้าง
 การเมืองจึงเป็นเรื่องเสียสละของสัตว์เมืองทุกคน
 ใครๆ ทุกฐานะอาชีพต่างช่วยกันทำการเมืองงานกุศล
 เป็นแบบอย่างสืบทอดกันมาเก่าก่อน
 จึงสามารถเอามาฟื้นคืนชีวิตใหม่ได้เลย

”

การเมืองใหม่ขนานแท้ และดั้งเดิม

คงต้องพูดกันเรื่องการเมือง แม้มันออกจะน่าเบื่อเหลือเกิน แต่ก็
 เบื่อไม่ลงอีก เพราะชินไม่ไปยุ่งเกี่ยวเลย เขาต้องเข้ามาทำนั่นนี่ให้
 พวกเราเดือดร้อนวันยังค่ำตราบไตที่ยังเป็นการเมืองน้ำเน่าอย่างทุกวันนี้
 และจะหนีเอาตัวรอดไปไหนๆ เสีย มันก็ยังไม่เข้าท่าใหญ่

สัตว์สังคมเช่นเราท่านจำเป็นต้องเดินหน้าชน สู้ทนเพื่อช่วย
 เปลี่ยนแปลงให้มันเกิดอะไรใหม่ๆ ดีขึ้นบ้าง ไม่มากก็น้อยไม่ช้าก็เร็ว

ที่นี้การเมืองมันตกต่ำจนน่าสมเพชได้ยังไง คือการเมืองกลายเป็น

คำเสียไปหมดแล้ว จนเป็นที่รู้กันว่า เต็มไปด้วย เลศเล่ห์กลเชิงลับลวงพรางสารพัดวิชามาร

แวดวงการเมืองจึงเห็นมีพวกเลื้อยงัดไม้ใช้บ่อย กระทั่งเจ้าพ่อมาเพี้ยนักเลงก๊วยเถื่อนถ่อยไม่ใช่น้อย ในเมื่อคนดี ๆ ชี้ข้อเท็จจริงกันหมดแล้ว ไม่อยาก เปลืองตัว เลยเปิดช่องให้คนเลวมาจัดการเมือง จน ได้เรื่องโลโครกตั้งที่เป็นอยู่

ด้วยเหตุนี้ แม้การเมืองจะเลวทรามด้วย ฝีมือนักการเมืองสารเลวนั่นเอง ขณะเดียวกัน ต้องโทษคนดีที่ไม่เอาไหนด้วย เพราะถ้าคนดี ๆ ทั้งหลาย พวกกันทุ่มเทให้งานการเมืองไม่น้อย หน้ากว่าพวกกินบ้านโกงเมืองบ้าง ปานนี้เราคง ไม่ต้องสะอิดสะเอียนกันนักโกงเมืองในรัฐบาล และสภา

แล้วการเมืองนี้ ยิ่งเข้ารกเข้าพงไปกันใหญ่ สุดๆ เมื่อแยกธรรมชาติออกจากการเมือง ศาสนา ธรรมชาติจะไปนิพพานหลุดพ้นก็ไม่ต้องมายุ่งกับการเมืองของโลกียชน ซึ่งเขาต้องยื้อแย่งอำนาจ และผลประโยชน์เพื่อตัวกูและพรรคพวกของกู นี้ คือธรรมชาติอ่านว่าทำ-มะ-ดา

มันน่าสลดสังเวชขนาดไหน ในเมื่อการเมือง แบบทุนนิยมสามารถทุ่มทุนซื้อเสียง จนชนะลอยนวลเข้าสภาแล้วยึดอำนาจรัฐ พาดหัวรากหญ้าด้วยนโยบายประชานิยม เลือกตั้งก็เห็นไม่เห็นพันประชาธิปไตยโจรสลัดที่ การเมืองไทยเลยพ่ายเรือในอ่างน้ำครำเช่นนี้ แหะละพี่น้องเฮ้ย!

รัฐบาลพาลพาลพาลยิ่งกว่าพาล

ก่อนจะเข้าใจการเมืองใหม่ชัดเจน น่าจะต้อง ดูการเมืองภาครัฐที่เห็นและเป็นมาเก่ากว่าดิบดี อะไรหรือละทะเลาะกันแค่นั้น

นับตั้งแต่กิจกรรมเลือกตั้ง การหาเสียงเก่า ก่อนโน้น เพียงเที่ยวปิดโปสเตอร์ บอกเบอร์หน้า คนสมัคร ใช้แบ่งเปี้ยกทาติดตามฝาบ้าน เสากำแพง ลงทุนไม่กี่ตั้งค์ เตี้ยวนี้ไปไกล ทุ่มทุกทำ ทั้งซื้อหัวคะแนนจัดตั้งเหมาหมู่บ้านและแจกตะ

แต่ละบ้าน ส่วนโปสเตอร์คัทเอาต์ ทำพอเป็น รูปพิธี

เมื่อหาเสียงก็ต้องซื้อเสียงแข่งกัน พรรคซื้อ ตัวว่าที่ ส.ส. ผู้สมัครก็ซื้อเสียงประชาชน พวกกัน หมดเงินกว่าห้าล้านสิบล้านขึ้น แล้วมีหรือจะ ถอนทุนคืนน้อยๆ และจะไม่ให้โกงที่ละพันล้าน หมื่นล้านยังงั๊ว.....

ครั้นมาดูบทบาท เมื่อเป็นรัฐบาล ชุดแล้ว ชุดเล่า ด้านป่าไม้เกษตร ยิ่งพัฒนาป่ายิ่งหมด เกษตรกรไร้ที่ดินทำกิน มีแต่หนี้กับหนี้ ภูเขา ตายายทำนาเศรษฐกิจพอเพียง ไม่เห็นต้องกู้เงิน ใครมาจ้างไล่จ้างเกี่ยว ซื้อปุ๋ยซื้อยาพิษ

กระทรวงเกษตรทุกรัฐบาล ช่วยให้ชาวนาไร้ มืออยู่กินบนที่ดินของตนดีขึ้นตรงไหน เปล่าเลย พาลปลูกอ้อยมันพืชส่งออกเชิงเดียว ยิ่งปลูกยิ่ง ดินหมดปุ๋ย ดินน้ำเน่าเสียหมด มันคุ้มตรงไหนกับ งบประมาณที่ผลาญไปหลายสิบล้านปี

ด้านการศึกษา แม้จะมีโรงเรียน มหา'ลัย ทั่วมทั้น มีคนจบปริญญาเต็มบ้านร้านตลาด ใครๆ ก็รู้หนังสืออ่านออกเขียนได้ แต่ไม่รู้จักออกเสียง ลงคะแนน เงินไม่มากไม่เป็น บังคับเรียนหนังสือ ตั้งเจ็ดปี กลับไม่มีปัญญารู้จักประชาธิปไตยแม้แค่ วิธีเลือกตั้ง คว้ารู้จักใช้แรงลากไถ การศึกษา ไทยโฉมใหม่ช่วยให้นักผู้รู้จักใช้สิทธิ์ของความเป็น คนไทยบ้าง

ครูบาอาจารย์ เป็นข้าราชการทั้งเป็นนัก- การเมืองประจำด้วย รวมตลอดรัฐมนตรี นัก- การเมืองชั่วคราว ผู้นำการศึกษาไทยทั้งหมด ลามารถพาคคนเรียนรู้ท่วมหัวแต่เอาตัวไม่รอด ฟังตนไม่เป็น อย่าไปหวังให้ใครฟังได้ แม้กระทั่ง คนสอนเองก็ล้มเหลวสิ้นดีเพราะมีหนี้พะเรือเกวียน

คิดดูเถอะ จะวัดผลงานราชการด้านไหนๆ ดูอภัยศอดสุใจขายชี้หน้าไปหมด

ไม่ไว้หน้า แม้ด้านสาธารณสุข เราอาจมีโรง พยาบาล อนามัย ทันสมัย มากมายแต่ยังรักษา โรคยิ่งเพิ่ม คนป่วยล้ม ร.พ. หมอพยาบาลเจ็บ ป่วยมากกว่าคนทั่วไป หมออายุสั้นกว่าคน

๗๗ ปี ประชาธิปไตยถึงไม่ไปไหนเลย

เพราะนักการเมืองโกงกินเจ้าเก่าๆ ทำการเมืองน้ำเน่า ผสมโรงกับพรรคข้าราชการกังฉิน
ทั้งกินตามน้ำ ทั้งเข้าซามเย็นซาม เราแบกนักการเมืองประจำพรรคนี้ไว้ล้นเกินตัวจริงๆ

ธรรมดา มันเกิดอะไรขึ้นกับวิถีสุขภาพไทย

ทำไมคนไม่รู้จักศึกษาในการกินอยู่หลับนอน
ใครทำให้คนไทยโง่ลึนคิดชนิดต้องฝากชีวิตไว้กับ
หมอซึ่งเป็นชีวิตตายทำเดียว

บรรพบุรุษกินข้าวซ้อมมือมีกับข้าวหลักผัก
จิ้มน้ำพริก ในขณะที่หมอเชียร์เนื้อนมไข่ จน
มะเร็งกินตายอันดับหนึ่งยังไม่ค่อยซึ่งเลยจะต้อง
งดเนื้อเพิ่มผักขนาดไหนบ้าง

น่าสงสารและน่าเห็นใจสาธารณสุขไทย ที่ดี
แต่ตามกันฝรั่งหวังพึ่งแต่ยาเคมี มีปัญญารักษา
ตามอาการเพียงปลายเหตุใดๆ โดยไม่รู้จักรักษา
ถึงต้นตอของโรค ทั้งไม่เตียงสาในองค์รวม
เฉพาะอย่างยิ่งการสร้างภูมิคุ้มกัน เพื่อด้านทาน
โรคโดยโรคไม่อาจทำอันตรายเราได้ แทนที่จะมุ่ง
หน้าฆ่าเชื้อโรคแล้วๆ เล่าๆ ไม่มีวันหายขาดสักที

ด้านคมนาคมขนส่งทุกรัฐบาลตั้งหน้าตัดถนน
ตะพืด เทศกาลกลับบ้านนอกคนตายเจ็บเป็นร้อย
เป็นพัน รัฐไม่รู้จักพัฒนารถไฟให้ทั่วถึงทันสมัย
ปลอดภัย แล่นประหยัดกว่าไม่รู้กี่เท่า อะไรทำให้
เขาเห็นว่าถนนวนรยยนต์สำคัญกว่ารถไฟ!

แม้เศรษฐกิจการคลัง ก็น่าอนาถ แค່หวยนรก
บนดิน รัฐช่างไม่มีหัวคิดเสียเลยว่ มันเป็นเหตุ
พาจนตัวเอี้ยยังงี้ มั่วแต่หนุณคนจนเล่นหวย คน
รวยเล่นหุ้น

เท่าที่ประเมินผลตัวอย่างคร่าวๆ น่าจะพอ
มองออกว่า การเมืองภาครัฐ ผลาญพ่วงบ
ประมาณแผ่นดิน ลิ่นเปลื้องแรงงานข้าราชการ
(ซึ่งพ่อท่านถือว่าเป็นนักการเมืองประจำ) ไป
มหาศาลตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา มันมีอะไร
คุ้มค่าตรงไหนบ้าง เซอะ...!!

เห็นมีแต่ทรัพยากรธรรมชาติฉิบหายไปแทบ
หมด คุณภาพชีวิตคนไทยเลวร้ายทั้งกายและจิต
วิญญาณ หนี้ล้นทั้งรัฐบาลและครัวเรือนเพิ่มขึ้น

เป็นว่าเล่น มันเจริญก้าวหน้าตรงไหนกันแน่นะ

ถึงจะมีบ้านใหญ่ตึกสูงมากมาย มีรถวิ่งอืดลุด
ทั่วไทยสะดวกขึ้น นั่นมันเป็นภาพลวงตามากกว่า

หรือดูผู้คนมีเสื้อผ้าใส่เหลือเฟือ พร้อมกันนั้น
เห็นไหม หญิงไทยแต่งตัวทราวมไปข้างบัดสีและมี
ปัญหาขัดขบจนบรรยายไม่ถูก สาวไทยโดนจูง
จุมุกไปตามกระแสแฟชั่น จนแทบไม่เหลือ
อย่างอายของหญิงเลยเจ้า...

สรุปผลงานของนักการเมืองชั่วครวคือพวก
รัฐบาลและสภาย้อนไปลักห้าสิบปีโดยมี
ข้าราชการเป็นนักการเมืองประจำคอยรับใช้เป็น
มือไม้ทำงานให้ ใครว่าช่างเป็นบุญคุณแก่ประชาชน
เหลือเกิน เชิญยกมือขึ้น...

หรือใครเห็นตรงข้าม คือ พวกเขาต่างเป็นหนี้
แผ่นดิน กินเงินเดือนมากกว่าชาวไร่ชาวยังไม่พอ
ดีไม่ดีเป็นขบถขายชาติเสียอีก ช่วยกันตัดลินดูบ้าง....

ชาวนาสรางชาติ-คนมีใจสร้างบุญ

นักการเมืองหัวคิดล้าหลังมักให้ค่าแต่การเมือง
ในระบบสภา หลงยึดถือรัฐสภาประหนึ่งผูกขาด
ความชอบธรรมการแก้ปัญหาของชาติเพียงผู้เดียว
พวกเขาจึงชอบดูหมิ่นและมองข้ามการเมืองนอก
สภา เช่นการประท้วงข้างถนน ใครแน่จริงเชิญ
ตั้งพรรค ลงเลือกตั้งมาแข่งเอาชนะกันในสภาลิ.....

๗๗ ปี ประชาธิปไตยถึงไม่ไปไหนเลยเพราะ
นักการเมืองโกงกินเจ้าเก่าๆ ทำการเมืองน้ำเน่า
ผสมโรงกับพรรคข้าราชการกังฉินเข้าให้อีก
ทั้งกินตามน้ำ ทั้งเข้าซามเย็นซาม เราแบก
นักการเมืองประจำพรรคนี้ไว้ล้นเกินตัวจริงๆ

จะเห็นได้ว่า การรวมศูนย์อำนาจรัฐ และ
อำนาจเงิน มาอยู่ที่นักการเมืองเฉพาะหมู่คณะผิด
หลักประชาธิปไตยและเป็นเรื่องเสียหาย หาก
กระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นจะช่วยลดความเสี่ยง

มหากภัยคามาริปโตย

คือประชาชนต้องพึ่งตน จนพึ่งพากันเอง เพื่อพึ่งพิงอำนาจรัฐให้น้อยสุดเมื่อนั้นจะอิสระ สู่เป้าหมายการปกครองโดยไม่ต้องปกครอง

๑๙๓ วันการประชุมของพันธมิตรประชาชนฯ สะท้อนให้ประจักษ์ปรากฏการณ์การเมืองใหม่ เป็นตัวอย่างการเมืองภาคประชาชนขนานแท้ และดั้งเดิม

ย้อนหลังลึกลงไป แม้บทบาทประชาชนต่อการเมืองอำนาจรัฐจะอ่อนด้อยน้อยฤทธิ์แต่ในด้านเศรษฐกิจทำมาหากินปัจเจก ชาวบ้านต้องหาเลี้ยงพึ่งตัวเองอยู่แล้วเต็มๆ

ดังเช่นเหตุการณ์ พองสบู่แตก ๒๕๔๐ แม้รัฐบาลทำการคลังพังพินาศ ค่าเงินบาทโดนถล่ม ธุรกิจล้มละลายเป็นแถว แต่ทว่า เศรษฐกิจการผลิตแท้จริงของชาวนายังแข็งแรง พอเลี้ยงให้ผู้คนอยู่รอดได้ดี ถึงรัฐบาลถังแตก ชาวบ้านไม่ค่อยเดือดร้อน

ยิ่งย้อนไปสมัยทำนาทุกบ้านช่อง เป็นเศรษฐกิจพอเพียงตัวจริง ข้าวผ่ายบ้าน พึ่งตัวเองได้ทั้งนั้น ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ป่าไม้ที่ไร่นาอุดม ประชากรก็ยังน้อย จนยังงี้ก็มีกระต๊อบอยู่ ไม่มีปัญหาล้นแออัด หรือคนเร่ร่อนนอนใต้สะพาน ใครผ่านบ้านไหน ขอข้าวน้ำกินได้ทั้งนั้น

ชาวบ้านอยู่กินกันอย่างมักน้อยสันโดษ มาเริ่มเสียนิสัยอย่างแรงเมื่อห้าสิบปีหลังนี้เอง เพราะไปโดนฝรั่งต้มว่าเราเป็นประเทศด้อยพัฒนา ต้องวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจเป็นการใหญ่

จอมเผด็จการฤษดิ์ ธนะรัชต์ พาลุย งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข ทุนนิยมสามัญเริ่มแผลงฤทธิ์สู่ชีวิตคนไทยอย่างรวดเร็วและแรง

ธรรมะเริ่มถูกกวาดทิ้งจากการเมือง เช่น มักน้อยสันโดษ นำมาใช้กับการพัฒนาเศรษฐกิจไม่ได้ ทุนนิยมมันต้องขี้โลก เศรษฐกิจจะจำเรื้อย ต้องขับเคลื่อนด้วยโลภะ การผลิตจะเฟื่องฟู ต่อเมื่อบริโภคนิยมขยายตัว

ทุกวันนี้ รัฐบาลอภิสิทธิ์ ยังคงยึดมั่นคัมภีร์

ทุนนิยมสามัญเหนียวแน่นไม่หาย ต้องทุ้มเงินกู้ทีละ ๔๐๐,๐๐๐ ล้านสองครั้ง เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจตามหัวคิดบ้าบอต่างๆ ที่เราไม่จำเป็นต้องตกกระไดพลอยโจนตามอเมริกาเลย อะไรมันจะชบเซาบ้างก็เข้าข้างเศรษฐกิจพอเพียง คนตกงานในเมืองบ้าง ก็จะได้คืนสู่ไร่นารับจ้างไถเกี่ยวไปแม้ไม่มีที่ดิน ดีกว่าดินตายในเมืองนรก

รัฐบาลอ่อนหัด ขาดล้มมาทิลี จึงไม่ศรัทธาเศรษฐกิจพอเพียง

ในอดีตโบราณไม่นานเกิน ชาวบ้านทำมาหากินกันมาได้ตลอด มีข้าวกล้วยเผือกมันเหลือกินก็แจกจ่ายขายถูๆ ข้าวไทยส่งออก ดังไปทั่วเลี้ยงคนเมืองนอกถึงไหนๆ

การศึกษาอาชีพ ก็เรียนทำนาไร่ ทำงานช่างฝีมือ ไปอยู่กับช่างอาชีพหัดเป็นลูกมือกินอยู่เสร็จไม่กี่ปีก็เป็นช่างไม้ ช่างเหล็ก ช่างตัดเย็บ สारพัดช่างเรียนรู้ต่อทอดกันมา โดยไม่ต้องเข้าโรงเรียนไหนให้เสียเงิน แล้วจบปริญญาออกมาตักงานเพราะไม่เป็นงานพึ่งตนเอง

แม้บ่อน้ำ ถนน ศาลา สะพาน สาธารณโภคีต่างๆ คนมีสตางค์ทั้งคนจนแต่ใจบุญต่างช่วยกันสร้างเป็นบุญให้ใช้กัน ไม่จำเป็นต้องร้องขอเงินหลวงรีดภาษีใครมาสร้างเลย ไม่ต้องพูดถึงวัดวาอารามคนใจบุญสร้างกันได้เป็นดอกเห็ด

การงานทั้งหลายแหล่ เมื่อทำเพื่อแผ่ด้วยน้ำใจเพื่อประโยชน์สุขของมหาชน กุศลผลบุญเหล่านี้คือการเมืองตัวจริง ซึ่งประชาชนนำพาทำออกหน้ามาแต่โบราณ โดยเสด็จพระบารมีโพธิสมภารตามพระราชโองการ เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม

การเมืองจึงเป็นเรื่องเสียสละของสัตว์เมืองทุกคน ยกเว้นคนป่าคนเถื่อน ใครๆ ทุกฐานะอาชีพ ไม่ว่ามีจนเป็นพระเป็นเจ้า ต่างช่วยกันทำการเมืองงานกุศลเป็นแบบอย่างสืบทอดกันมาเก่าก่อน จึงสามารถเอามาฟื้นคืนชีวิตใหม่ได้เลย

๗

ธรรมดาของโลก
จะได้ไม่ต้อง
โศกสลด
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

ขอเปลี่ยนชื่อ “นักการเมือง” เป็น “นักอะไรก็ได้” เพื่อความเป็นสิริมงคล

พอนกแสกเกาะหลังคาบ้าน คนในบ้านใจหาย
วาบ...ซวยแล้วกู !
พอตัวเงินตัวทองเข้าบ้านใครทุกคนก็มีอาการ
เหมือนกัน
หลายๆ อย่างกลายเป็นสัญลักษณ์ ของ
ความซวยความโชคร้าย โดยเจ้าตัวก็ยังไม่รู้เรื่อง
บางคนใช้**นิมิต** มาประกอบกิจกรรมชีวิต

เช่นความฝัน ฝันว่าจู่รด! ฝันว่าฟันหัก!
ถ้าฝันมาทำจริง เขาก็ถือเป็นมงคล
บางบ้านมีหมาแมวรูปร่างสวยงามมาขออาศัย
ก็เป็นมงคล
ไม่อยากเชื่อ แต่ก็แปลกดีที่รัฐสภาที่ทำเนียบฯ
มีตัวเงินตัวทอง อาศัยอยู่ยั่วเย้า
แล้วนักการเมือง ที่เดินเข้าเดินออกในนั้น

เขามีพฤติกรรมอย่างไร?

ไม่อยากเชื่อ แต่ก็เริ่มหวั่นไหว!

ปัญหาของประเทศ ใครทำ ใครถ่วง?

นักการเมือง กำลังจะกลายเป็น บุคคล
ชั่วร้ายในสายตาของประชาชน

Lady and gentleman นี่คือคลื่น
ลูกใหม่ แห่งชนชั้น

ชนชั้นที่เอารัดเอาเปรียบ หากินกับประชาชน!

ที่อเมริกา อินเดียนแดงถูกพิชิตชาว รุกราน
ข่มเหง

ที่ไทยแลนด์ คนไทยก็มีสภาพไม่แตกต่างจาก
อินเดียนแดง

ถูกรุกรานจากชนชั้นนักการเมือง

ท่านประธานครับ สถานะของนักการเมืองวันนี้
เหมือนคนเล่นล็อตเตอรี่

ล็อตเตอรี่ออกรางวัล ทุก ๑๕ วัน

แต่การเมือง เขาเล่นทุกวัน เล่นการเมืองเพื่อ
หาผลประโยชน์ เบาะๆ ก็เลขท้าย ๒ ตัว ๓ ตัว
เพื่อฟลุค ฟาดินเป็นใจ อาจได้รางวัลใหญ่ !

การเมืองออกเบอร์ทุกวันครับ จนกว่าจะ

ครบวาระ

ท่านประธานครับ มนุษย์สร้างคอมพิวเตอร์
ยักษ์และแล้ว เจ้าคอมพิวเตอร์ ก็เริ่มควบคุม มนุษย์ทั้ง
โลก เป็นภาพยนตร์ครับ

เราสร้างนักการเมืองมาดูแลแทนเรา แต่ผม
ว่า เขากำลังจะกินเรามากกว่านะครับ

กับटकครับ เรากำลังติดกับटक ที่สุดสำหรับคิด
ขึ้นมา คิดว่าเป็นเครื่องมือเลอเลิศ!

เปลี่ยนวิธีการสรรหานักการเมืองเถอะครับ
บุคลากรเข้าสู่ตำแหน่งตัวแทนประชาชนทำไม
โหลยโหลจ้งเลยครับ

งานการเมือง เป็นงานชั้นฟ้า แต่เอาคนถ้อย
มาทำ จะไหวหรือครับ?

ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอเสนอให้ท่านประธาน
ที่เคารพรัก กรุณาแก้ไขด่วน

ในระยะยาว ขอให้รับหลักเกณฑ์การเข้าสู่
ตำแหน่งอันมีคุณค่า

ในระยะสั้น ขอให้เปลี่ยน นักการเมืองเป็น
นักการเมืองอะไรก็ได้ครับ...ได้โปรด!

๒

การข่มขืนแบบใหม่!!

แบ่งปัน สรรสาระ

ผมได้ฟังเรื่องราวกฤษฎีในการข่มขืนแบบใหม่จากน้องสะใภ้ ผมไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น
เมื่อไหร่ แต่อย่างน้อยอาจจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะทำให้คุณได้ระมัดระวัง

เรื่องมีอยู่ว่า... วันหนึ่งหลังเลิกงาน ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังจะกลับบ้าน ระหว่างทางเห็นเด็กน้อยยืน
ร้องไห้อยู่ข้างถนน ด้วยความรู้สึกสงสารจึงเดินเข้าไปถามว่า ‘เกิดอะไรขึ้นล่ะ’ เด็กน้อยตอบว่า ‘ผม
หลงทาง พี่ช่วยพาผมไปส่งที่บ้านหน่อยได้ไหมครับ’ แล้วเด็กน้อยก็ยื่นกระดาษแผ่นเล็กๆ ให้พาไปส่ง
ตามที่อยู่在那นั่น ด้วยความใจดีมิได้สงสัยอะไรแม้แต่น้อย เธอก็พาเด็กไปส่งตามที่อยู่นั่น

พอถึงที่บ้านของเด็กน้อย เธอก็กดกริ่ง ทันใดนั้นเอง กริ่งที่ถูกต่อสายไฟฟ้าแรงสูงเอาไว้ก็ซ้อร์ด
เธอจนหมดสติ วันต่อมาเมื่อตื่นขึ้นมาเธอพบว่า อยู่ในบ้านร้างพร้อมร่างอันเปลือยเปล่า

เธอไม่เห็นแม้กระทั่งใบหน้าของผู้ร้าย นั่นคงเป็นคำถามว่าทำไมทุกวันนี้ อาชญากรรมถึงพุ่งไปหา
คนที่ใจดี โปรดจำไว้ว่า อย่าพาเด็กไปในที่ที่เขาต้องการ ยิ่งงักก็ให้พาไปที่สถานีตำรวจจะดีกว่า
ช่วยกรุณาส่งข้อความนี้ไปยังเพื่อนผู้หญิงทุกๆ คนด้วยนะครับ ๒

ขอขอบพระคุณ FW. annie buriraim@hotmail.com

ปัญญาเปลืองทุกซ์

(คามณิจันทชาติก)

เหตุเก่าเหตุใหม่ทับซ้อน
ยอกย้อนแยกแยะลำบาก
ปัญญาล้ำเลิศไม่ยาก
เหตุมากก็แก้เกลี้ยงเกลา

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระวิหารเชตวัน
ภิกษุทั้งหลายนั่งสรรเสริญพระปัญญาของ
พระผู้มีพระภาคเจ้าอยู่ในโรงธรรมสภาว่า

“ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย พระตถาคตมีพระ
ปัญญามาก มีพระปัญญาลึก มีพระปัญญารำเริง
มีพระปัญญาไว มีพระปัญญากล้าแข็ง และมี
พระปัญญาชำแรกกิเลส ก้าวล่วงโลกนี้พร้อมทั้ง
เทวโลกด้วยพระปัญญา”

ครั้งพระศาสดาเสด็จมา จึงตรัสถามว่า

“ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้พวกเธอนั่งประชุม
สนทนากันด้วยเรื่องอะไร?”

เมื่อภิกษุเหล่านั้นกราบทูลให้ทรงทราบแล้ว
พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า

“มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน ตถาคต
ก็มีปัญญาอย่างยิ่งเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเอาเรื่องในอดีต มาสาธก (ยก
ตัวอย่างให้เห็น) ดังต่อไปนี้

.....
ในอดีตกาล มีพระราชานามว่า ชนลันธระ

ครองราชสมบัติอยู่ในนครพาราณสี พระอัคร-
มเหลืทรงพระครรภ์ แล้วประสูติพระราชโอรส ซึ่ง
มีพระพักตร์เกลี้ยงเกลา ดูจระจกเนื้อบริสุทธิ
ถึงความงามอันเลิศยิ่ง ด้วยเหตุนี้พระประยูร-
ญาติจึงถวายพระนามพระโอรสว่า **อาทาสมุขกุมาร**
พระเจ้าชนลันธระได้ให้พระกุมารศึกษาพระ
เวทต่างๆ และสิ่งทั้งปวงที่จะพึงรู้ในโลก ตั้งแต่ยัง
ทรงพระเยาว์มาโดยตลอด จนกระทั่งพระกุมารมี
พระชันษา ๗ ขวบ พระเจ้าชนลันธระทรงได้
สวรรคต

ครั้งเมื่ออำมาตย์ทั้งหลาย ได้ถวายพระเพลิง
ศพของพระราชานี้แล้ว ก็พากันประชุม
หารือร่วมกัน

“พระกุมารยังทรงพระเยาว์เกินไป ยังไม่ควร
จะได้อภิเษกขึ้นครองราชย์ แต่ยังไม่ควรทอดสอบ
พระกุมารดูก่อนหากทรงรู้เพียงสา และมีพระ
ปรีชาสามารถ ก็จะไม่อภิเษกให้”

ดังนั้นเอง...อยู่มาวันหนึ่ง เหล่าอำมาตย์จึง

ช่วยกันตกแต่งพระนคร จัดแจงสถานที่วินิจฉัยคดี
ตั้งบัลลังก์ไว้ แล้วไปทูลพระกุมาร ให้เสด็จ
ประทับนั่งบนบัลลังก์พิจารณาคดี

จากนั้นพวกอำมาตย์ ก็นำเอาสิ่งตัวหนึ่งซึ่ง
เดิน ๒ เท้าเข้ามา ลึงนั้นแต่งตัวอย่างมนุษย์เป็น
เหมือนอาจารย์ผู้มีวิชา แล้วอำมาตย์ก็ทูลว่า

“ขอเดชะ บรูษผู้นี้เป็นอาจารย์ วิชาที่ตน รู้
ทั้งโทษและคุณในที่อื่นมีรัตนะ ๗ ในดิน ด้วยวิชา
อันคล่องแคล่ว แม้สถานที่ตั้งของราชตระกูล
บรูษผู้นี้แหละก็จัดการให้แก่พระชนก (พ่อ) ของ
พระองค์ จึงขอให้ทรงส่งเคราะห์ผู้นี้ โปรด
สถาปนาเขาไว้ในฐานันดรด้วยเถิด”

อาทาสมุขกุมารทรงพิจารณาตั้งแต่ศิระษะ
จรดเท้าแล้ว ก็ทรงทราบว่า ผู้นี้มีไซ่มมนุษย์ แต่เป็น
ลึง จึงตรัสแก่อำมาตย์

“นี่มันลึง เป็นสัตว์ที่ไม่ฉลาดในการอยู่เรือน
ตระกูลของมันมีปกติหลุกหลิก หนึ่งหน้าย่น ชอบ
ทำลายของที่เขากำไว้แล้ว แต่งตั้งมันไม่ได้หรอก”

อำมาตย์ทั้งหลายฟังแล้ว รู้สึกพอใจ จึงทูลว่า
“ขอเดชะ จะเป็นดังที่พระดำรัสอย่างนั้น
พระเจ้าข้า”

แล้วนำลึงตัวนั้นออกไป แต่พอเลยมาได้อีก
วันสองวัน ก็ประดับประดาตกแต่งลึงตัวนั้นใหม่
ให้แนบเนียนกว่าเดิม แล้วนำไปยังที่วินิจฉัย
อรรถคดีอีก กราบทูลต่อพระกุมารว่า

“ขอเดชะ ผู้นี้เป็นอำมาตย์วินิจฉัยคดีมาตั้ง
แต่สมัยพระชนกของพระองค์ มีความสามารถ
วินิจฉัยคดีได้อย่างเรียบร้อยดี ควรที่พระองค์จะ
ทรงอนุเคราะห์ ให้เขาทำหน้าที่วินิจฉัยอรรถคดี
ต่อไปเถิด”

พระกุมารทรงพิจารณาแล้ว ก็ตรัสว่า
“หน้าตามีขนคล้ายลึงอย่างนี้ ไม่ใช่ขนของ
สัตว์ที่มีความคิดฉลาด ลึงตัวนี้จะทำให้ผู้อื่นยินดี
ไม่ได้ พระราชบิดาของเราได้ตรัสสอนไว้ว่า
ธรรมดาของลึง ย่อมไม่รู้จักเหตุและผลอันใด”

อำมาตย์ได้ฟังพระดำรัสแล้ว ก็รับคำว่า
“ขอเดชะ เป็นอย่างนั้น พระเจ้าข้า”

จึงนำลิงตัวนั้นออกไป จากนั้นไม่นานก็จัดการแต่งหน้าใหม่ แต่งตัวใหม่อย่างประณีตยิ่งขึ้นให้ลิงนั้นอีก แล้วนำมาเฝ้าพระกุมาร กราบทูลว่า

“ขอเดชะ **บุรุษผู้นี้เคยได้บำเพ็ญหน้าที่บำรุงบิดามารดาเป็นอย่างดี** มีความอ่อนน้อมต่อผู้เจริญในตระกูล พระองค์ทรงโปรดอนุเคราะห์เขาด้วยเถิด”

พระกุมารทรงจ้องมองดูลิงตัวนั้นอย่างพิถีพิถัน แล้วทรงกล่าวว่า

“สัตว์เช่นนี้จะเลี้ยงดูบิดามารดา หรือพี่น้องของตนไม่ได้หรอก พระราชาบิดาของเราทรงสอนไว้แบบนี้”

อำมาตย์ทดสอบล่อหลอกถึงสามครั้งแล้ว พระกุมารก็ทรงสังเกตเห็นได้ จึงนำลิงนั้นออกไป แล้วตกลงใจกันว่า **พระกุมารเป็นบัณฑิตสามารถครองราชสมบัติได้แน่** จึงทำการอภิเษกให้แก่พระกุมาร แล้วป่าวประกาศไปทั่วพระนครว่า

“นี่เป็นอาณาจักรของพระเจ้าอาทาส मुख”

เมื่อได้ครองราชย์แล้ว พระเจ้าอาทาส मुख ทรงปกครองโดยธรรม จนมีชื่อเสียงระบือไกลตลอดชมพูทวีปว่าเป็นบัณฑิตผู้เฉลียวฉลาดยิ่งนัก

ในกาลนั้นเอง ได้มีชายคนหนึ่งชื่อ **คามณิฉันท** ผู้เคยเป็นบาทมูลิกา (ข้าราชการ) ของพระเจ้าชนลันธระ คิดขึ้นว่า

“ตนนั้นแก่มากแล้ว ไม่เหมาะที่จะอยู่รับใช้พระกุมารหนุ่มน้อย”

จึงได้ขอลาออกจากราชการ ไปทำกสิกรรมเลี้ยงชีพในชนบท อยู่ห่างจากพระนครประมาณ ๓ โยชน์ (๔๘ กม.) แต่เขาไม่มีโคเป็นของตัวเอง สำหรับใช้ทำกสิกรรม **จึงไปขอยืมโค ๒ ตัวจากสหายคนหนึ่ง** เพื่อใช้ไถนาในฤดูฝน เมื่อได้โคมาไถนาแล้ว ก็นำไปคืนให้เจ้าของ แต่ตอนนั้นเอง เจ้าของโคกำลังนั่งกินอาหารกับภรรยาอยู่บนบ้าน คามณิฉันทจึงต้อนโคเข้าคอกให้เรียบร้อย ซึ่งเป็นเวลาพอดีกับสามีภรรยานั้นกินอาหารเสร็จ ยกถาดอาหารออกมา คามณิฉันทเห็นแล้วเข้าไป

ว่า สหายคงจะมาเชื่อเชิญให้ร่วมรับประทานอาหาร ด้วยความเกรงใจ แม้ยังไม่ได้บอกคืนโคให้สหาย ก็รีบกลับไปก่อนทันที

ตกตึกคืนนั้นเอง มี**พวกโจร**เข้าขโมยโคเหล่านั้นไปหมด พอรุ่งเช้า แม่เจ้าของจะรู้ก็ใจว่า โคนั้นถูกพวกโจรลักพาไป แต่ก็ไปหาคามณิฉันท ด้วยตั้งใจจะปรับเอาสินไหมกับคามณิฉันทแทน โดยแสร้งกล่าวหาว่า

“ผู้เจริญ ท่านจงมอบโคทั้ง ๒ ตัวให้แก่เรา”

“อ้าว! โคนั้นอยู่ในคอกแล้วมิใช่หรือ”

สหายก็คาดคั้นเอาว่า

“ก็แล้วท่านนำโคมามอบคืนให้เรารับไว้หรือยังเล่า”

“เออ...ยังไม่ได้มอบ”

เจ้าของโคจึงขมขู่อีก

“ถ้าอย่างนั้น เรื่องนี้เป็นความอาญาแล้ว ท่านต้องไปเข้าเฝ้าพระราชากับเรา”

คามณิฉันทเมื่อได้ฟังว่า เป็นคดีอาญา จึงยอมติดตามเจ้าของโคไปด้วยดี

ขณะที่เดินทางผ่าน**บ้านเพื่อนคนหนึ่ง** ก็ขอแวะเข้าไป โดยบอกกับเจ้าของโค

“ท่านผู้เจริญ ข้าพเจ้าหิวข้าว ขอท่านจงรออยู่ตรงนี้ก่อน จนกว่าข้าพเจ้าจะเข้าไปในบ้านเพื่อนหลังนี้ กินข้าวเสร็จแล้วจะออกมาเดินทางไปกับท่าน”

ว่าแล้วก็เข้าไปในบ้านนั้น บังเอิญเพื่อนไม่อยู่ **พบแต่ภรรยาของเขาซึ่งมีครรภ์ได้ ๗ เดือนแล้ว** นางกล่าวว่า

“อาหารยังไม่ได้หุงต้มเลย ท่านรอสักครู่เถิด ดิฉันจะหุงต้มให้ท่านเดี๋ยวนี้แหละ”

นางรีบขึ้นฉางข้าวสารทางพะอง (ลำไม้ไผ่สำหรับพาดปืน) ด้วยความรีบจึงเหยียบพลาดพลัดตกลงไปที่พื้นดิน ทำให้ทารกในครรภ์แท้ง ณ ที่ตรงนั้นเอง พอติสสามีของนางกลับมาเห็นเข้าเกิดโมโหจัด กล่าวหาคามณิฉันทว่า

“ท่านทำร้ายภรรยาของเราจนแท้งลูก นี้เป็นคดีอาญาแล้ว ท่านต้องไปเฝ้าพระราชากับเรา”

จึงตรงเข้าจับมือคามนิจันท์ อดตัวออกไป
จากบ้าน ทั้งหมดจึงเดินทางไปด้วยกัน

บังเอิญผ่านประตูบ้านหลังหนึ่ง **คนเลี้ยงม้า**
ไม่สามารถต้อนม้า ให้กลับเข้าคอกในบ้านได้ ม้า
วิ่งหนีมาทางคนทั้งสาม คนเลี้ยงม้าจึงตะโกนว่า

“ลุงคามนิจันท์ ช่วยเอาอะไรขว้างม้าตัวนี้
ให้กลับมาทางนี้ทีเถิด”

คามนิจันท์จึงหยิบหินก้อนหนึ่งขึ้นมา ขว้าง
ออกไปยังม้าตัวนั้น ก้อนหินไปกระทบเข้ากับ
ขาม้า ทำให้ขาม้าหัก ครั้นคนเลี้ยงม้าเห็นดังนั้นก็
ไม่พอใจบอกว่า

“**ท่านทำขาม้าของเราหัก** นี่เป็นความอาญา
แล้ว เราจะเรียกค่าเสียหายกับท่าน ไปพบพระ
ราชากัน”

เมื่อเหตุการณ์เป็นไปเช่นนี้ คามนิจันท์คิดขึ้น
ว่า

“พวกนี้จะให้พระราชชาติตัดสินความเรา แค่ว่า
โคที่หายไป เราก็ไม่มีทรัพย์จ่ายให้ได้แล้ว จะ
กล่าวไปโยกกับการทำให้ผู้หญิงแท้งลูก และค่า
รักษาขาม้าอีกเล่าเราน่าจะตายไปเสียเลยจะดีกว่า”

ดังนั้นเองเมื่อเดินผ่านภูเขาลูกหนึ่ง ซึ่งมีหน้า
ผาชันอยู่ด้านหนึ่ง คามนิจันท์จึงเอ่ยว่า

“ข้าพเจ้าปวดท้อง ขอถ่ายอุจจาระในป่า
หน่อยเถิด พวกท่านจงรออยู่ที่นี้สักครู่ จนกว่า
ข้าพเจ้าจะกลับมา”

แล้วคามนิจันท์ก็เข้าป่าข้างทาง ปีนไปยัง
ภูเขานั้น กระโดดลงจากหน้าผาหวังให้ตัวเองถึง
แก่ความตาย

แต่ปรากฏว่า...ได้ตกลงไปบนหลังของ**ช่าง
สานเสื่อลำแพน** ที่อาศัยอยู่เบื้องล่างนั้น ทำให้
ช่างสานผู้เป็นพ่อสิ้นชีวิตไปทันที แต่คามนิจันท์
กลับไม่ตาย ยังลุกขึ้นมาเดินเหินได้ **ช่างสานผู้เป็น
บุตร** ทั้งเสียใจทั้งเจ็บแค้น กล่าวว่

“**ท่านเป็นโจรฆ่าพ่อของข้า** นี่เป็นความ
อาญา ต้องไปเข้าเฝ้าพระราชาด้วยกัน”

จึงตรงเข้าลากลุงคามนิจันท์ไป อีก ๓ คน
ที่รออยู่พอดีตามมาพบเข้า จึงห้อมล้อมพา

คามนิจันท์ไปหาพระราชาด้วยกันทั้งหมด

ในระหว่างการเดินทางนั่นเอง มี**ทั้งเทวดา (ผู้
มีใจสูง) มนุษย์ (ผู้มีใจประเสริฐ)** และสัตว์ พอรู้
ว่าคามนิจันท์จะไปเข้าเฝ้าพระราชาด้วยกัน ต่างก็พากัน
ไหว้วานเป็นจำนวนมาก **ให้ช่วยถวายเป็นพร**
ร้องทุกข์แด่พระราชาด้วย เพราะหวังว่าพระราชาด้วย
ซึ่งเป็นผู้เฉลียวฉลาด จะทรงแก้ปัญหาให้ได้
คามนิจันท์จึงช่วยนำชาวเหล่านั้นไปให้

ครั้นทั้งหมดได้เข้าเฝ้าแล้ว พระราชาเสด็จ
ประทับนั่งยังที่วิมานฉัตรอรุณคติ พอทรงเห็นหน้า
คามนิจันท์ก็จำได้ จึงตรัสถามว่า

“ท่านคามนิจันท์ผู้เจริญ ตั้งแต่เราขึ้นครอง
ราชย์ ท่านก็ลาออกจากราชการไปอยู่ที่ไหน นี่
เป็นเวลานานแล้ว ที่ไม่ได้พบท่านเลย วันนี้ท่าน
มาด้วยความต้องการอะไรหรือ”

คามนิจันท์กราบทูลให้ทรงทราบ

“ขอเดชะ พระอาญาไม่พินเกล้า จำเดิมแต่
พระชนกของพระองค์เสด็จสู่สวรรคตแล้ว ข้า
พระองค์ไปอยู่ชนบททำกสิกรรมเลี้ยงชีพ แต่
เพราะมีคดีอาญาเกิดขึ้น พวกเขาเหล่านี้จึงคร่า
ตัวข้าพระองค์มาเข้าเฝ้า พระเจ้าข้า”

“นี่หากท่านไม่ถูกคร่าตัวมา ก็คงไม่มาเป็นแน่
เพราะฉะนั้นที่ถูกพวกเขานำตัวมา นั้นแหละดีแล้ว
เราจะได้พบท่าน เอาละ! ตอนนี้อย่าใคร่ ฟ้องความ
อาญากับท่าน”

คามนิจันท์ซึ่งไปยัง**เจ้าของโค**ก่อน พระราชา
จึงตรัสถาม

“ท่านฟ้องความอาญากับคามนิจันท์ ด้วย
เรื่องอะไรกันเล่า”

เจ้าของโคจึงทูลว่า

“คามนิจันท์นี้ ไม่ยอมคืนโค ๒ ตัวให้แก่ข้า
พระองค์ พระเจ้าข้า”

คามนิจันท์จึงกราบทูลเรื่องราวตามความ
เป็นจริงให้ทรงทราบ เมื่อพระเจ้าอาทาสมุขทรง
สดับแล้ว จึงตรัสถามเจ้าของโค

“เมื่อตอนที่โคเข้าคอกในบ้านของท่าน ท่าน
กับภรรยาได้เห็นหรือเปล่า”

“เห็น พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจิงทรงตรัสขูไปว่า

“ท่านไม่เคยได้ยินคำรำลือของเหล่ามหาชนที่กล่าวถึงเราว่า มีปัญญาอันเลิศดกหรือ ท่านจงบอกมาตามความจริง”

เจ้าของโคได้ยินดังนั้น ก็เกิดความขลาดกลัวรีบทูลว่า

“ได้เห็นโคเข้าคอกแล้ว พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจิงตัดสินคดีว่า

“คามณัจฉน์เพราะท่านไม่ได้มอบโคให้เจ้าของกับมือ ท่านต้องจ่ายค่าปรับเป็นสินไหมให้เจ้าของโคแต่สำหรับเจ้าของโคผู้หนึ่งที่เห็นอยู่ กลับพูดปิดโกหกว่า ไม่เห็น เพราะฉะนั้นท่านจงเป็นควักนัยน์ตาทั้งสองข้างของสามีภรรยาเจ้าของโคเสีย”

ตรัสแล้วทรงมอบทรัพย์เป็นค่าโคให้แก่คามณัจฉน์ ให้นำไปมอบกับเจ้าของโค แล้วทรงให้นักการพาตัวเจ้าของโคไปข้างนอก เจ้าของโคนั้นตกใจกลัวคิดว่า

“หากโดนควักดวงตาเสียแล้ว เราจะเอาทรัพย์นี้ไปทำอะไรกัน”

จึงหมอบกราบลงแทบเท้าของคามณัจฉน์แล้วกล่าวขอร้อง

“ท่านคามณัจฉน์ผู้เจริญ โปรดอย่าควักดวงตาของเราเลย นี่ทรัพย์ค่าโคกับทรัพย์ของเราอีกส่วน จงเป็นของท่านเถิด”

พอยกทรัพย์มอบให้แล้ว ก็รีบหนีออกจากที่นั่นไปอย่างรวดเร็ว

ลำดับต่อมาเพื่อนของคามณัจฉน์กราบทูลบ้าง

“ขอเดชะ คามณัจฉน์นี้ได้ทำร้ายภรรยาของข้าพระองค์ ทำให้แท้งลูกไป พระเจ้าข้า”

คามณัจฉน์จึงเรื่องราวนี้ให้ทรงทราบ พระราชาราชจิงตรัสถามคามณัจฉน์

“ก็ท่านไปทำให้ภรรยาของเพื่อน ต้องแท้งลูกไปจริงหรือ?”

“ขอเดชะ ข้าพระองค์มิได้ทำ พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจิงตรัสถามโจทก์

“หากว่าคามณัจฉน์นี้ ได้ทำให้ภรรยาของท่านแท้งลูกไปแล้ว ท่านสามารถจะทำให้ภรรยาใหม่ได้หรือไม่”

“ไม่สามารถ พระเจ้าข้า”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านจะให้กระทำอย่างไร”

“ข้าพระองค์ต้องการลูกคืนมา พระเจ้าข้า”

พระเจ้าอาทาสมุขจิงทรงตัดสินว่า

“ดีละ เอาอย่างนี้ คามณัจฉน์ท่านจงเอาภรรยาของเพื่อนคนนี้ ไปอยู่ที่บ้านของท่าน ต่อเมื่อนางให้กำเนิดทารกแล้ว จงนำเด็กนั้นไปให้เขา”

ได้ยินพระราชาราชจิงตรัสดังนี้ เขาถึงกับเข่าอ่อนหมอบลงแทบเท้าของคามณัจฉน์ แล้วกล่าวว่า

“เพื่อนเอ๋ยอย่าทำลายครอบครัวของเราเลย”

ลนลานล้วงทรัพย์ในตัวขึ้นมา มอบให้แก่คามณัจฉน์ แล้วรีบหลีกหนีไป

ต่อจากนั้นชายเจ้าของม้าก็กราบทูล

“ขอเดชะ คามณัจฉน์นี้ทำขาม้าของข้าพระองค์หัก พระเจ้าข้า”

คามณัจฉน์จึงกราบทูลเรื่องนี้ให้ทรงทราบ พระราชาราชจิงตรัสแล้วก็ตรัสกับคนเลี้ยงม้า

“คามณัจฉน์บอกว่า ท่านร้องเรียกให้ขวางไล่ม้าตัวนั้นกลับมา จริงหรือไม่?”

คนเลี้ยงม้าทำที่ตอบปฏิเสธว่า

“ข้าพระองค์มิได้พูดเช่นนั้น พระเจ้าข้า”

พระเจ้าอาทาสมุขจิงทรงถามย้า โดยอ้างถึงพระปัญญาอันระบือไกลของพระองค์ ทำให้เจ้าของม้าเกรงกลัวอาญา รีบสารภาพออกมา

“ข้าพระองค์พูดอย่างนั้นจริง พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจิงพิจารณาตัดสินว่า

“ชายเลี้ยงม้าผู้นี้ บอกให้ช่วยขวางม้ากลับไป พุดแล้ว กลับคำว่า ไม่ได้พุด แล้วยังกล่าวหาผู้อื่นอีก ฉะนั้นคามณัจฉน์จึงตัดสินของเขาแล้วเอาทรัพย์ที่มีของเราพันหนึ่ง ให้เป็นมูลค่ารักษาม้าของเขาเถิด”

คนเลี้ยงม้าได้ยินเช่นนั้นถึงกับหน้าซีด รีบนำ

ทรัพย์ของตนที่ติดตัวมา ยกให้คามณีจันทน์หมด แล้วหนีจากที่นั่นไปทันที

คดีอาญาต่อไป บุตรช่างสานทูลร้องทุกข์ว่า

“ขอเดชะ คามณีจันทน์ได้ฆ่าบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าข้า”

พระราชาราชจึงทรงถามสาเหตุที่เป็นมา จนรู้เรื่องทั้งหมดแล้ว ก็รับสั่งกับช่างสาน

“บิดาของท่านก็ตายไปแล้ว ท่านจะต้องการให้กระทำอะไรเล่า”

“ขอเดชะ ข้าพระองค์ขอบิดาของข้าพระองค์คืนมา พระเจ้าข้า”

พระราชาราชทรงสดับอย่างนั้นจึงตรัสตัดสินคดีนี้ว่า

“การไต่บิดาของช่างสานนี้คืนมา จึงเป็นการสมควร แต่คนตายไปแล้ว ไม่อาจนำกลับคืนมาได้ ฉะนั้นคามณีจันทน์จงนำมารดาของช่างสานคนนี มาไว้ยังบ้านของท่าน แล้วทำตัวให้เป็นบิดาของช่างสานนี้เถิด”

บุตรช่างสานได้ฟังดังนั้น ก็กลนลานกล่าวว่า

“คามณีจันทน์ ท่านอย่าได้ทำลายครอบครัว บิดาของข้าพเจ้าผู้ล่วงลับไปแล้วเลยได้โปรดเถิด”

เขานำทรัพย์ที่มีอยู่มอบให้คามณีจันทน์ แล้วก็รีบผลุนผลันจากไป

เมื่อคามณีจันทน์พ้นคดีอาญาทั้งหมดแล้ว ก็มีจิตยินดียิ่งนัก แต่ก็ไม่ลืมคำโขว่ขวานร้องทุกข์ทั้งหลาย ที่ได้รับไว้ในระหว่างการเดินทางมาเข้าเฝ้าพระราชาราช จึงกราบทูลว่า

“ขอเดชะ มีผู้เดือดร้อนลำบาก ผากข้าพระองค์นำข่าวสาส์นมาสู่พระองค์ พระเจ้าข้า”

“จงบอกมาเถิด คามณีจันทน์”

คามณีจันทน์จึงกราบทูลปัญหาของนายบ้านส่วย

“นายบ้านส่วยคนหนึ่ง เมื่อก่อนตามปกติ แล้วจะมีรูปงาม มีทรัพย์ สมบูรณ์ด้วยยศศักดิ์ ไม่มีโรคแต่มาบัดนี้นายบ้านส่วยกลับเป็นคนเข็ญใจ เกิดโรคผอมเหลือง นั่นเป็นเพราะเหตุใดกัน”

พระราชาราชผู้ทรงพระปัญญามาก ได้ทรงสดับ

แล้วก็เฉลยปัญหานั้นแก่คามณีจันทน์ ให้นำกลับไปบอกแก่นายบ้านส่วยว่า

“เดิมนั้นนายบ้านส่วยผู้นี้ วินิจฉัยอรรถคดี โดยธรรม โดยสม่าเสมอ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่รักเป็นที่ชอบใจของคนทั้งหลาย และพวกคนที่รักใคร่ก็นำบรรณาการเป็นอันมากให้แก่เขา ฉะนั้นเขาจึงมีรูปงาม มีทรัพย์มาก สมบูรณ์ด้วยยศ

แต่มาบัดนี้ เขาเป็นผู้เห็นแก่สินบน วินิจฉัยอรรถคดีโดยไม่เป็นธรรม ผู้คนจึงรังเกียจ เขาจึงต้องกลายเป็นคนกำพรว้า เข็ญใจ ถูกโรคผอมเหลืองครอบงำ หากเขาทำดีเหมือนเมื่อก่อน เขาก็จะได้ดีดังก่อนอีก เขาไม่รู้หรือว่า มีพระราชาราชทรงธรรมเช่นเราอยู่ ฉะนั้นท่านจงบอกให้เขา วินิจฉัยอรรถคดี โดยธรรมเถิด”

คามณีจันทน์จดจำพระราชวินิจฉัยนั้นไว้ แล้วทูลปัญหาต่อไป ซึ่งเป็นคำกล่าวขอร้องของหญิงคณิกานางหนึ่ง มีใจความดังนี้

“เมื่อก่อนข้าพเจ้าได้ค่าจ้างมาก มาบัดนี้ไม่ได้ แม้แต่หมากพลู ใครๆ ก็ไม่มาเยียนยังที่อาศัยของข้าพเจ้าเลย ท่านจงทูลถามพระราชาราชว่า นั่นเป็นเพราะเหตุไร แล้วช่วยนำคำตอบมาบอกแก่ข้าพเจ้าด้วย”

พระเจ้าอาทาสมุขทรงเฉลยคำตอบนั้น

“แต่เดิมนางคณิกานางนี้ รับเงินค่าจ้างจากมือของชายคนหนึ่งแล้ว ก็จะอยู่ประจำกับชายคนนั้น จนกว่าจะสิ้นสุดการจ้าง โดยไม่รับเงินจากมือของคนอื่นอีก ด้วยเหตุนี้ ค่าจ้างมากมายจึงเกิดแก่หญิงคณิกานาง

แต่บัดนี้นางละทิ้งนิสัยนี้ของตนไปเสีย โดยที่ยังไม่ทันชำระค่าจ้าง ที่ตนรับมาจากมือของชายคนหนึ่งให้เสร็จก่อน ก็ไปรับจากมือของชายอื่นอีก ไม่ให้โอกาสแก่ชายคนแรก กลับให้โอกาสแก่ชายคนหลัง ดังนั้นค่าจ้างจึงไม่เกิดขึ้นแก่นาง และใครๆ ก็ไม่ไปหานาง ฉะนั้นถ้าหากนางตั้งอยู่ในนิสัยเดิมของตน ค่าจ้างก็จะมีดังเมื่อก่อนอีก ท่านจงบอกนางคณิกานางนั้น ให้ตั้งอยู่ในธรรมของตน”

คามณีจันทน์รับคำ แล้วกล่าวถึงปัญหาต่อไป

“มีหญิงสาวคนหนึ่ง ไม่อาจอยู่ในบ้านของสามี ได้ ทั้งไม่อาจอยู่ในบ้านของตระกูลตนได้ นั่นเป็น เพราะเหตุใด พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงสดับ ทรงครุ่นคิด แล้วตรัสว่า “หญิงสาวนี้ มีชายชู้ในบ้านหลังหนึ่ง ซึ่ง อยู่ระหว่างบ้านของสามีกับบ้านของบิดามารดา ยามใดนางระลึกถึงชายชู้ด้วยความเสนาหา ก็จะไม่อาจอยู่ในบ้านของสามีได้ มักพูดว่า ฉันจะไปเยี่ยมพ่อแม่ แล้วก็แอบไปอยู่ในบ้านชายชู้ ๒-๓ วัน จากนั้นค่อยไปที่บ้านของบิดามารดา ครั้นพอ อยู่ที่บ้านของบิดามารดาได้สัก ๒-๓ วัน ก็หวน ระลึกถึงชายชู้อีก นางจะพูดว่า ฉันจะกลับไปบ้าน ผัว แล้วก็ไปยังบ้านชู้นั่นแหละอีก

ฉะนั้นท่านจงบอกแก่หญิงนั้นว่า ควรกระทำ ความไม่ประมาทแก่ชีวิตไว้ **จงอยู่เฉพาะในบ้าน ของสามีนางเท่านั้นอย่าไปบ้านชายชู้**อีก มิฉะนั้น ถ้าพระราชารับสั่งให้จับนาง ชีวิตของนางก็จะ ไม่มีอยู่อีกต่อไป”

ฟังคำตอบแล้ว ความฉันทก็ทุลปัญหาใหม่ “มีงูตัวหนึ่งอยู่ในจอมปลวก ไกลทางใหญ่ ผากข้าพระองค์มาให้สอบถามว่า เมื่อเวลางูนี้ไป หากิน ถูกความหิวบีบคั้น มีร่างกายเหี่ยวแห้ง เวลาจะออกจากจอมปลวก ทำไมร่างกายจึงเต็ม คับปล่อง เคลื่อนตัวออกด้วยความยากลำบาก แต่พอเที่ยวหากินจนอิ่มหนำแล้ว มีร่างกายอ้วนพี เวลาจะเข้าไปในจอมปลวก กลับไม่กระทบกระทั่ง ข้างปล่องเลย สามารถเข้าไปได้อย่างง่ายดาย นั่นเป็นเพราะเหตุใดกันเล่า”

พระราชาทรงแย้มพระสรวล แล้วตรัสว่า “ภายในจอมปลวกที่งูอยู่นั้น มีขุมทรัพย์ใหญ่ ซ่อนไว้ งูเฝ้ารักษาขุมทรัพย์นั้นอยู่ ดังนั้นในเวลา หิวแม้ต้องออกจากจอมปลวกไปหากิน ก็หวง กังวลเพราะความโลภในทรัพย์ ร่างกายจึงติดตง นั้นติดตงนี้ ออกจากจอมปลวกด้วยความยาก ลำบากยิ่งนัก แต่พอออกไปหากินเหยื่อได้แล้ว ก็ รีบกลับเข้าจอมปลวกทันที อย่างไม่ติดขัดอะไรเลย นั่นก็เพราะความเสนาหาทวงแทนในทรัพย์นั่นเอง

ฉะนั้นท่านจงไปขุดทรัพย์นั้นเถิด ความฉันท”

ความฉันทก็ตั้งใจในรับสั่งนั้น แล้วทูลถามต่อไป “มีเนื้ออยู่ตัวหนึ่ง ไม่อาจไปกินหญ้าในที่ อื่นใดได้ ต้องกินอยู่ที่โคนต้นไม้แห่งหนึ่งเท่านั้น นั่นเป็นเพราะเหตุไร พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงตอบอย่างเบิกบานพระทัยว่า “เนื้อตัวนี้ไม่ยอมกินหญ้าที่โคนไม้อื่น ก็ เพราะเบื้องบนต้นไม้ นั้น มีผึ้งรวงใหญ่อยู่ น้ำผึ้ง หยดลงไปบนใบหญ้า เนื้อตัวนี้จึงตั้งใจในหญ้า ที่เปียกน้ำผึ้ง ไม่อยากเคี้ยวกินหญ้าอื่นเลย ฉะนั้น ท่านจงไปนำรวงผึ้งนั้นมา แล้วส่งรลหวนชั้นเลิศ มาให้แก่เราที่เหลือท่านจงเอาไว้บริโภคใช้สอยเอง”

ความฉันทนั้นอมรับพระบัญชา แล้วกราบทูล เรื่องใหม่

“มีนกกระทาตัวหนึ่ง เกาะอยู่ที่จอมปลวกแห่ง เดียวเท่านั้น แล้วรู้สึกสบายใจ หากบินไปเกาะอยู่ที่อื่น จะไม่สามารถอยู่ได้เลย นี่เป็นเพราะสาเหตุ ใดกัน พระเจ้าข้า”

“ก็เพราะที่ได้จอมปลวกนั้น มีหม้อขุมทรัพย์ ใหญ่ฝังอยู่ ท่านจงไปขุดเอาขุมทรัพย์นั้นเถิด”

ความฉันทฟังแล้ว ก็ยังมีคำถามอีก “ได้มีรุกขเทวดา (ผู้มีจิตใจสูงที่รักต้นไม้) งามมายังพระองค์ว่า เมื่อก่อนนี้เราได้สักการะ หลากอย่าง แต่เดี๋ยวนี้ ทำไมแม้แค่ไปไม้อ่อนสัก กำมือหนึ่งก็ยังไม่ได้เลย นั่นเป็นเพราะอะไรกัน”

พระราชาทรงเฉลยให้ว่า “เมื่อเก่าก่อน รุกขเทวดานี้เฝ้าคอยดูแล รักษาผู้คนที่เดินทางไปในดง จึงได้รับสักการะ ด้วยเครื่องพลีกรรมต่างๆ มาบัดนี้รุกขเทวดาเพิก เฉยไม่ดูแลรักษาผู้เดินทาง ฉะนั้นจึงไม่มีใคร สักการะพลีกรรมให้ นี่ถ้าหากรุกขเทวดาทำการ อารักขาผู้คนดังกล่าวก่อน ก็จะได้ลาภอันเลิศ อีกดังเดิม ท่านจงไปบอกแก่เทวดานั้นอย่างนี้”

ความฉันทจำความนั้นไว้ แล้วทูลถามสืบไป “พญานาคตัวหนึ่ง ให้ข้าพระองค์มาทูลว่า ที่ อยู่อาศัยซึ่งเคยเป็นสระน้ำใส มีสีดังแก้วมณี ตอนนี้นักกลับขุ่นมัว มีแห่นปกลูมทั่ว นั่นเป็นเพราะ

เหตุใด พระเจ้าข้า”

พระเจ้าอาทาสมุขทรงพิจารณาด้วยพระปัญญาลึกลับซึ่ง แล้วตรัสว่า

“ก็เพราะพญานาคทั้งหลาย ไม่พอใจกัน ทำการทะเลาะวิวาทกันด้วยเหตุนี้ น้ำที่เคยใสจึงขุ่น ถ้าพญานาคเหล่านั้นมีอภัยแก่กัน สมครสมาน สัมคคิกันตั้งแต่ก่อน น้ำก็จะกลับคืนสู่ความใสได้อีก”

ฟังความนั้นแล้ว ความฉันทก็กล่าวถึงสาส์นลำดับต่อไป

“ดาบส (นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเพากิเลส) ทั้งหลาย ผู้อยู่ในอารามแห่งหนึ่งในที่ใกล้พระนคร ผากทูลถามว่า เมื่อก่อนเคยได้อาหารรสเลิศ อร่อยภายในอารามนั้น แต่บัดนี้ได้แต่อาหารผาด เพื่อนรสแล้ว ไม่อร่อย นี่เพราะเหตุอันใดกัน พระเจ้าข้า”

พระราชชาติรัสด้วยสำเนียงซึ่งซึ้งจริงจึงว่า

“ดาบสเหล่านั้นเคยพากันกระทำสมณธรรม (ธรรมของผู้สงบระงับกิเลส) เป็นผู้มีความขวนขวายในการบำเพ็ญตบะธรรม มาบัดนี้...พากันละทิ้งสมณธรรมเสีย หันไปขวนขวายในกิจที่ไม่ควรกระทำ แล้วนำอาหารในอารามไปให้แก่อุปัฏฐาก (ผู้อุปถัมภ์นักบวช) สำเร็จการเลี้ยงชีวิตอย่างมีฉาชีพ ด้วยการรับก้อนข้าวและให้ก้อนข้าวตอบแทน ดังนั้นอาหารทั้งหลายจึงมีรสแล้วไม่อร่อย ก็ถ้าดาบสเหล่านั้นขวนขวายในสมณธรรมดังก่อน อาหารก็จะกลับมีรสอร่อยดังเดิม ท่านจงบอกให้ดาบสเหล่านั้นกระทำตนอยู่ในสมณธรรมเถิด”

ความฉันทนั้นอมรับคำพระราชอา แล้วกราบทูลว่า

“นี่เป็นสาส์นสุดท้ายพระเจ้าข้า คือมีพราหมณ์มาอยู่ในศาลาแห่งหนึ่ง ในที่ใกล้ประตูพระนคร ให้มาทูลถามกับพระองค์ว่า เมื่อก่อนเคยรำเรียนมนต์ แล้วก็แจ่มแจ้งดี แต่บัดนี้ทำไมมนต์ทั้งหลายไม่ปรากฏ ไม่อาจทรงจำไว้ได้เสมือนน้ำที่เขาใส่หม้อทะเล ข้อมสูญหายไปหมดในเรื่องนี้เป็นเพราะเหตุไร”

พระราชอาสงบนิ่งสักครู่ทรงทำจิตให้แยบคาย แล้วก็ตรัสเฉลยว่า

“ในที่อยู่ของพราหมณ์มาณพนั้น เคยมีไก่อตัวหนึ่งขึ้นเป็นเวลา ทำให้พราหมณ์มาณพทั้งหมดตื่นและลุกขึ้นตามเสียงไก่อนั้นตรงเวลามาเรียนมนต์ทำการสาธยายมนต์กันจนอรุณขึ้น ด้วยเหตุนี้ทำให้มนต์ที่เล่าเรียนมานั้นไม่เสื่อม

แต่เดี๋ยวนี้มีไก่อีกตัวหนึ่ง ขึ้นไม่เป็นเวลาอยู่ในที่นั้น ชันตึกเกินไปบ้าง ชันจวนสว่างบ้าง ทำให้พวกพราหมณ์มาณพลุกขึ้นตื่นตึกเกินไป เวลาเรียนมนต์ก็ง่วงนอน กำลังสาธยายมนต์ก็หลับอีก ครั้นตื่นตามเสียงไก่อั้นเวลาจวนสว่าง ก็ทำการสาธยายมนต์ไม่ได้ เพราะเวลาน้อยไปต้องไปทำกิจอื่น ดังนั้นมนต์จึงเสื่อมดังนี้เอง”

ข่าวสาส์นทั้งหมด พระราชาทรงแก้ปัญหาด้วยพระปัญญาอันเลิศของพระองค์ แล้วก็ทรงพระราชทานทรัพย์ให้แก่ความฉันท จากนั้นจึงส่งกลับบ้านไป

ส่วนความฉันทเมื่อออกจากพระนครแล้ว ก็นำคำตอบของพระราชอาไปแจ้งให้แก่ผู้ผากถามทั้งหมด แล้วก็ไปชุดทรัพย์ในจอมปลวกของงู และได้จอมปลวกที่นกรักษาเกาะอยู่ ไปเอารวงผึ้งจากต้นไม้ที่เนื้อกินหญ้า เพื่อส่งน้ำผึ้งไปถวายพระราชอา จากนั้นก็เดินทางกลับบ้านของตนด้วยทรัพย์เป็นอันมาก

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้แล้ว ทรงกล่าวว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ตถาคตมีปัญญามากในบัดนี้ เท่านั้นก็หาไม่ได้ แม้ในกาลก่อนก็มีปัญญามากเช่นกัน ซึ่ง **ความฉันทในครั้งนั้น ก็คือพระอาณนทในบัดนี้ ส่วนพระเจ้าอาทาสมุข ก็คือเรตถาคตในบัดนี้นั่นเอง**”

ทรงประกาศสัจจะจบแล้ว ภิกษุอันมากได้บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์ ๒

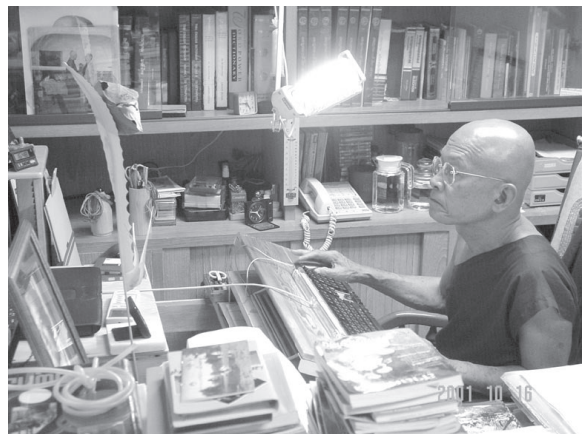
(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๗๐
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๕๑)

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๗<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้ก่อปรด้วยวิชา ๘ จรณะ ๑๕ (วิชาจรณสัมบันโน)
นี้เป็น“พุทธคุณ” ๑ ใน ๙ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ได้ตรัสรู้มาแท้ๆ เป็น“จรณะ”(ความประพฤติ)
เป็น“วิชา”(ความรู้)วิเศษยิ่ง
ที่มนุษย์ทุกคนพึงได้พึงมี
พระพุทธเจ้าทรงเอามาประกาศให้มนุษย์เรียนรู้
และปฏิบัติฝึกฝนอบรมให้เกิดให้มี
นี่คือเป้าหมายแท้ๆ

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน**
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาคำตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็นิต
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข*
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างพิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตระธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ**“มีจกาทิฏฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มีจกามผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่าง**ไรจึงจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียดสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมัตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มีจกาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหติ)**“เห็น”**(ปีสสติ)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ เจริญอานต่อได้]

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มีจกาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น**“อาริยะ”****จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมนุญ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้ง่าชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะได้ “งง!” แทนจะเมื่ออยากจะทำอะไรก็เลยทำไปเพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องพระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นๆ “เว้นขาด”ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยิ่งไม่บริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ป่า กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ในสำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสสติญาณ ได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

ดังนั้น สำหรับผู้ที่ยังไม่สัมมาทิฐิ หรือไม่ใช่ผู้เป็น “ปัจเจกภูมิ” ยังเป็นเพียง “สาวกภูมิ” จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเป็น “ผู้ฟัง” (สาวก) จากเสียงอื่น (ปรโตโฆสะ) ซึ่งเป็นเสียง (โฆสะ) ของผู้รู้ที่ท่าน “สัมมา” แท้ เป็น “สัตบุรุษ” จริง สรุปลก็คือ ต้องได้ “พบสัตบุรุษ” หรือ “คบสัตบุรุษ” ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง “การฟังสัทธรรม” ให้บริบูรณ์ จะเห็นได้ว่า ต้นเหตุสำคัญแท้ๆ มันอยู่ที่ “สัตบุรุษ” หรือ “ไม่ใช่สัตบุรุษ” เพราะถ้าเสียงอื่นที่ได้ยินได้ฟังนั้น “ไม่ใช่เสียงของสัตบุรุษ” ก็จะเป็นคำพูดคำบรรยายเพียงผิดไปเรื่อยๆ ผิดจากพุทธไปโดยไม่รู้ตัว หรือยิ่ง “รู้ตัว” แต่ก็ใช้ความเห็นที่ผิดๆของตนเองผสมเข้าไป จึงเป็นอสังกรรม หรือไม่ใช่ธรรมที่ถูกต้องตามพุทธธรรม ที่เพี้ยนผิดออกนอก พุทธไปตามลำดับ กระทั่งที่สุดไม่เหลือเนื้อแท้ที่เป็นของพุทธ โดยเฉพาะ “การทำใจให้เป็นสมาธิ” (การทำใจในใจ = มนสิการ) ก็ยังเป็นแบบลัทธิอื่น เป็นแบบฤๅษีตามสออยู่อย่างเก่า

แต่ก็ยังหลงว่า นี่แหละคือ การทำใจในใจแบบพุทธ ต่อเมื่อได้พบ “สัตบุรุษ” ได้คบสัตบุรุษ จึงจะได้ฟัง “สัทธรรม” ที่บริบูรณ์ B

และต้องคบหาท่านอย่างบริบูรณ์ด้วย **ไม่ใช่แค่รู้จัก คบหาอย่างเผินๆหลวมๆ หรือแม้จะสนิทแนบแน่นเพียงภายนอกทางรูปธรรมก็ยังไม่พอ** แต่ต้องฟังธรรมจากท่าน เรียนรู้ลึกซึ้งในธรรมของท่านอย่างบริบูรณ์อีกด้วย จึงจะมี “ศรัทธา” ที่บริบูรณ์ จนสามารถ “โยนิโสมนสิการ” บริบูรณ์ “ศรัทธา” ที่บริบูรณ์ย่อมยัง “โยนิโสมนสิการ” ให้บริบูรณ์ จึงสำคัญยิ่ง ด้วยประการฉะนี้

และ “ความบริบูรณ์ของศรัทธา” นี้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ นี้แหละ ข้อ ๘ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ผู้มี “ศรัทธา” แต่ไม่มี “ศีล” อย่างนี้เธอชื่อว่าเป็นผู้ไม่บริบูรณ์ด้วยองค์นั้น

เธอพึงบำเพ็ญองค์นั้นให้บริบูรณ์ด้วยคิดว่า ไฉนหนอ เราพึงเป็นผู้..มี “ศรัทธา” มี “ศีล”

เมื่อใดแล เธอเป็นผู้มี “ศรัทธา” มี “ศีล” เมื่อนั้น

เธอชื่อว่า เป็นผู้บริบูรณ์ด้วยองค์นั้น

นั่นก็หมายความว่า “ศรัทธา” ที่บริบูรณ์นั้น ก็ต้องมี “ศีล” ที่บริบูรณ์ด้วย จึงจะถือว่าเป็นองค์แห่ง “ความบริบูรณ์” ของ “ความเชื่อหรือศรัทธา” ระดับที่หนึ่ง

“ศีล” ที่บริบูรณ์นั้น ไม่ใช่แค่ปฏิบัติมี “ผล” สำเร็จ คือ เว้นขาดได้เพียงทางกายและวาจาเท่านั้น หรือไม่ใช่แค่ “ศีล” ที่แค่ทำได้อย่างเคร่งครัดตามจารีตประเพณีพาทำ อันยังไม่สำเร็จถึงขั้นปรมาตม์ ยังไม่ “พ้นศีลัพพตูปาทาน” คือยังไม่บรรลุนิพพาน “ใจ” ก็กลดละเว้นได้ขาดได้ และมีใช่แค่ยังไม่ “พ้นศีลัพพตูปาทาน”

ซึ่งผู้ “พ้นศีลัพพตูปาทาน” นั้น คือผู้ต้อง “สัมมาทิฏฐิ” ทั้งปริยัติ ทั้งปฏิบัติ ทั้งปฏิเวธ จึงจะเริ่มนับว่า “บริบูรณ์” ขึ้นต้น สามารถ “พ้นสังโยชน์ ๓” เป็นอย่างต่ำ แล้วจะลดละกิเลสต่อไปอีก จนกระทั่ง “บริบูรณ์พ้นสังโยชน์ ๑๐” เป็นที่สุด

เพราะฉะนั้น “ศรัทธา” ของพุทธจึงไม่ใช่ “ความเชื่อ” ที่เชื่ออย่างไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ แต่ต้องมีหลักมีเกณฑ์ตามที่ได้สารถายมาเป็นเบื้องต้นมานี้ เป็นเครื่องบ่งชี้ตรวจสอบ

“ศรัทธา” ที่ไม่มีองค์ธรรมใดประกอบ ไม่มีคุณธรรมอื่นแสดงความทรงธรรมต่างๆ ข้าง ก็ย่อมไม่มีหลักฐานยืนยัน “ความเชื่อ” หรือ “ศรัทธา” ว่า เชื่ออย่างมีเหตุ และมีผลที่ยืนยันสาระ ยืนยันคุณค่า ถ้าแม้มีหลักมีฐานยืนยัน มันก็จะเพิ่มความชัดเจน แจ่มแจ้ง กระฉ่าง สามารถรู้ยิ่ง รู้แจ้ง รู้จริง ในความเป็นสังฆธรรมที่จริง สัทธรรมที่ดี ที่บ่งชี้ได้ชัด ได้จริงว่า มีคุณมีค่าสูงอย่างไร ประเสริฐแค่ไหน

แต่ถ้า “ศรัทธาหรือความเชื่อ” ใดที่ไม่มีหลักมีฐานอะไรรับรองเลย ไม่มีหลักเกณฑ์ ไม่มีอะไรเป็นเครื่องชี้บ่งชี้ให้เห็นว่ามีหลักฐาน ไม่มีสิ่งสำคัญยืนยันกำกับไว้เลยนั้น ก็คือ “ศรัทธา” เลอะเทอะ เป็น “ความเชื่อถือ” สารพัดสารเพ ผู้เชื่อถืออะไรก็ได้ เชื่อไปทั่ว เชื่อผีเชื่อสาว เชื่อไสยศาสตร์ เดรัจฉานวิชา เชื่อว่า จอมปลวกคักดีลึทธิ เชื่อว่า งูเผือกคักดีลึทธิ เชื่อว่า ต้นไม้ใหญ่ต้นนี้คักดีลึทธิต้องบูชากราบไหว้ เชื่อดึงลึกลับที่เห็นไม่ได้-รู้ไม่ได้ แต่ฝังฝัน เป็นต้น

หรือเชื่อตามที่ตนหลงยึดหลงถือ ว่า จะได้อย่างนั้น จะเป็นอย่างนี้ มีนานาสารพัด ถึงขั้นแปลกประหลาดพิลึก กึกกือต่างๆ ก็คงจะรู้จะเห็นกันอยู่ทั่วไป ซึ่งเป็น “ความเชื่อ”

หรือ “ศรัทธา” ที่ไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ จนถึงขั้นไร้สาระ แม้จะเชื่อที่มีหลักเกณฑ์ตามลัทธิที่ตนยึดถือ ซึ่งต่างกำหนดให้นับถือกันก็มีมากมาย แต่ละลัทธิแต่ละศาสนา อันมีมรรคมีผลปลีกแยกแตกต่างกันไปตามนัยสำคัญของแต่ละลัทธิแต่ละศาสนา

ซึ่ง “ความเชื่อ” หรือ “ศรัทธา” ทั้งหลายที่ยังเป็น “โลกีย์ศรัทธา” อาจจะมีเครื่องยืนยันความเชื่อนั้นๆ ว่า มีมรรคมีผลอันเป็น “ผล” ในเรื่องของโลกีย์ธรรมหรือโลกกรรมที่พึงได้พึงเป็นให้ผล เป็นลาภ เป็นยศ เป็นสรรเสริญ เป็นสุขแบบโลกีย์

นั่นก็เป็น “ศรัทธา” ที่ต่างยึดถือเชื่อถือกันอยู่ในบรรดาชาวโลกีย์ทั่วไปในโลกปุถุชนสามัญ เห็นกันอยู่ดาษดื่น

แม้จะเป็นมรรคผลที่สูงขั้นนามธรรมขึ้นไปเป็นศีลธรรม เป็นคุณธรรม มีอรรถมีธรรม อันเป็นกัลยาณธรรมก็เป็นได้ มีอยู่เป็นปกติ ซึ่งมีทั้งที่เป็นคุณธรรมสามัญไม่จดอยู่ในลัทธิศาสนา และมีทั้งที่เป็นคุณธรรมวิสามัญที่จดอยู่ในแต่ละลัทธิแต่ละศาสนา ก็เป็น “ศรัทธา” หลากหลายตามธรรมดาของโลก

ศรัทธาต่างๆ เป็นต้นนี้ยังมีใช้ “ศรัทธา” ของชาวพุทธ

ส่วน “ศรัทธา” ของพุทธศาสนานั้น เป็น “ความเชื่อ” ที่มีอรรถมีธรรมเป็นของศาสนาพุทธ อันเห็นคุณค่าเห็นค่าที่เป็นสารลัญจะอย่างสำคัญ มีหลักมีเกณฑ์ชัดเจนแจ่มแจ้ง และที่สำคัญคือ ไม่ใช่ “ศรัทธา” แค่กัลยาณธรรมชั้นโลกียะ แต่เป็น “ศรัทธา” ชั้นโลกุตระ อันเป็นอภิวินัย

จึงจะชื่อว่า ผู้นั้นมีศรัทธาเข้าถึงพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์ ไม่ใช่แค่คนที่ “ศรัทธา” สามัญปุถุชนทั่วไป

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสเรื่อง “ศรัทธา” ไว้ ชนิดที่รู้ได้เห็นได้อย่างมีขั้นมีตอน ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘ ตามที่ได้สารถายมาหลายครั้งแล้ว

พยายามทำความเข้าใจตามอรรถตามธรรมให้ดีๆเถิด ศรัทธา ของพุทธ จะต้อง มี “ศีล” เป็นหลักเป็นเกณฑ์

ข้อแรกที่ยืนยันใน “ความเชื่อ” หรือ “ศรัทธา” แบบพุทธ

ดังนั้น “ศรัทธา” ที่มี “ศีล” ด้วยนั้น ก็จะเป็น “ศรัทธา”

เริ่มนับได้ว่า บริบูรณ์เป็นอันดับที่ ๑ และศรัทธาที่จะเจริญ

ขึ้นต่อไปอีกก็คือมีความเป็น “พหุสูต” จึงจะเป็นองค์แห่ง

“ความบริบูรณ์” ที่สูงขึ้นอีกชั้น แล้วก็ระดับต่อไปและต่อไป

จาก “ศรัทธา” ที่มีศีลด้วยมีพหุสูตด้วย” นี้ ถ้าหาก

จะมีความเจริญของ“ศรัทธา”สูงขึ้นไปอีก ก็ต้องมีความเป็น
“ธรรมกถึก”(ผู้กล่าวสอนธรรม) ก็สูงขึ้นต่อไปอีก จึงจะเป็น
องค์แห่ง“ความบริบูรณ์”ที่ยิ่งขึ้นไปอีกๆ

กล่าวคือ “ศรัทธา”ที่เกิดในคนผู้ใดนั้น **ผู้นั้นจะต้อง
ได้พิสูจน์การปฏิบัติ“ศีล”จนเกิดผลในตนแล้วจึงเชื่อ** เพราะ
ได้สัมผัส“ผล”จากการปฏิบัติ“ศีล”ที่เกิดอยู่ในใจจึงรู้จักผู้แจ้ง
รู้จริงว่า “การมีศีลเป็นเช่นนี้เอง”(ตถตา) ประเสริฐแท้จริง
อย่างนี้เอง(ตถตา) จึงได้“เชื่อ” จึงได้“ศรัทธา” จาก“ศรัทธา”
ด้วยความเข้าใจด้วยเหตุด้วยผล และปฏิบัติแล้วเกิดมรรค
เกิดผลทางใจสูงขึ้นๆ มีเนื้อหาแห่งน้ำหนักของความเชื่อเจริญ
เป็น“ศรัทธินทรีย์” จนกระทั่งมี“สัมมผล”ของ“ศีล”นั้น
เต็มบริบูรณ์ก็เรียกว่ามี“ศรัทธาพละ” หรือ“ศรัทธาผล”

ความบริบูรณ์แห่ง“ความเชื่อ”ของพุทธจะเป็นเช่นนี้แล

ความศรัทธาดังกล่าวนั้นจึงมีหลักฐานแน่ชัด มีเหตุ
มีปัจจัยมีผลปรากฏยืนยันความเชื่อความศรัทธาพิสูจน์ได้

“ศรัทธา”ที่มี“ศีล”เป็นข้อที่ (๑) จึงถือว่าเป็น“ความเชื่อ
ที่บริบูรณ์”ด้วยองค์ประกอบขั้นที่ ๑ คือ **“ศรัทธาเมื่อตนมี
ศีล ตนบรรลุศีลนั้นแล้ว”**

“ศรัทธาที่มีศีลบรรลุธรรม” จึงจะได้ชื่อว่า **“ศรัทธาที่
บริบูรณ์”** ตามที่เป็นชาวพุทธผู้สัมมาทิฐิ ในขั้นที่หนึ่ง

ข้อที่ (๒) ยิ่งปฏิบัติไตรสิกขาพัฒนาขึ้นไปอีก ก็ยิ่ง
มี**พหุสุต** มีความรู้ในมรรคในผล เป็นความจริงที่ตนได้
ตนเกิดก็ยิ่งเชื่อยิ่งขึ้นเป็น“ความเชื่อ”หรือ“ศรัทธา”ที่สูงขึ้นๆ

“พหุสุต” คือ ความรู้ยิ่งที่เป็น**มรรคผลของพุทธ** อัน
เป็นปรมาตถธรรมที่มากขึ้นสูงขึ้นๆตามลำดับจาก“ความเชื่อ”
หรือ“ศรัทธา”ที่มีกำลังมีน้ำหนักสูงมากขึ้นเป็น“ศรัทธินทรีย์”
ที่มากขึ้นสูงขึ้นไปเรื่อยๆ และจะสูงขึ้นไปอีกตามขั้นตามตอน
หากถึงที่สุดก็เรียกว่า “ศรัทธาพล”(ศรัทธาผล)

ศรัทธาเช่นนี้เองที่เป็น“ศรัทธา”ที่บริบูรณ์ยิ่งขึ้นไปอีก
ด้วยองค์แห่งคุณธรรม ที่เจริญอภิวินัยพัฒนาไปตามลำดับ

พหุสุตจึงไม่ใช่แค่ความรู้ที่เป็น**สุดมยปัญญา**หรือแค่
จินตามยปัญญา ซึ่งเป็นความรู้ของ“ผู้คงแก่เรียน”เท่านั้น

แต่เป็นความรู้ยิ่งขั้น**ปรมาตถธรรม**ที่เป็น**ภาวนามย
ปัญญา** นั่นทีเดียว คือ **มีมรรคผลเป็นศรัทธินทรีย์** และ
เป็น**“ศรัทธาพละ”**ตามภูมิฐานะของแต่ละบุคคล เป็น

ความเจริญของ“ความเชื่อ”ยิ่งๆขึ้นไปตามลำดับ

ผู้ที่เป็น**“พหุสุต”**นี้ คือ**“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักผู้แจ้งในธรรม
อันเป็นอุตรนิมิตตธรรมของตน”** เพราะตนได้บรรลุธรรม
ซึ่งเป็น**“คุณพิเศษ”**(อุตรนิมิตตธรรม)นั้นๆจริง

ดังนั้น ถ้าผู้ใดยังเข้าใจอยู่แค่**“พหุสุต”** คือ**แค่ภูมิรู้
ที่สามารถ“รู้”ได้เยี่ยมยอด** ซึ่งก็เป็นแค่เพียง**สมมติธรรม**
อันเป็นเพียง“รู้”ตามการศึกษาขบคิดค้นคว้ามากมาย “รู้”
ตามตรรกะ เป็นผู้“คงแก่เรียน” หรือแม้จะถึงขั้น“รู้”อย่างมี
ตาทิพย์แบบหนึ่งที่ไม่ใช่แบบพุทธ(มีญาณ) เช่น สามารถ
หยั่งรู้แบบอาเทศนาปาฏิหาริย์ หยั่งรู้ลึกลับ หยั่งรู้ใจ
ผู้อื่น เป็นต้น ก็ยังไม่ใช่“พหุสุต”ของพุทธ อันหมายถึงสิ่งที่
“ความเชื่อ”นั้นได้เจริญก้าวหน้าพัฒนา“ศรัทธา”ขึ้นสู่ภาวะ
“มีศีล”ขั้นที่ ๑ แล้วก็ก้าวขึ้นสู่“พหุสุต”ขั้นที่ ๒ ซึ่งเป็น
“ศรัทธินทรีย์”(กำลังของความเชื่อ,คุณภาพของความเชื่อที่มี
ประสิทธิภาพสูงขึ้น)ใน“ศรัทธาสูต”นี้ **เพราะยังมีใช้“รู้”อย่าง
มี“ตาทิพย์”อีกอย่างหนึ่งอันเป็นของพุทธโดยเฉพาะ**(สัมมา
ญาณ) **เพราะเป็น“ตาทิพย์”ชนิดพิเศษที่สามารถสัมผัส
จิต-เจตสิก-สัมผัสกิลเลสที่อยู่ในจิตของเราเป็นผลสำเร็จ
และสามารถกำจัดกิลเลสเหล่านั้นได้ถึงขั้น ปรมาตถธรรม**

“ศรัทธา”ของผู้หนึ่งจึงเป็นแค่“ศรัทธา”ขั้นสมมติศีลจะ
หรือเป็น“ศรัทธา”เพียงแคโลกียะสามัญทั่วไป ยังไม่ใช่ธรรมะ
ขั้นข้ามเขตไปถึงโลกุตระลัจจะที่รู้จักผู้แจ้งรู้จริงจิต-เจตสิก-
รูป-นิพพาน จึงยังคงเป็นแค่**ธรรมะที่วนอยู่ในกรอบของ
โลกียะเท่านั้น ยังไม่หลุดพ้นออกไปจากกรอบของโลกียธรรม
..สู่ความเป็นโลกุตระธรรม**

แต่ไม่ได้หมายความว่า ผู้มี“โลกุตระธรรม”จะไม่ได้
“กุศล”แบบโลกๆ(โลกียกุศล)ที่ปุถุชนก็ได้ๆกันนั้นนะ

ต้องทำความเข้าใจให้สำคัญนะว่า ธรรมที่เป็นมรรคผล
ของพุทธนั้น คือ **ธรรมะที่เป็นโลกุตระธรรม ไม่ใช่เพียงแค่
โลกียธรรม** ซึ่ง**โลกียกุศล**นั้นในศาสนาอื่นๆทั้งหลายสอน
กันทั้งนั้น ผู้บรรลุโลกียธรรมแม้ขั้นกุศลสูงสุดแค่ไหนก็ได้แค่
โลกียธรรม **ยังไม่ใช่อาริยธรรม** เพราะเป็นแค่กัลยาณธรรม

แต่ไม่ได้หมายความว่า ศาสนาพุทธ**ไม่มีกุศลธรรม**
ขั้น“กัลยาณธรรม”ที่เป็น**กุศลแบบโลกียะ**นะ ธรรมะของ
พุทธนั้น ถ้าปฏิบัติ“สัมมาทิฐิ”จริงจะได้ทั้ง“กัลยาณธรรม”

ที่เป็นกุศลแบบโลกียะไปพร้อมกับ“อารยธรรม”ที่เป็นกุศลแบบโลกุตระด้วย คือ จะได้ผล ๒ อย่าง ได้ทั้ง**กัลยาณธรรม** ทั้ง**อารยธรรม**ไปพร้อมกัน หรือได้ทั้ง**โลกียกุศล**และได้ทั้ง**โลกุตระกุศล** ได้อานิสงส์ ๒ ส่วน เรียกว่า**อุภยัตตะ**[๑.ประโยชน์ผู้อื่น คือ ผู้อื่นได้ประโยชน์ ๒.ประโยชน์ตน คือ ตนทำจัดกิเลสได้]

เช่น คุณทำ“ทาน” **กัลยาณธรรม**ที่คุณได้ ที่เป็น“กุศลวิบาก” อันแปลว่า **ผลของกรรม** ที่เป็นกุศลสำหรับผู้ทำทาน อันชอบเรียกกันว่า“**ได้บุญ**” ใดๆก็ตามว่า“บุญ”ในที่นี้ ยังไม่เป็นการชำระกิเลส”หรือยัง“ชำระกิเลสตนไม่ได้”ตามความหมาย ที่ถูกต้องของคำว่า“บุญ”หรือที่ภาษาบาลีว่า“**บุญญ**”เลย ยังเป็นเพียงคุณงามความดีที่คุณได้ทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น ให้ทรัพย์สินวัตถุหรือให้แรงงานให้ความรู้ของคุณแก่ผู้อื่น เป็นต้น ผู้รับ เขาก็ได้รับส่วนที่เป็นของทานนั้นไปเป็นประโยชน์แก่ตน คนในสังคมรู้จักการกระทำของคุณ สังคมก็นิยมชมชื่นยกย่องคุณ คุณก็ชื่อว่า“ได้บุญ”อย่างนี้ด้วย

และ“บุญ”หรือ“บุญญ”ที่ถึงขั้น“ชำระจิตสันดานให้หมดจด,ความผ่องแผ้วแห่งดวงจิต” ตามคำแปลเก่าๆของคำว่า“บุญญ”หรือ“บุญ” ซึ่งเป็นผลที่สูงส่งบุญลึกเข้าไปถึงขั้นปรมาตถธรรม คือทำให้จิต-เจตสิกกลดกิเลสลงได้จริง ชนิดถูกตัวถูกตนของเนื้อตัวกิเลสทีเดียว “บุญ”อย่างนี้ก็ได้ด้วย

ซึ่งเป็น“จาคธรรม” ที่ได้พร้อมกันทั้ง“คุณงามความดี”อันเป็น**โลกียกุศล** ทั้ง“จิตที่ลดกิเลสลงได้”อันเป็น**โลกุตระกุศล** สังสมลงเป็นของตน(กัมมัตสะกะ)-เป็นมรดกที่ตนต้องรับมรดกนั้นเสียไม่ได้(กัมมทายาท)-เป็นเครื่องนำเราเกิดดี(กัมมโยนิ)-เป็นเผ่าพันธุ์ในความเป็นสัตว์ของตน(กัมมพันธุ)-เป็นที่พึ่งของตน(กัมมปฏิสรณะ) トラบเท่าที่เรายังไม่ปรินิพพาน

ผู้“ทำทาน”ทุกคนย่อมได้“กุศลวิบาก”ที่เป็น“คุณงามความดี”ส่วนที่เป็น“โลกียกุศล”นี้ถ้ามัวทุกคนตามกรรม-ตามที่เราได้ทำน้อย-ทำมากขึ้นๆ แต่ถ้าไม่เข้าใจเป็นสัมมาทิฐิและปฏิบัติเป็นสัมมาปฏิบัติจริงก็จะไม่ได้ส่วนที่เป็น“โลกุตระกุศล” เพราะคุณจะไม่สามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการจิต)ให้กิเลสของตนลดละจางคลายลงได้ ในขณะที่เดียวกันกับการ“ทาน”นั้นๆ

ผู้มีความรู้ความเข้าใจเป็นสัมมาทิฐิและปฏิบัติเป็นสัมมาปฏิบัติ จนเกิดสัมมาจรค-สัมมาผลไปด้วย คือ มีวิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา) และ

ปฏิบัติจนสามารถกำจัดกิเลสลดลงได้(ปะทาน)อย่างรู้แจ้งเห็นจริง ด้วย“วิชา ๘”หรือ“ญาณ ๑๖” หรือด้วย“วิโมกข์ ๘” หรือด้วย“อนุปปุพพิหาร ๘”ก็ตรงตามแบบของพุทธ ซึ่งมีใช้ด้วยการนั่งหลับตาทำสมาธิสละจิตตนเอง แต่ปฏิบัติครบด้วยสัมมาจรคอันมีองค์ ๘ หรือจรณะ ๑๕ หรือโอฬาริกขัยธรรม ๓๗ หรือไตรสิกขา ฯลฯ นั่นเอง อย่าง“สัมมาทิฐิ”

ถ้าผู้ใด“สัมมาทิฐิ”จริงแล้ว จะปฏิบัติได้รับประโยชน์ ๒ อย่าง(อุภยัตตะ)ดังกล่าวนี้พร้อมกันไปเสมอ ความรู้ยิ่งในมรรคในผลหรือ“พหุสูต”จึงเจริญสูงขึ้นๆมากขึ้นๆเสมอ “ศรัทธา”เจริญขึ้นเป็นขั้นที่ (๒) ด้วยประการอย่างนี้

ต่อไปคุณสมบัติของ**ศรัทธา**ขั้นที่ (๓) ที่เกิดความเจริญสูงขึ้นๆไปอีก ผู้ขั้นนี้ก็เป็น**“ธรรมกถึก”** นั่นคือ เมื่อเริ่มเป็น**ผู้มี“ธรรม”ในตน** ก็จะนำ“ธรรม”ที่ตนได้ตนมีนั้นๆไปกล่าวบอกผู้อื่นได้ ซึ่งจะถูกต้องอย่างเป็น**“สัตถธรรม”**(ธรรมที่ดีที่แท้) ตาม“ภูมิจริงที่ตนบรรลุ”นั้นๆ ท่านจะ**“ไม่อวดอุตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน”**

ท่านจะ**สังวรระวัง“ไม่“อวดอุตริมนุสสธรรม”ที่ตนไม่ได้“ไม่มีในตน** เพราะ“ผู้ที่ได้สมบัติอันมีค่าอันจริง”จะรู้จักคุณค่าของสมบัตินั้นๆจริง ว่า สำคัญยิ่งปานใด ซึ่งเป็น**“ความจริงที่ตนรู้อย่างแท้จริงว่าเป็นสิ่งสำคัญ ยิ่งกว่าเพชรกว่าพลอย”** เพราะฉะนั้นผู้ที่ย่อมรู้ค่าของสมบัตินี้ ว่าเป็นของสูงนะ อย่าเอาไปทำเล่นนะ อย่าให้มัวให้หมอง อย่าเอาไปทำเหมือนสิ่งของพื้นๆทั่วไปเหมือนของต่ำๆ จะเอาไปให้ลึงให้ค้างไม่ได้ หรือแม้จะเอาไปอวดไปให้ใครดูใครเห็นก็ต้องระวังเลือกเฟ้นบุคคลที่ควรแน่นอน

ผู้มีสัตถธรรมจริง ก็จะเป็นไปตามลัจจะดังว่านี้ พุทธธรรมก็จะยืนยงคง**“สัตถธรรม”**ไม่ผิดไม่เพี้ยนไปได้ง่ายๆ

ผู้ชื่อว่า เป็น**“ธรรมกถึก”**คืออะไร ? ก็คือ ผู้กล่าวสอนธรรม ผู้แสดงธรรม ผู้กล่าวธรรมให้ผู้อื่นฟัง ให้ผู้อื่นรู้ตาม นั่นเอง

ดังนั้น **“ธรรมกถึก”**ตาม**“ศรัทธาสูต”**นี้ก็ต้องเป็น**เป็น“พหุสูต”** จึงเป็น**“สัตบุรุษ”** เมื่อเป็นผู้กล่าวสอนธรรม เป็นผู้แสดงธรรม ผู้กล่าวธรรมให้ผู้อื่นฟัง ให้ผู้อื่นรู้ตาม “ศรัทธา”ที่ได้ฟังจากสัตบุรุษจึงบริบูรณ์ถูกธรรมตามธรรม

แต่ถ้าไม่ใช่“อัสตบรูษ”เป็นผู้กล่าวสอนธรรม ผู้แสดงธรรม ผู้กล่าวธรรมให้ผู้อื่นฟัง ให้ผู้อื่นรู้ตาม ผู้รับธรรมก็จะได้“ศรัทธา”จาก“อัสตบรูษ”ที่ไม่บริบูรณ์ หรือไม่ก็“เชื่อ”ผิดๆไปจาก“สัทธรรม”(ธรรมที่ตีที่แท้) เริ่มจากผิดเพี้ยนไปทีละน้อยๆ “อัสตบรูษ”ก็จะแสดงธรรมที่ผิดๆเพี้ยนๆ ถ่ายทอดกันมาเรื่อยๆ ต่างก็เป็นความผิดเพี้ยนคนละเล็กคนละน้อย หรือคนละมากก็เป็นได้ เมื่อนานเข้าก็ผิดมากถึงปัจจุบันนี้จึงมีความผิดเพี้ยนไปจนหลงผิดเป็นถูกกันอย่างเชื่องมันสนิทสนม และยึดถือธรรมที่ผิดนั้นๆเป็นจริงเป็นจังจนยากที่จะแกกกลับ ดังที่เห็นที่เป็นอยู่เต็มสังคมทุกวันนี้

เช่น เรื่องอริศัลลิกขา ก็สอนกันผิดเพี้ยนไป เป็น“สัลลิตตูปปาทาน” จนไม่มีมรรคผล(ยิ่งกว่า“สัลลิตตูปปาตาส”) กลายเป็นแค่จารีตประเพณีที่ใช้เป็นเครื่องมือหากินของคนชนิดหนึ่งไปแล้ว กระทั่งเชื่อถือและอธิบายกันว่า ศีลเป็นแค่เรื่องจริยธรรม ไม่ใช่เรื่องการปฏิบัติให้เกิดมรรคผลนิพพาน ซึ่งขัดแย้งกับที่มีเขียนอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ กับข้อ ๒๐๘ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ศีลที่เป็นกุศลย่อมยังความเป็นอรหันต์ให้บริบูรณ์โดยลำดับ”

เห็นไหมว่า “ศีล”นั้นมิอาจนิสงส์ถึงขั้นบรรลอรหันต์ทีเดียว ไม่ใช่มีอานิสงส์เจริญได้แค่จริยธรรมเท่านั้น

เรื่องอริจิตตลิกขา ก็สอนผิดเพี้ยนไป เป็น“มิจจมาณ-มิจจจาสมาธิ-มิจจจาวิมุติ” แต่ชาวพุทธส่วนใหญ่เกือบทั้งสิ้นก็ยังไม่รู้ว่ามันเป็น“มิจจจนา”(ผิด) ยังหลงอยู่กับ“ฉานผิดๆ-สมาธิผิดๆ-วิมุติผิดๆ”นั้นกันอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ไม่สะดุดจิต-ไม่สะกัดใจ กระทั่งหลงผิด-เห็นผิดในความเป็น“อรหันต์”กันว่า เป็นผู้มิตุคุณสมบัติหรือคุณธรรมแบบเดียวกันกับที่ลัทธิศาสนาเดิมๆเขาเชื่อกันมาก่อนศาสนาพุทธเกิดขึ้นในโลก ซึ่งยังเป็นแบบฤาษีตบสที่เอียงไปข้าง“เทวนิยม” ซ้ำมีหน้าบางสำนักเลอะไปยิ่งกว่านั้นเสียอีกถึงขั้นมี“มิจจจมาณ-มิจจจาสมาธิ-มิจจจาวิมุติ”ระดับออกนอกโลกเป็นแดนนิมานในอากาศขึ้นจวนบินดาวเทียมกันเลย ซึ่ง“อริจิตตลิกขา”ผิดๆดังว่านี้ก็เผยแพร่กันโดยหลงว่า“เป็นพุทธ”อย่างสนิทสนม เต็มสังคม ซึ่งยากจริงๆที่จะแกกกลับ แต่ยังไงก็ต้องช่วยกันแก้

เรื่องอริบัญญัติลิกขา ก็สอนกันผิดเพี้ยนไป เป็น“มิจจจมาณ-มิจจจาวิชชา” อย่างที่เห็นๆเป็นๆกันอยู่ ญาณคือเรื่อง

ลึกลับ ญาณคือ“ตาทิพย์”ที่หมายถึงอาเทศนาปาฏิหาริย์ (หยั่งรู้ใจคนอื่น)บ้าง ญาณคือความรู้มากรู้ยิ่งในปริยัติธรรม (นักธรรมตรี-โท-เอก, ปริยญาตรี-โท-เอกทางพุทธศาสตร์, อภิธรรมตรี-โท-เอก)บ้าง ญาณคือความรู้มากรู้ยิ่งที่นอกไปจากไตรสิกขาบ้าง จึงไม่สามารถรักษาความบริสุทธิ์ความบริบูรณ์ของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”ที่ยังเป็นพุทธไว้ได้

ที่... นี่ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายต่างๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง

อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสมณะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラาบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ฆาตกร”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประลบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตกราน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”**หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่บันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตกราน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผล**

บาป”ของผู้หนึ่งๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่างั้นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตกราน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะหนึ่งทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานจะหนึ่งเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมโสมท-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสมโสมท หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสมณะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า**กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้น**หรือมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์คือสมบัติ**แท้ของผู้หนึ่งๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสมณะ”**หรือ**“กัมมัสมโสมท”**และ**“กัมมททยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาที่ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสมณะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหาริย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอล ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหาริย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

การ “กดขี่” นี้พุทธก็ “ทำ” ก็ใช้อย่าง “สัมมาทิฐิ” ในการปฏิบัติ ทว่าอาศัยปฏิบัติเพื่อบรรเทา เพื่อประกอบ การปฏิบัติเป็นอุปการะอย่างหนึ่งเท่านั้น จะอาศัยมากในเบื้องต้น ในผู้ปฏิบัติที่ยังไม่ “เป็น” หรือยังภูมิไม่สูงพอ

แต่ยังไม่ใช่ “ทำใจในใจ” เป็น ที่ชื่อว่า “สัมมาทิฐิ”

ตามแบบพระพุทธเจ้าที่เรียกว่า “วิปัสสนากาวนา” ใดๆ

เพราะยัง “โยนิโสมนสิการ” ที่ไม่ถูกต้องถูกแก้ ถูกถ่วง แม้จะถึงขั้น “ทำใจในใจ” ได้บ้างแล้ว หรือไม่ใช่ ทำกันอยู่แค่ “ความรู้-ความคิด” แต่เป็นผู้ได้ลงมือปฏิบัติ “ให้ผลถึงใจ” กันได้บ้างแล้ว แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์ตาม สัมมาอาริยมรรค (มหาจัตตาริสกสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) หรือตามจรณะ ๑๕ หรือตามโพธิปักขิยธรรม ๓๗ เป็นต้น จึงยังไม่ชื่อว่า “สัมมาทิฐิ”

นั่นก็เพราะ “ไม่ฟังเสียงคนอื่น” (ไม่ปรโตโมสะ) จึงไม่ “สัมมาทิฐิ” ซึ่งบางคนนั้น “ฟัง” แต่ก็ยังไม่ถึงความรู้ ความเห็นของตนอย่างเดิม ไม่ยอมรับเอาความคิดของผู้อื่นที่แปลกไปจากของตนอยู่นั้นแหละ (ตามมหาเวทลลสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗) หรือยิ่งบางคน “ไม่ได้พบ สัตบุรุษ จึงไม่ได้ฟังสัทธรรม จึงทำใจในใจอย่างแบบ คาย” ไม่เป็น (ตามอภัตติยวรรคสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๘ และอวิชชาสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑) ก็ได้

ส่วนผู้ที่ “โยนิโสมนสิการ” เป็น นั้น ต้องสัมมาทิฐิ คือ ต้องเป็นผู้ที่มี “ความรู้” (ปัญญา) ยิ่งกว่า “รู้แต่ตรรกะ”

นั่นคือ ผู้นั้นต้องมี “ความรู้” เกินกว่า “รู้แต่ตรรกะ” ลึกลง ไปถึงขั้นหยั่งรู้ “รูป” ของความเป็น “จิต” เป็น “ใจ”

นั่นก็คือ ผู้นั้นรู้ “อาการของใจ” รู้ “นิมิตของใจ” หรือมีภูมิปัญญาถึงขั้น “รู้นามรูปได้ด้วยอาการ-ลักษณะ- นิมิต-อุเทศ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๐) หรือมี “ญาณ ๑๖” ตั้งแต่มี “นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจฉยปริคคญาณ” เป็นต้น ไปจนถึง “ปัจฉเวกขณญาณ” อันเป็น “ญาณ ๑๖” ซึ่งจะต้องมี “วิชา ๘” เป็น “ความรู้” หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติ ทุกคนจะต้อง “กอบประด้วย, มี, ถึงพร้อม, ดีพร้อม, (สัมปันโน)

เพราะผู้กอบประด้วยวิชา ๘ จรณะ ๑๕ (วิชาจรณะ สัมปันโน) นี้เป็น “พุทธคุณ” ๑ ใน ๙ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบรมศาสดาของชาวพุทธได้ตรัสรู้มาแท้ๆ เป็น “จรณะ” (ความประพฤติ) เป็น “วิชา” (ความรู้) วิเศษยิ่งที่มนุษย์ทุกคน ฟังได้ฟังมี พระพุทธเจ้าทรงเอามาประกาศให้มนุษย์เรียนรู้ และปฏิบัติฝึกฝนอบรมให้เกิดให้มี นี่คือนำหมายแท้ๆ

ซึ่งมี “วิปัสสนาญาณ” (วิชาข้อ ๑) เป็น “ญาณทัสสนะ วิเศษ” ที่เกิดความรู้ยิ่งหรือภูมิปัญญาขั้นวิเศษเกินกว่า “ญาณสามัญญุชชน” อันเป็น “ญาณหลักใหญ่” ของ “วิชา ๘” ผู้ปฏิบัติจึงจะสามารถ “ทำใจในใจ” (มนสิการ) เป็น หรือทำได้ถูกต้องเป็นมรรคเป็นผล จึงจะชื่อว่า กอบประด้วย

“ในใจ” ของผู้ปฏิบัติต้อง “สัมปันโน” (กอบประด้วย) ถึงขั้นดับ “เหตุ” จนหมด คือหมดตัวการ หมดตัวร้าย ที่มันบงการ “ชีวิต” คนผู้ยังมี “อวิชชา” อยู่ตลอดกาลนาน

ต้องทำกัน “ที่ใจ” (มนสิ) หรือ “ในใจ” (มนสิ) นี้แหละ ให้ได้ ผู้ปฏิบัติต้องปฏิบัติให้ถึงการเปลี่ยนแปลงกัน “ที่ใจ” (มนสิ) หรือ “ในใจ” (มนสิ) จนสำเร็จผล จึงจะเรียกว่า ผู้มี “โยนิโสมนสิการ” หรือ “โยนิโสมนสิการ” เป็น

เมื่อหมด “เหตุ” ที่ใจ หรือดับกิเลสกัน “ในใจ” หมดสิ้น ผู้นั้นก็หมดบาปหมดภัยต่อสังคมในโลก

ดังนั้น ผู้ใด “ในใจ” (มนสิ) ไม่มีพลังกิเลสจะขับดัน ออกมาให้ “กาย” ละเมิดศีล-“วจี” ละเมิดศีล กายกรรม- วจีกรรม ก็จะไม่ปรากฏความประพฤติที่เป็นบาปเป็นภัย

ผู้ที่ยังต้องสังวรศีล-สังวรอินทรีย์อยู่ ก็เพราะคน ผู้นั้นในจิตยังมีกิเลสเหลือ ส่วนคนที่ไม่มีกิเลสในจิตแล้ว

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

ทั้งๆ ที่มีอายุ ๘๗ ปีแล้วแต่ก็ยังเดินเหินได้
อย่างสง่างาม นอกจากนั้นยังเดินตัวตรงและ
มีความผึ่งผายอีกด้วย”

เรื่องนี้ อย่าเพิ่งเชื่อฉันนะ ขอให้เธอพิจารณา
เอาเองก็แล้วกัน แต่มันมีเงื่อนไขอยู่อย่างหนึ่ง
นั่นก็คือตัวเธอเองจะต้องมีรากฐานจิตใจสอดคล้อง
กันกับฉันด้วยถึงจะสามารถเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง

หลังจากมีบางคนเข้ามาพูดคุยกับฉันด้วย
เรื่องนี้ มันยังมีเนื้อหาสาระที่เชื่อมโยงต่อไปอีก
หลายสิ่งหลายอย่าง ในที่สุดก็มีบทสรุปที่ตามกัน
ออกมาอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ดังตัวอย่างเช่น
การที่ฉันพูดถึงเรื่อง “บุญและกรรม”

คำพูดจากฉันในเรื่องนี้ ฟังดูแล้วมันก็เป็น
เรื่องง่ายๆ ดังเช่นข้อความที่กล่าวว่า “บุญก็คือ
ความสุข ส่วนกรรมนั้นก็คือความทุกข์”

ประเด็นเรื่องบุญและกรรมที่ฉันนำมาเขียน
ลงไว้ในโอกาสนี้ก็เพราะเหตุว่า “ฉันทำงานให้แก่
สังคมอย่างมีความสุขมาตลอด” ซึ่งเรื่องนี้
สามารถค้นหาความจริงได้จากจิตใจของเราเอง

ปกติฉันเป็นคนมีนิสัยหวนกลับมาทบทวนผล
จากการปฏิบัติของตัวเองเท่าที่เป็นมาแล้วในอดีต
จนแทบจะกล่าวได้ว่า “มันเป็นธรรมชาติที่เกิดจาก
อิสรภาพซึ่งอยู่ภายในรากฐานจิตใจฉันเองมา
ตลอดชีวิตก็น่าจะเป็นไปได้” ประเด็นนี้ถ้าเธอเป็น
คนช่างสังเกตคงจะอ่านพบข้อความดังกล่าวที่
ปรากฏอยู่ในบทความซึ่งฉันเขียนมานานแล้ว

ไม่เพียงเท่านั้น ช่วงหลังๆ มักมีผู้คนจำนวน
มากที่เข้ามาปรารภให้ฉันฟังว่า “ท่านอาจารย์เป็น
คนจำแม่น แม้ว่าจะมีอายุ ๘๗ ปีแล้วก็ตาม”
เธอที่รัก ประเด็นนี้มันก็มีเหตุสืบเนื่องมาจากผล
การปฏิบัติของฉันเท่าที่เป็นมาแล้วในอดีตเช่นกัน

เพราะฉันเป็นคนที่มีนิสัยหวนกลับไปทบทวน
อดีตจากประสบการณ์ชีวิตของตัวเองอย่าง
เป็นธรรมชาติมาโดยตลอด สิ่งนี้แหละที่มัน
เป็นคำตอบจากคำถามที่ว่า “เหตุใดฉันถึงได้
เป็นคนจำแม่น”

หลังจากฉันได้เขียนสาธยายเรื่องราวต่างๆ

ของชีวิตตัวเองมาถึงช่วงนี้แล้ว ถ้าเธอเป็นคน
สนใจคิดเพื่อค้นหาความจริงให้ถึงที่สุด แม้แต่
การที่เข้าใจได้ว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ภายนอก
วิถีชีวิตของตนนั้นมันเป็นสิ่งสมมุติ ดังนั้นจึง
มีแต่การเปลี่ยนแปลงที่ไร้ทั้งรูปร่างลักษณะ
แม้แต่เรื่อง รูป รส กลิ่น เสียง มันก็ไม่มี
ตัวตนให้แต่ละคนต้องไปยึดติดอยู่กับมัน”

หลังจากฉันนำเรื่องนี้มาเขียน มันทำให้นึกถึง
เรื่องราวซึ่งควรจะเป็นพื้นฐานของการจัดการศึกษา
อย่างที่ตัวฉันเคยเขียนเคยพูดฝากไว้ในที่ต่างๆ
เป็นช่วงๆ แล้วว่า “การเรียนรู้เพื่อต้องการความ
รู้นั้นยังไม่พอ ควรจะศึกษาหาความรู้ให้เป็น
ผู้ที่รู้เท่าทันต่อทุกสิ่งทุกอย่างโดยเฉพาะคน
ทุกรูปลักษณะความคิดที่แสดงออกมาปรากฏ
ให้สัมผัสได้และเห็นได้ด้วย”

สรุปแล้ว จากสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด
ฉันขอเขียนออกมาจากใจว่า “เรื่องปราชญ์ของ
แผ่นดินนั้น เป็นเรื่องของคนอื่น ส่วนเรื่อง
ของตัวฉันเองคงเป็นคนเดินดินธรรมดาเหมือน
ทุกคน”

เหตุผลในเรื่องนี้ ฉันอาจจะนำมากล่าว
จากใจได้ว่า “ปราชญ์เป็นเรื่องที่ไม่มีตัวตนให้
จำต้องไปยึดติดอยู่กับมัน” เท่านั้นเพราะเหตุว่าถ้า
เธอนึกถึงภษิตโบราณที่ได้กล่าวฝากไว้ว่า “น้ำลด
ตอผุด” ซึ่งหมายความว่า “ถ้าสังคมตกต่ำเราก็
ย่อมมองเห็นปราชญ์ แต่ถ้าสังคมปกติเป็น
ธรรมดา ปราชญ์ก็ย่อมมองเห็นได้ยาก”

ดังเช่นมหาตมา คานธี เป็นผู้ได้รับการ
ยอมรับเป็นปราชญ์ของโลกย่อมปรากฏให้เห็นได้
จากสังคมอินเดียที่กำลังทรุดหนัก ทำให้เกิดข้อ
เปรียบเทียบอย่างชัดเจนเป็นธรรมชาติ เช่นนี้
เป็นต้น

นอกจากนั้นเรื่องความดีความงามที่มีผู้คน
ยกย่องสรรเสริญ มันก็ไม่ใช่ว่าตัวตนให้จำต้องไป
ยึดติดอยู่กับมันอีกเช่นกัน ดังนั้นเรื่องนี้ทุกคนจึง
มีสิทธิ์ที่จะปฏิบัติได้ ☸

มีสูตรการบรรลุธรรมแบบฉบับปล้น หรือทางลัดไปนิพพาน
โดยเฉพาะการบรรลุแบบเซน ได้รับความนิยมนสูง
แต่พอท่านสมณะโพธิรักษ์กลับเห็นว่า
เป็นการ “หลง” ที่ผิดทิศผิดทางอย่างยิ่ง

จิตว่าง...อย่างมักง่าย กับมรรค ๘

ขวาคราวที่ชาวพุทธเชื่อสาบสูญกับสัตว์ประหลาดที่มีตัวเป็นงูมีหัวเป็นฤๅษี หรือ
เชื่อสาบสูญกับชาวผู้วิเศษที่สามารถสแกนกรรม หรือพยากรณ์ชะตาชีวิตได้
สะท้อนให้เห็นถึงความไม่มั่นใจในชีวิตและต้องการตัวช่วยที่ลงทุนน้อย
ทำได้ง่าย แต่ได้ผลมาก แม้เมื่อมาปฏิบัติธรรม ก็ติดนิสัยเอาง่าย ๆ ใด ๆ
แต่ได้ผลเร็ว จึงมีผู้คิดสูตรการบรรลุธรรมแบบฉบับปล้น หรือทางลัดไปนิพพาน
โดยเฉพาะการบรรลุแบบอาจารย์เซนทั้งหลาย จะได้รับความนิยมนสูงในหมู่
ปัญญาชน

แต่พอท่านสมณะโพธิรักษ์กลับเห็นว่าเป็นการ “หลง” ที่ผิดทิศผิดทางอย่าง
ยิ่ง ในวันอาทิตย์ที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๒ จึงได้วิไลชนาในรายการ “วิถี
อารยธรรม” เพื่อเพิ่มภูมิสัมมาทิฐิ ในการปฏิบัติธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ดังนี้

วันนี้ตั้งใจจะพูดเจาะลึกๆ ลงไปหน่อย เป็นเรื่องที่อาตมาเห็นความผิดพลาดจุดนี้อยู่นานแล้ว แต่ที่ไม่อยากจะพูดนักก็เพราะว่าเกรงใจพระผู้ใหญ่ที่ท่านสอนแนวนี้มา อาตมาก็เคารพนับถือ ในสิ่งที่ท่านมีพระคุณต่อศาสนาอยู่หลายด้าน แต่ในจุดนี้อาตมาเห็นว่ายังไม่ค่อยตรงเท่าไร น่าจะได้ไขความ น่าจะได้บอกแจ้งลูกศิษย์ลูกหาที่นับถือเรื่องนี้กันให้ชัด โดยเฉพาะสายปัญญา ชอบมาก เพราะปัญญาเป็นสายใหญ่

ความเห็นอันนี้คือความเห็นของสายมหายาน เป็นสายปัญญา **เหว่ยหล่าง ฮวงโป** อะไรพวกนี้ ยึดเอาอันนี้เป็นหลักเลย ก็จะได้วิจัยเรื่องนี้ให้ฟังกันพอสมควร

ในหนังสือมิตชุนสุดลัปดาห์ประจำวันที่ ๑๒-๑๘ มิถุนายน เป็นฉบับปัจจุบันนี้แหละ มีคอลัมน์ **ตั้งได้สัดับมา** ของคุณวิเวกา นาคกร เขียน **“เรื่องอาจารย์ชา เรื่องเล่าจากสูตรเหว่ยหล่าง โยงยาวไปถึงท่านพุทธทาสภิกขุ”** ในบทความเขียนว่าอย่างนี้

นอกจากเรื่องราวในพระไตรปิฎกแล้ว นอกจากรายละเอียดในบุพพสิกขาบรรณา อันเกี่ยวกับพระธรรมวินัยแล้ว นอกจากเนื้อหาในวิสุทธิมรรค อันสัมพันธ์อย่างยิ่งกับกระบวนการทางสมาธิภาวนาแล้ว น้อยครั้งนักที่**พระอาจารย์ชา สุภัทโท** จะอ้างอิงตำรับตำรา จะอ้างอิงหนังสือ แม้จะมีลูกศิษย์ฝรั่งถามว่า เราควรอ่านหนังสือหลายๆ หรือศึกษาคัมภีร์ต่างๆ ด้วยหรือไม่ครับ? ในการปฏิบัตินี้

แต่คำตอบนี้คือพระธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่อาจค้นพบได้ด้วยตำราต่างๆ ถ้าท่านต้องการจะรู้เห็นจริงด้วยตัวของท่านเองว่าพระพุทธเจ้าตรัสสอนอะไร ท่านไม่จำเป็นต้องวุ่นวายกับตำรับตำราเลย จงเฝ้าดูจิตของท่านเอง

อันนี้อาตมาก็ขอวิจารณ์แทรกหน่อยว่า ท่านองค์นี้ก็สอนผิด อาตมาฟังธงแล้วนะว่าสอนผิด

มันต้องเรียนปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ไม่อ่านตำราก่อน ไม่รู้แผนที่ แล้วมันจะไปแนวทางไหนล่ะ ไปรู้แต่จิต ๆ ๆ จริง เป้าหมายการปฏิบัติจะต้องไปรู้จิต แล้วจิตมันละเอียดมันเยอะ เพราะฉะนั้นจึงไม่รู้เวทนาในเวทนา จิตในจิต อันนี้ออกจากตำราทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่ออกจากตำรา จำเองไม่ได้ง่ายๆ หรือกะ ขนาดพูดให้ฟังนี้คุณยังจะต้องจด ต้องไปนั่งทวนนั่งอ่าน หรือไม่ก็ต้องไปเปิดตำราไล่ตามไฉมัย ไม่ใช่ว่ามันจะรู้เองได้ง่ายๆ อย่างนี้แหละพระที่เอียงไปข้างป่า เพราะฉะนั้นไม่ต้องสงสัยหรอก วัดของหลวงพ่อบุชชา คือวัดหนองป่าพง ทั้งป่า ทั้งพงเลย ไม่ต้องห่วงหรอก คือพระที่เอียงไปข้างป่า ท่านเป็นสายปัญญานะ ท่านอาจารย์ชานี้ แต่ท่านก็เอียงมาศรัทธาเรื่องป่านี้มาก เสร็จแล้วก็ดึงไปที่ป่า ก็เลยจะทิ้งตำรา พระสายป่านี้ให้ปิดตำราทั้งนั้นแหละ ให้ดูที่ใจ ๆ ๆ อันนี้ก็น่าสงสาร วันนี้จะไม่วิจารณ์ทางด้านพระป่าที่เอาแต่ดูที่ใจ ๆ ๆ ๆ วันนี้จะวิจารณ์พระสายปัญญา

และเมื่อเทศนาต่อพระภิกษุชาวตะวันตกจากวัดบวรนิเวศน์เมื่อปี ๒๕๒๐ ท่านก็ว่า

“วัดหนองป่าพงทุกวันนี้ มีพวกที่จบจากมหาวิทยาลัยมาบวชกันมาก ต้องคอยห้ามไม่ให้เอาเวลาไปอ่านหนังสือธรรมะ เพราะคนพวกนี้ชอบอ่านหนังสือและก็ได้อ่านหนังสือมามากแล้ว แต่โอกาสที่จะอ่านใจของตัวเองหายากมาก”

กระนั้นในการเทศนาคราวหนึ่ง พระอาจารย์ชา สุภัทโท ก็เล่าว่า วันหนึ่งพระเซน นั่งประชุมกันตรงที่ปักอยู่ข้างนอกก็โบกปลิวอยู่ไปมา พระเซน ๒ องค์ก็เกิดปัญหาขึ้นมา ทำไมธงจึงโบกปลิวไปมา

องค์หนึ่งจึงบอกว่า เพราะมีลม

อีกองค์หนึ่งก็ว่า เพราะมีธงต่างหาก

ต่างก็เถียงกันโดยยึดความคิดเห็นของตน อาจารย์ก็เลยตัดลิ้นว่า มีความเห็นผิดด้วยกันทั้งคู่ เพราะความจริงแล้ว ลมก็ไม่มี ธงก็ไม่มี

อันนี้แหละน่าสงสารมากเลย ก็มันเห็นหนโตะ อยู่แล้วว่า ลมมันก็มี ธงก็มี แล้วบอกว่าไม่มี นี่คือตรรกะ อันนี้แหละเดี๋ยวจะได้ขยายความต่อไป.....

นี่ต้องปฏิบัติให้ได้อย่างนี้ อย่าให้มีลม อย่าให้มีธง

ถ้ามีธงก็ต้องมีลม ถ้ามีลมก็ต้องมีธง มันก็เลยจบกันไม่ได้สักที

น่าจะเอาเรื่องนี้มาพิจารณา วางให้มันว่าง จากลม ว่างจากธง ความเกิดไม่มี ความแก่ไม่มี ความเจ็บตายไม่มี

มันว่าง ฯลฯ

นี่คือตรรกะ นี่คือภาษา นี่คือโวหารแล้วก็จินตนาการตามนั้น พอจินตนาการตามแล้วก็ทำใจให้มันเป็นอย่างนั้น ก็เป็นการสร้างภพว่างขึ้นมาอันหนึ่ง ฟังความให้ดีๆ พอเข้าใจอย่างนี้ก็เลยสร้างภพว่างขึ้นมาอันหนึ่ง เหมือนกับพวกนั่งสมาธิหลับตา ก็สร้างภพว่างขึ้นมา จนเป็นภพว่างนั้นได้สำเร็จ อยู่ในวงค์ อยู่ในวิธีนั่งหลับตา มันก็ว่างสว่างไสว หากปั้นได้สำเร็จก็เรียกว่า “มโนมยอัตตา” เป็นอัตตาชนิดหนึ่ง ทำจิตไปปั้นภพว่างอย่างนี้ ต้องทำไม่มี ไม่เป็น ให้จิตมันว่าง

ฟังความให้ชัดๆ การสร้างภพว่าง ต่างจากจิตว่างจากกิเลส เมื่อรู้จักกิเลสแล้ว ก็ล้างกิเลสออกจนดับ จนกิเลสมันตาย กิเลสมันหมด จิตมันก็เลยว่างจากกิเลส นั่นคือจิตว่าง

ส่วนจิตไปสร้างภพว่าง นี่ละคือลักษณะ นั่งหลับตาสมาธิก็สร้างภพว่าง ลืมตาแล้วก็บอกว่าสัมผัสอะไรเกี่ยวข้องกับอะไร อย่าให้มีมี ๆ ๆ อย่าไปมีธง อย่าไปมีลม วางลม วางธงซะ อย่าให้ไปมีก็คือสร้างภพว่างเอาไว้ ไม่ให้มีมีธง ไม่ให้มีลม นี่คือการสร้างมโนมยอัตตาชนิดหนึ่ง เป็นสมณะจิต หากฝึกฝนเข้า ๆ ๆ ก็สำเร็จ แต่มันไม่ได้สำเร็จ มรรคผลเป็นสัมมาวิมุตติ ของพระพุทธเจ้านะ

กิเลสอยู่ที่คิดว่ามีลม-มีธง หรืออยู่ที่ การมีจิตไปชอบ ไปชัง กับ การมีลม-มีธง ?!..

คำสอนที่บอกว่า “น่าจะเอาเรื่องนี้มาพิจารณา วางให้มันว่างจากลม ว่างจากธง ความเกิดไม่มี ความแก่ไม่มี ความตายไม่มี ความเจ็บไม่มี มันว่างที่เราเข้าใจว่าธง เข้าใจว่าลมนั้นเป็นแต่ความรู้สึกที่สมมุติขึ้นมาเท่านั้น”

ถึงเป็นสมมุติสักจะ แต่มันก็เป็นสักจะ มันมีอยู่จริง แต่ที่นี้ก็บอกว่า ก็ทำอย่าให้มันมีจริงสิ ความรู้สึกอันนี้แหละลึกซึ้ง

ถ้าความรู้สึกว่า มันมีธงมันมีลม มันก็ต้องเป็นความรู้สึกที่เห็นความจริงตามความเป็นจริง เมื่อตาเห็นธง ธงมันก็ต้องมีอยู่จริง เราก็ต้องรู้ว่าธงมันมีอยู่จริง ตามความเป็นจริง เมื่อมีลมมาพัดธง ลมมันก็มีอยู่จริง มันก็พัดธงก็โบกไปมานี่คือความเป็นจริง แต่ที่นี้ความรู้สึกที่ไม่จริงนั้นก็ถือว่า ถ้าคุณไปเห็นธงมันปลิว คุณไปชอบหรือคุณไปชัง อารมณ์ช้อนอันนี้ต่างหากเป็นความรู้สึกที่ไม่จริง เป็นความรู้สึกที่สมมุติขึ้นมา

คุณเห็นว่าไอ้นี้สวย ดอกไม้แดงดอกนี้สวย กุหลาบใคร ๆ เห็นก็เป็นสีแดง พระอรหันต์เห็นก็แดงเหมือนกัน คนปุถุชนสามัญที่ไปหลงไหลดอกกุหลาบก็เห็นแดงเหมือนกัน แต่คนที่หลงไหลดอกกุหลาบแดง เขาก็ ช่วย...สวย ไอ้โฮ ชอบอิฏฐารมณ์เกิด อารมณ์หรือความรู้สึกอิฏฐารมณ์นั้น คนนั้นสมมุติขึ้นหลอกตัวเอง

พระอรหันต์เห็นสีแดง เห็นดอกกุหลาบแดง แล้วคุณสมมุติว่าสวย ก็อย่างที่สมมุติ ท่านอาจจะรู้ร่วมด้วยว่า เอ้อ สวย มันก็สวยกว่าดอกกุหลาบเหี่ยวๆ เน่าๆ ก็ไม่แปลกอะไร ท่านก็รู้ แต่ท่านไม่มีอิฏฐารมณ์ อารมณ์ความรู้สึกหรืออารมณ์สุขหรือชอบชัง ของพระอรหันต์ไม่มี อารมณ์นั้นคืออารมณ์สมมุติ ต้องล้างอารมณ์นั้น ไม่ใช่ล้างความเห็นของจริง คุณกินพริก พริกเผ็ด พระอรหันต์กินพริกก็เผ็ดเหมือนกัน คนธรรมดา

สามัญก็ผิดเหมือนกัน คนชอบก็อรรอย(อิฏฐารมณ) คนไม่ชอบก็ว่า... ตาย ทุกข์ แสบ(อนิฏฐารมณ) ก็คนละเรื่อง

พระอรหันต์เองท่านก็รู้สึกว่ามีผิดก็ผิด มันก็เป็นกายิกทุกข์ แต่ว่า ท่านก็ไม่ได้ชอบไม่ได้ชัง ไม่มีอารมณ์รู้สึกทุกข์ รู้สึกสุข ท่านไม่มีอารมณ์นั้น และถ้ายังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ก็จะต้องเรียนรู้อแล้วลดละ จางคลายในอารมณ์นั้น ไม่ใช่ไปดับดื้อๆ ตัดล้นไม่ให้รู้สึกรส ตัดลูกตาไม่ให้เห็นธง อย่างนี้เป็นต้น มันก็ผิด นี่คือการละเอียดยังไว้ประเด็นหนึ่งก่อน

ความจริงมันไม่มีลม ไม่มีธง เขาว่าอย่างนั้นเลยนะ และไปเข้าใจว่ามันเป็นความรู้สึกสมมุติขึ้นมาเท่านั้น ความจริงมันไม่มี โดยแยกความรู้สึกที่ไม่มีไม่เป็นจริง (อารมณ์สุขทุกข์หรือชอบชัง) และที่เป็นสมมุติลัจจะนั้นไม่ออก ไปเอาความรู้สึกที่รู้ความจริงเป็นจริงนั้นมาให้ดับ การไปดับความรู้สึกที่เป็นจริงตามความเป็นจริง คนนั้นก็พิการไม่ตามอดก็ทุหนวก เพราะมันไม่เห็นธง คนตามอดไม่เห็นธงมันก็ไม่มีการ

แต่คุณเห็นธงอยู่ และจริง ๆ มันก็ต้องเห็นธงแล้วคุณบอกว่าไม่มีคุณก็สมมุติซ้อนขึ้นมาอีกว่าไม่มี ไม่มี อย่างนี้เป็นต้น นี่คือการจับเป้าของปรมาตม จับเป้าของสมุทัย ที่เป็นเหตุแห่งทุกข์ไม่ได้ แล้วก็ไปหลงสิ่งที่มันไม่จริง ว่าจริง ความสุขความทุกข์นั้นไม่จริง แต่ก็ไปหลงกันว่าจริง แล้วไปติดยึดความสุขความทุกข์นั้น

พระพุทธเจ้าสอนให้ดับสมุทัย แล้วมีวิธีปฏิบัติเพื่อความดับนั้น วิธีปฏิบัตินั้นไม่ใช่ให้เห็นอะไรแล้วก็วาง เห็นอะไรแล้วก็วาง ไม่ใช่ ในมรรคองค์ ๘ หรือทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา คือทางเอกที่จะปฏิบัติตามเพื่อดับเหตุ แล้วก็จะมีนิโรธหรือดับ เอาละ ตัวดับนั้นคือตัวว่าง นิโรธคือตัวดับตัวว่าง แล้วต้องดับตัวเหตุ มิใช่ไปดับตาหู จมูกลิ้นกายใจ หรือดับความรู้สึกชนิดที่ผิด ประเด็นผิดเป้า ที่รู้สึกว่ามันมี อย่าไปรู้สึกว่ามันมีลิ้มมันมีเห็นอยู่ ตาก็กระทบอยู่ หูก็ได้ยินเสียง

จมูกก็ได้กลิ่นนี้อยู่ มันมีอยู่นะ แล้วบอกว่า ก็อย่าไปทำความรู้สึกว่ามีลิ นี่แหละคือความผิดพลาดอันยิ่งใหญ่

แต่คำสอนของพระพุทธเจ้านั้นจะต้องไปตามหาเหตุ หนึ่งให้รู้ทุกข์ สองให้รู้เหตุแห่งทุกข์ ทุกข์คืออะไร แม้แต่ทุกข์คืออะไร อาตมาก็กล่าวพูดได้ว่ายังคลำเป้าคำว่าทุกข์คืออะไรยังไม่ได้ ทุกข์คืออะไร ถ้าถูกตีหัวแบะ เส้นประสาท มันระบบอีกเสบ มันก็ต้องเจ็บ เป็นพระอรหันต์ก็เจ็บแน่นอน พระพุทธเจ้าก็ต้องเจ็บ หลีกเลี้ยงไม่ได้ เป็นกายิกทุกข์ ที่พระอรหันต์ก็เลี้ยงไม่ได้

แต่ที่มันเลี้ยงได้หรือดับได้ ที่ไม่เป็นไปตามที่คนทั่วไปเป็นนั่น คือความทุกข์ที่มันเกิดจากเหตุที่เราไปหลงผิด ไปยึดผิด แล้วท่านก็ได้พาพิสูจน์มามากมายแล้วว่ามันดับได้ มันคืออารมณ์จิตที่สมมุติขึ้นมาหลงไหล อารมณ์สมมุติคืออารมณ์สุขอารมณ์ทุกข์ที่คนหลงอยู่ทุกวันนี้ หลงในลาภ ได้ลาภมาก็สุข หรือได้ลาภมามันไม่สุขก็ได้ ได้ลาภมาแล้วทุกข์ เป็นทุกข์ลาภ ก็ได้ ใช่ไหม?

มันอยู่ที่สมมุติ อันเดียวกัน เอาไปให้คนนี่ คนนี้ทุกข์ เอาไปให้คนนี่คนนี่สุข มันยึดต่างกัน อันนั้นต่างหากละคืออารมณ์สมมุติ เหมือนที่อาตมาบอกว่าคุณไปชอบพริก คุณกินพริกสุข คนไม่ชอบพริก กินพริกทุกข์ มาจากเหตุที่คุณอุปาทานติดยึดแล้วคุณก็เกิดกิเลส ถ้าชอบก็ติด ถ้าไม่ชอบก็ผลัก ประเด็นเหตุที่เป็นปัญหาอยู่ตรงนี้แหละ !

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

จิตที่ฝึกฝนผิดพลาด
ย่อมทำความเสียหายให้
ยิ่งกว่าศัตรูทำต่อศัตรู
หรือคนจ้องเวรต่อคนจ้องเวร

● พุทธวจนะ

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

นายทุนที่เห็นแก่ตัว :

ต้นกำเนิดของการร่ำรวยแต่ไร้สุข (The Selfish Capitalist : Origin of Affluenza)

“ควรจัดเป็นตัวหนังสืออ่านประกอบของนักเรียน เพื่อให้รู้ว่าเราได้จัดการกับสังคม ด้วยความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงเพียงใด” **ซันเดย์บิสเนสโพสต์**

น.ส.พ. การ์เดียน ยกย่องหนังสือเล่มนี้ว่า “ยิ่งใหญ่...ชัดเจนอย่างน่าอัศจรรย์และน่าเชื่อถืออย่างยิ่ง”

เอฟเนอร์ ออเฟอร์ ศาสตราจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์และประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัย อ็อกซ์ฟอร์ด กล่าวว่า “โอลิเวอร์ เจมส์ ทำได้ยอดเยี่ยมในการแสดงให้เห็นว่า ทำไมนักสังคมวิทยาจึงคิดว่าความร่ำรวยทางวัตถุสามารถก่อให้เกิดสิ่งที่ดีตรงกันข้ามกับความสุข”

๑. บทนำ

บทความนี้สรุปจากหนังสือที่เขียนโดยนักจิตวิทยาชาวอังกฤษที่มีชื่อเสียงระดับโลกชื่อ โอลิเวอร์ เจมส์ หนังสือเล่มนี้ชี้ให้เห็นว่าระบบเศรษฐกิจที่เห็นแก่ตัว หรือระบบที่ทราบกันดีในชื่ออื่นว่า

ฉันทามติวอชิงตัน (Washington Consensus)

เสรีนิยมใหม่ (Neo-Liberalism)

อนุรักษนิยมใหม่ (Neo-Conservatism)

ทุนนิยมหรือการค้าเสรี (Free Trade)

ได้ส่งผลกระทบต่อชีวิตและจิตใจของผู้คนโดยเฉพาะในประเทศที่ประชาชนพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ อังกฤษ สหรัฐฯ แคนาดา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ (เชื้อสายแองโกล-แซกซอน หรือ White Anglo-Saxon Protestant-WASP) ในหนังสือเล่มนี้ โอลิเวอร์เล่าถึงต้นกำเนิดของระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว การเจริญเติบโตของระบบนี้และผลกระทบอันน่าเศร้าที่เกิดขึ้น โดยเขาให้เห็นผลและนำเสนอผลการศึกษาเปรียบเทียบของนักจิตวิทยาและขององค์กรระดับโลก เช่น องค์การอนามัยโลก (World Health Organization) ฯลฯ ในตอนท้ายเขาแสดงความเห็นว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงจริงจังในอนาคตอันใกล้และเขาเสนอทางแก้ไว้อย่างน่าทึ่งด้วย

๒. การกำเนิดทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว

ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ หรือปี ๒๔๘๘ เป็นต้นมา กลุ่มคนระดับบนสุดของสหรัฐฯ มีสัดส่วนของรายได้ลดลงจากร้อยละ ๑๖ เป็นต่ำกว่าร้อยละ ๘ ของรายได้รวมทั้งประเทศ ในขณะเดียวกัน ชนชั้นแรงงานมีสัดส่วนของรายได้เพิ่มขึ้นมาก ปรากฏการณ์ดังกล่าวคุกคามพลังทางเศรษฐกิจของกลุ่มคนรวย และพวกเขาที่ต่างรู้สึกว่าจะต้องปกป้องสถานะของตนโดยการรวมกำลังกันฟื้นฟูรากฐานของตนให้มั่นคงเหมือนเดิม นักธุรกิจต่างเข้าเป็นสมาชิกของสหพันธ์นายจ้าง

เช่น “หอการค้า” (Chamber of Commerce) ซึ่งจำนวนสมาชิกได้เพิ่มขึ้นจาก ๖๐,๐๐๐ คนในปี ๒๕๑๕ เป็น ๒๕๐,๐๐๐ คนในปี ๒๕๒๕ เป้าหมายที่เด่นชัดขององค์กรดังกล่าว คือ การมีอิทธิพลต่อนักการเมือง นักวิชาการและสื่อมวลชน สมาคมผู้บริหารระดับสูงที่เรียกว่า “โต๊ะกลมธุรกิจ” (Business Round Table) ได้ประกาศจุดประสงค์อย่างชัดเจนว่าสมาคมมุ่งที่จะแสวงหาพลังทางการเมืองเพื่อประโยชน์ของบรรดาบริษัททั้งหลาย และเหล่าบริษัทดังกล่าวได้ร่วมกันทุ่มเงินปีละ ๙๐๐ ล้านดอลลาร์ซึ่งเป็นเงินก้อนมหึมาในสมัยนั้นเพื่อบรรลุป่าหมายที่ตั้งไว้เงินก้อนมหึมาข้างต้นไม่ได้มีไว้เพื่อ “ซื้อ” นักการเมืองเท่านั้น แต่ยังใช้เพื่อจัดตั้งกลุ่มนักคิด (think tank) ชื่อนำ เช่น Heritage Foundation, American Enterprise Institute, Institute of Economic Affairs และ Center for Policy Studies เพื่อเผยแพร่แนวทางเศรษฐกิจที่จะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขา นอกจากนั้น ยังให้เงินสนับสนุนสถาบันการศึกษาของเอกชนให้ทำวิจัยด้านเศรษฐกิจสังคมและการเมืองที่สอดคล้องกับแนวคิดของพวกเขาซึ่งก็คือระบบทุนนิยมเสรีอีกด้วย

๓. องค์ประกอบของทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว

ทุนนิยมเสรีใหม่ถือกำเนิดจากนักเศรษฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชิคาโกที่ชื่อมิลตัน ฟรีแมน ในทศวรรษ ๑๙๕๐ (๒๔๙๓) ระบบนี้ซึ่งโอลิเวอร์ เจมส์เรียกว่า “ระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว” มีองค์ประกอบสำคัญคือ:

๑. ความสำเร็จขององค์กรธุรกิจจะตัดสินใจด้วยราคาหุ้นในระยะสั้นมากกว่าความมั่นคงของกิจการในระยะยาว หรือการมีบทบาทที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

๒. การขายหรือถ่ายโอนรัฐวิสาหกิจหรือทรัพย์สินที่เป็นสมบัติของส่วนรวมให้เอกชน เช่น กิจการไฟฟ้า ประปา รถไฟ ฯลฯ

๓. การลด ละ เลิก กฎระเบียบและการ

ควบคุมตลาดทุน ตลาดเงินและตลาดแรงงาน เช่นให้การลงทุนและโอนกำไรกลับทำได้อย่างเสรี การให้นายจ้างกำหนดค่าจ้าง สวัสดิการเวลาทำงานและการเลิกจ้างได้อย่างเสรี รวมทั้งการสกัดกั้นการก่อตั้งและการดำเนินกิจกรรมของสหภาพแรงงาน ยิ่งกว่านั้น ได้แก่การลดภาษีให้คนรวย และลดการช่วยเหลือคนชั้นกลางและคนจน

๔. สร้างความเชื่อว่าการบริโภค และพลังของตลาดสามารถสนองความต้องการของมนุษย์ได้เกือบทุกด้าน

ทุนนิยมเสรีของมิลตัน ฟรีดแมน (เพื่อนสนิทของ นายเดวิด ร็อกกีเฟลเลอร์ ประธานธนาคารเชสแมนฮัตตัน) หรือทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวนี้ไม่ได้ถูกใช้ในสหรัฐฯ เพราะในระยะ ๑๙๕๐-๑๙๗๐ (๒๔๙๓-๒๕๑๓) สหรัฐฯ ยังใช้ระบบเศรษฐกิจแบบเคนส์ (จอห์น เมย์นาร์ด เคนส์นักเศรษฐศาสตร์ชาวอังกฤษ) ซึ่งมีหลักกว่ารัฐบาลอาจเข้าแทรกแซงกิจกรรมทางเศรษฐกิจเมื่อเห็นว่าจำเป็น จนกระทั่งปี ๒๕๒๓ นางมาร์กาเรต แทตเชอร์ นายกรัฐมนตรีของอังกฤษ และนายโรนัล เรแกน ประธานาธิบดีของสหรัฐฯ จึงได้เริ่มผลักดันระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวอย่างจริงจัง ทั้งในระดับประเทศและในระดับโลก หลังจากทีระบบนี้ฟักตัวอยู่ประมาณสองทศวรรษ

ตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ เป็นต้นมา ระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวได้แพร่กระจายออกไปเรื่อยๆ โดยการให้เงินสนับสนุนนักการเมืองและนักวิชาการที่ร่วมมือในการผลักดันระบบดังกล่าว และด้วยเหตุผลที่สื่อมวลชนส่วนใหญ่ซึ่งรวมทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และสำนักพิมพ์ต่างก็มีนายทุนที่เห็นแก่ตัวเป็นเจ้าของ จึงไม่เป็นการยากที่จะสร้างการรับรู้และยอมรับของสาธารณะว่าทุนนิยมเสรีจะนำไปสู่การ “หยาดหยด” (trickle-down) ของความมั่งคั่งจากคนรวยไปสู่ทุกคนอย่างถ้วนทั่ว

จนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ จึงเป็นที่ยอมรับกันในบรรดานักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำในหลักฐานที่ชัดเจนว่าทุนนิยมเสรีคือระบบที่ก่อให้เกิดการ

ปล้นคนจนไปให้คนรวย อันได้แก่การลดภาษีให้คนรวย การกีดค่าจ้างและการที่รัฐบาลให้เงินสนับสนุนจำนวนมหาศาลแก่บรรดาบริษัททั้งหลาย แต่กลับลดการช่วยเหลือคนอเมริกันในเรื่องการศึกษาและสุขภาพ เช่นในยุคของ ยอร์ช บุช รัฐบาลให้เงินสนับสนุนอุตสาหกรรม ถ่านหิน พลังงานนิวเคลียร์ บริษัทน้ำมันและก๊าซเป็นเงิน ๒๐๙ พันล้าน ๔.๓ พันล้าน และ ๑.๕ พันล้าน ตามลำดับ ยิ่งกว่านั้น ในกรณีที่เอกชนร่วมลงทุนกับรัฐบาล เอกชนจะได้รับการประกันกำไรที่เหลือเชื่อก็คือ ในขณะที่ทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวประกาศว่า “ชาวอเมริกันทุกคนมีเสรีภาพที่จะดำรงชีพด้วยตนเอง” แต่เงินภาษีของประชาชนกลับถูกนำไปสนับสนุนบริษัท และกุ้สถานการณ์ในยามที่บริษัทเหล่านั้นเผชิญกับวิกฤติ

หมายเหตุ: บาร์บารา เอห์เรนไรซ์ นักเขียนอิสระผู้มีผลงานที่หลากหลาย และผลงานของเธอเคยได้รับการยกให้เป็นหนังสือขายดีที่สุด โดยหนังสือพิมพ์ นิวยอร์กไทมส์ ได้ปลอมตัวเป็นคนชั้นแรงงานไปทำงานและคลุกคลีกับคนชั้นกรรมาชีพ จนได้ข้อมูลและประสบการณ์มากพอแล้วจึงเขียนหนังสือชื่อ “Nickle and Dimed” ซึ่งสะท้อนชีวิตชนชั้นแรงงานในดินแดน “ฝันแบบอเมริกัน” ว่าผู้ใช้แรงงานทุกคนทำงานด้วยความเหนื่อยยาก ขยัน อดทน แต่กลับถูกเหยียบย่ำเพราะคิดว่าเป็นพวกชนชั้นต่ำต้อย แถมได้ค่าจ้างถูกมาก ถูกเอารัดเอาเปรียบจนไม่สามารถมีเงินออมพอที่จะ “โจทหัว” ขึ้นตาม “ความฝัน” ดังกล่าวข้างต้นได้ **๗** อ่านต่อฉบับหน้า

นโยบายการค้าของชาวโศก

๑. ขายถูก
๒. ไม่ฉวยโอกาส
๓. ขยัน อดทน
๔. ประณีต ประหยัด
๕. ซื่อสัตย์ เสียสละ

● สมณะโพธิรักษ์

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่ “คืนวิญญาณ
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

ก่อนหน้าการก่อสร้างสถาบัน พื้นที่ดั้งเดิมกว่าหนึ่งหมื่นไร่
เต็มไปด้วยพันธุ์ไม้นานาชนิด รวมทั้งป่าเบญจพรรณ
นอกจากนั้นยังมีวิญญาณความรักท้องถิ่นของชาวบ้าน
กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป หลังการก่อสร้าง ต้นไม้เริ่มถูก
แผ้วถางไป แลเห็นอาคารหลังใหญ่ๆ สร้างขึ้นอย่างโดดเดี่ยว
ตามมาด้วยโครงการจ้างบริษัทเอกชนปลูกต้นไม้ขึ้นมาใหม่...

วิญญาณความรัก ที่อยู่ร่วมผืนแผ่นดิน เดียวกัน

• ระพี สาคริก

● ต่อจากฉบับที่ ๒๒๗

๖๖ มีมีแรงกดดันซึ่งชาวบ้านในท้องถิ่นได้รับจากฝ่ายเจ้าหน้าที่ผู้บริหาร
บ้านเมือง เขาจะระบายความจริงซึ่งอยู่ในความรู้สึกจากใจให้ฉันทราบอย่างปราศจากการปิดบัง

ซึ่งความรู้สึกดังกล่าว จากประสบการณ์ชีวิตเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้ว
ทำให้บอกอย่างมั่นใจได้ว่า ปัญหาความขัดแย้ง แม้บางแห่งอาจรู้สึกว่ารุนแรง
ล้วนเกิดจากใจไม่พยายามหันหน้าเข้าหากัน ทั้งนี้และทั้งนั้นเกิด
จากผู้ซึ่งชีวิตขึ้นไปสู่ระดับบนแล้ว ควรจะกำหนดให้จิตใจตนเองหวน
กลับลงมามองเห็นคุณค่าของผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่กับพื้นดินนำไปก่อน

ถัดจากนั้นมา ทุกครั้งที่ฉันเดินทางไปเยี่ยม หมู่บ้านแห่งนี้ จะมีคนเข้ามาหา บางคนก็เข้ามา นวดให้โดยการใช้น้ำมันสมุนไพรซึ่งทำขึ้นจากวิญญาน ความรักพื้นดินของตน ทำให้รู้และเห็นความจริง จากใจซึ่งกันและกันได้อย่างลึกซึ้ง

นอกจากนั้น ระหว่างที่มีโอกาสพบกัน หลายคนมักระบายความจริงจากใจซึ่งได้รับแรงกดดัน จากเงื่อนไขต่างๆ ให้รับทราบอย่างเปิดใจ มัน ทำให้ฉันรู้สึกว่าการเปิดใจให้กันได้หมด นับ เป็นการผ่อนคลายความทุกข์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย

จากความรู้สึก ซึ่งฉันมีโอกาสนัดพบกับคนใน พื้นที่อย่างหลากหลาย ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจาก ตัวเองมีธรรมชาติที่ให้ความรักความจริงใจกับทุกคนอยู่แล้ว จึงทำให้รู้สึกว่าการเปิดใจให้กันได้หมด นับ เป็นการผ่อนคลายความทุกข์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย

จากความรู้สึก ซึ่งฉันมีโอกาสนัดพบกับคนใน พื้นที่อย่างหลากหลาย ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจาก ตัวเองมีธรรมชาติที่ให้ความรักความจริงใจกับทุกคนอยู่แล้ว จึงทำให้รู้สึกว่าการเปิดใจให้กันได้หมด นับ เป็นการผ่อนคลายความทุกข์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย

ฉันจึงรู้สึกว่าการเปิดใจให้กันได้หมด นับ เป็นการผ่อนคลายความทุกข์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย

ทั้งนี้และทั้งนั้น เป็นเพราะเหตุว่า เราไม่คิด เป็นพิษเป็นภัยกับใคร หากมองเห็นว่าการเรียนรู้ จากทุกคนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับการปรับปรุง คุณภาพจิตใจตัวเอง

ช่วงหลังๆ ฉันหวนกลับไปที่นี่อีก จึงพบว่า คนเหล่านี้คือเพื่อนที่มอบความรักความศรัทธาให้กับเรา มีอะไรซึ่งทำอยู่ในชีวิตประจำวันมักชอบ เอมามาให้ ซึ่งฉันเองรู้ว่าหลังจากรับไว้ด้วยความ รู้สึกพอใจ ย่อมทำให้เขามีความสุข

ทุกสิ่งทุกอย่าง ขณะที่ฉันไปอยู่ที่นั่น ตนจะ สนใจนำมาคิดค้นหาความจริง แม้กระทั่งพบว่า

ชนรุ่นหลังกับผู้ใหญ่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกัน เป็นอย่างมาก

หวนกลับไปมองธรรมชาติ อาทิ ความ หลากหลายของพันธุ์ไม้รวมทั้งสัตว์เล็กๆ ซึ่งใช้ ชีวิตอยู่บนพื้นดิน จะพบว่ายังอยู่ในสภาพที่ดีกว่า ภาควิทยา

การนำเอาปรากฏการณ์ชีวิตระหว่างลงไป สัมผัสกับชุมชนบางแห่งในภาคใต้มาแล้วสู่กันฟัง หากนำมาคิดโดยไม่ยึดติด น่าจะมองเห็นได้ว่าใน เมื่อภาคใต้มีได้ ในภาคอื่นก็ควรมีได้ ถ้ารากฐาน จิตใจผู้นำปฏิบัติสนใจเรียนรู้เพื่อค้นหาความจริง อีกทั้งยังช่วยให้สามารถสานใจถึงกันได้ทุกภาค แทนการคิดแบบแบ่งแยก

ช่วงหลังๆ คนในสังคมไทยเริ่มต้นตัวเรื่องพืช สมุนไพร ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า สภาพแวดล้อม ของภาคใต้มีพันธุ์ไม้อย่างหลากหลาย ส่วนชนิด ไตจะเป็นพืชสมุนไพรหรือไม่ ฉันเห็นมานานแล้วว่า มนุษย์กับพันธุ์ไม้มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน อย่างเป็นธรรมชาติมาแต่ช่วงเริ่มแรกการเกิด ของชีวิต

ประสาอะไรกับการมีจิตใจพึ่งพาอาศัย ระหว่างกันและกันของมนุษย์กับมนุษย์ซึ่งควรอยู่ ใกล้ชิดกันยิ่งกว่ามนุษย์กับพรรณไม้

ช่วงหลังๆ มักมีผู้ถามฉันว่า พืชชนิดไหนเป็น สมุนไพร

ฉันตอบตามเหตุผล จากพื้นฐานความ ต้องการของชีวิตคนว่า ทุกชนิดเป็นได้ทั้งนั้น อาจ โดยทางตรงหรือทางอ้อม นอกจากนั้นยังมีปัจจัย อื่นๆ อีกหลายอย่างซึ่งมนุษย์ไม่อาจปรับถึงจุด นั้นๆ ได้อย่างเหมาะสม

ยิ่งรู้ความจริงว่า ปัจจุบันนี้คนส่วนใหญ่มัก คิดแบบปิดตัวเอง หรือคิดแบบตัวใครตัวมัน จึง ยากที่จะรู้ถึงความจริงของพืชสมุนไพรให้สามารถ เข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง

ฉันนึกถึงสิ่งที่ชนรุ่นก่อนเคยกล่าวไว้ว่า สิ่งใด ที่ยังรู้ได้ไม่ถึง อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจว่าไม่ใช่ หรือ ไม่เชื่อ ทั้งนี้และทั้งนั้น คือ การเปิดโอกาสให้

แต่ละคนมองเห็นช่องทางในการเรียนรู้

การเปลี่ยนแปลงของสังคมและโลกเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้ว ถึงบัดนี้เริ่มหวนกลับไปสู่อีกด้านหนึ่งอย่างเป็นวัฏจักร ดังนั้นข้อมูลต่างๆ ซึ่งมีอยู่แล้วในอดีต ส่วนใหญ่ธรรมชาติได้เก็บรวบรวมไว้ในรากฐานจิตใจชนรุ่นก่อนเหนือสิ่งซึ่งบันทึกลงไว้เป็นตัวอักษรบนแผ่นกระดาษแม้กระทั่งสมองกลซึ่งช่วงหลังมักได้รับความนิยมน้อยอย่างบ้าคลั่ง เพราะความลึกลับตัวของมนุษย์เอง

จากเหตุดังกล่าว ในเมื่อชนรุ่นหลังยังคงมีจิตสำนึกที่ให้ความสำคัญแก่ผู้ใหญ่ ย่อมมีกระแสถ่ายทอดข้อมูลกลับมาสนองความต้องการในการเรียนรู้ให้แก่ชนรุ่นหลัง เพื่อนำไปประโยชน์ได้กว้างขวางมากขึ้น

คนพื้นบ้านภาคใต้หัวแข็งจริงหรือ?

เมื่อไม่นานมานี้เดินทางไปร่วมกิจกรรมซึ่งจัดโดยคนท้องถิ่นภาคใต้ ระหว่างเดินทางผ่านจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีชายคนหนึ่งอาสาขับรถนำ ไปส่งตามที่ต้องการ ฉันจึงสนองน้ำใจอันดีของเขา มาทราบระหว่างการสนทนากันในรถว่า เขาเป็นครูโรงเรียนในท้องถิ่นแห่งหนึ่ง ระหว่างนั่งรถไปด้วยกันเขาถามฉันขึ้นมา ท่านอาจารย์ครับ เขาว่าคนใต้หัวแข็งจริงหรือเปล่า? ทำให้คิดว่า ถ้าเขาไม่รู้สึกศรัทธาอย่างสนิทใจกับฉันคงไม่ถามตรงๆ ออกมาอย่างนั้น

ฉันหวนกลับมามองอีกทางหนึ่ง โดยที่รู้ดีว่าทิศทางนี้น่าจะทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ดังที่หลักธรรมได้เตือนไว้ว่า จงมองทุกอย่างในด้านดี แต่ใจเราเองควรมีสิ่งที่ดีงามให้หลายๆ คน รู้สึกได้อยู่หลังรับฟังคำถามแล้ว ฉันจึงย้อนถามกลับไปว่า ลองมองอีกด้านหนึ่งดีไหมครับ ถ้าจะให้ผมตอบก็ขอบอกว่า ไม่ใช่หัวแข็ง แต่เป็นเพราะมีความเป็นตัวของตัวเองชัดเจนมากกว่า

นอกจากนั้น ฉันยังกล่าวต่อไปว่า ดูจากของจริงสิครับ พันธุ์ไม้نانานาชนิดซึ่งอยู่ในธรรมชาติของท้องถิ่นก็ยังมีเหลือหลากหลายมากกว่าภาคอื่น

นอกจากนั้นคนระดับล่างส่วนใหญ่ก็ยังคงใช้ชีวิตอยู่กับพื้นดินภายในท้องถิ่นตัวเอง อีกทั้งอยู่อย่างเรียบง่าย โดยไม่ปล่อยให้วัตถุจากอิทธิพลตะวันตกไหลบ่าเข้ามา มาก นอกจากนั้นเยาวชนส่วนใหญ่ก็ยังอยู่กับที่กับทาง ไม่กระจัดกระจายออกไปสู่ภาคอื่นกว้างขวางอย่างอื่น ๆ

กิจกรรมเกี่ยวกับพืชสมุนไพร ซึ่งช่วงนี้สังคมกำลังตื่นตัว สิ่งที่สะท้อนออกมาจากใจคนภาคใต้ ดูจะมีความชัดเจนมากกว่าภาคอื่น ๆ

นอกจากนั้น หวนกลับไปมองสู่สิ่งซึ่งอยู่ในครอบครัว เราจะพบว่ามีการลงมือทำงานอุตสาหกรรมพื้นบ้าน เกี่ยวกับพืชสมุนไพรด้วยกันภายในครอบครัว แทนการปล่อยให้คนกรุงเทศมานำไปเข้าโรงงานอุตสาหกรรมทำแบบวิทยาศาสตร์เพื่อส่งไปรับใช้ชีวิตชนชาติอื่น ทำให้พื้นฐานความเป็นไทแก่ตัวเองจำต้องสูญเสียไปมากยิ่งขึ้น

เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ฉันได้รับเชิญจากมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ให้เดินทางไปปาฐกถาพิเศษในพิธีกรรมซึ่งจัดขึ้นเพื่อสมโภชบัณฑิตที่ผ่านหลักสูตรการศึกษาขั้นแรก โดยที่ผู้เชิญชี้แจงเหตุผลว่า ต้องการให้บัณฑิตรุ่นนี้มีโอกาสรู้จักครูของแผ่นดิน

เช้าวันนั้น ภายในพิธีกรรม ได้มีการกล่าวเปิดงาน และให้โอกาสผู้แทนบัณฑิตพูดในที่ประชุมเพื่อระบายความรู้สึกจากใจ เสมือนประกาศลัทธิจะให้ทุกคนซึ่งอยู่ในที่รับทราบทั่วกัน

ฉันนั่งฟังอยู่ตรงนั้น จับความสำคัญได้ว่าเพื่อนบัณฑิตที่จบแต่ละคนควรหวนกลับมารับใช้มหาวิทยาลัย โดยกล่าวถึงบรรยากาศในอดีตระหว่างช่วงที่เข้าเรียน ซึ่งมีอาคารที่พักอาศัยทั้งอาคารที่ใช้ในการศึกษาเล่าเรียน ทำให้รู้สึกอบอุ่นและรำลึกถึงบุญคุณของสถานที่แห่งนั้น

ฉันรับฟังแล้วคงจะต้องเห็นด้วย แต่ใจตัวเองยังมองเห็นอะไรๆ ลึกซึ้งอีกทั้งย้อนหลังกลับไปไกลยิ่งกว่านั้น ดังนั้นในโอกาสที่ฉันขึ้นพูด ตนจึงกล่าวย้อนหลังกลับไปอีกช่วงหนึ่ง

ฉันจำได้ว่า ก่อนหน้าการก่อสร้างสถาบันแห่งนี้ พื้นที่ดั้งเดิมซึ่งมีจำนวนกว่าหนึ่งหมื่นไร่ มีสภาพเต็มไปด้วยพันธุ์ไม้โบราณชนิดรวมทั้งป่าเบญจพรรณ นอกจากนั้นยังมีวิถียุณยธรรมความรักท้องถิ่นของชาวบ้านกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป ซึ่งควรถือว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง

ช่วงที่มีการวางแผนการก่อสร้างขั้นพื้นฐานฉันมีโอกาสแวะไปเยี่ยมอีกครั้งหนึ่ง จึงทราบว่ามีการใช้ระบบการวางแผนแบบฝรั่ง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยนำมาใช้วางแผนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เพื่อรองรับโครงการเงินกู้ต่างประเทศตามความต้องการของธนาคารโลก หลังจากนั้นมาผู้บริหารทบวงมหาวิทยาลัยก็รู้สึกนิยมชมชื่น จึงอีกทั้งยังนำความคิดพื้นฐานดังกล่าวออกเผยแพร่ไปสู่สถาบันการศึกษาแห่งอื่นๆ

นอกจากนั้นยังพบต่อไปอีกว่า หลังการก่อสร้างชุดแรกเสร็จสิ้นลงแล้ว ในบริเวณพื้นที่ซึ่งเคยมีต้นไม้ร่มรื่น ได้ถูกแผ้วถางทำให้เปลี่ยนแปลงไปแทบจะสิ้นเชิง ทำให้แลเห็นอาคารหลังใหญ่ๆ ซึ่งสร้างขึ้นใหม่อย่างโดดเดี่ยวติดตามมาด้วยโครงการจ้างบริษัทเอกชนวางแผนปลูกต้นไม้ขึ้นมาใหม่แทบทั้งหมด

หวนกลับมาพิจารณาวิถีชีวิตชาวบ้านซึ่งเคยอยู่มาแล้วเป็นเวลาช้านานในท้องถิ่นได้มีการย้ายหมู่บ้านเอาไปรวมไว้แห่งหนึ่ง โดยกล่าวอ้างว่าจะโครงการวิจัยในการจัดตั้งหมู่บ้านใหม่ รวมทั้งมีอีกจุดหนึ่งซึ่งทำเป็นป่าชุมชนเพื่อการศึกษา

สภาพการเปลี่ยนแปลงทั้งหมด ฉันได้ถ่ายภาพวิถีทัศน์นำมาออกรายการโทรทัศน์ให้ประชาชนชม และคิดได้เองว่าอะไรควรเป็นอย่างไร

ฉันกล่าวสรุปไว้ในโอกาสนั้นว่า การที่บัณฑิตใหม่คิดจะกลับมาคืนสิ่งซึ่งได้รับไปจากมหาวิทยาลัยนั้น ฉันเห็นด้วย แต่ถ้ามองย้อนกลับไปให้ลึกและไกลกว่านั้น ควรจะมีจิตสำนึกที่คืนใจร่วมกับทุกอย่างให้แก่แผ่นดิน เพื่อประโยชน์สุขของชีวิตไทยทุกคนโดยเฉพาะชนระดับล่างมากกว่า

คำคืนวันนั้น บรรดานิสิตปัจจุบัน เป็น

เจ้าภาพจัดงานเลี้ยงส่งท้ายให้แก่บัณฑิตที่จบใหม่ท่ามกลางบรรยากาศกลางแจ้ง ซึ่งมีสภาพใกล้ธรรมชาติมากพอสมควร

ฉันจำได้ว่า คืนวันนั้น พระจันทร์ส่องสว่างเสมือนเดือนให้รู้ว่ากลางคืนหรือกลางวันก็คือธรรมชาติของแต่ละช่วงชีวิต เราแต่ละคนจึงควรอยู่ได้ด้วยการยอมรับความจริงจากการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ มีนิสิตหลายคนเข้ามาอยู่ใกล้ชิดฉัน บางคนก็นำสมุดบันทึกส่วนตัวมาขอให้เขียนคติธรรมสำหรับนำไปใช้ในการดำเนินชีวิต มีนิสิตหญิง ๒-๓ คน มาดูแลและคอยบริการอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา เราจึงพูดคุยกันจากใจถึงใจ ทำให้มีความใกล้ชิดกันและกันอย่างเป็นธรรมชาติ

คืนวันนั้น บัณฑิตชายคนหนึ่ง นำสมุดบันทึกส่วนตัวมาขอให้ฉันเขียนอะไรก็ได้ที่คิดว่าควรจะเป็นประโยชน์แก่การดำเนินชีวิตอนาคตของเขา หลังจากนั้นเรายังคงนั่งคุยกันต่อมา

ฉันถามเขาประโยคหนึ่งว่า จบสาขาอะไร? เขาตอบว่า จบสาขาวิศวกรรมศาสตร์ครับ

ฉันถามต่อไปอีกว่า จบแล้วจะไปทำอะไรที่ไหน เขาตอบว่า ผมจะกลับไปช่วยพ่อแม่ทำงานที่บ้าน

ยังก่อนคำถามในใจฉันยังไม่จบแค่นั้น เพราะตนเป็นคนนิสัยอยาก رؤ้อยากเห็นร่วมกับความรู้สึกเป็นกันเองกับทุกคน

ฉันจึงถามเขาต่อไปอีกว่า จะไปใช้วิชาวิศวกรรมรี? เขาตอบกลับมาว่า ทำอะไรก็ได้ครับ

คำตอบดังกล่าวทำให้ฉันรู้สึกซึ่งใจมากยิ่งขึ้นทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากตัวเองรู้มานานแล้วว่า ศาสตร์สาขาต่างๆ เป็นเพียงสิ่งสมมุติและเป็นกิ่งแขนงซึ่งชนรุ่นก่อนคิดค้นขึ้นมาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการจัดการศึกษาเท่านั้น ดังนั้นชนรุ่นหลังซึ่งมีรากฐานจิตใจอิสระ ย่อมไม่ยึดติดอยู่กับมัน

หากแต่แต่ละคนมีรากฐานจิตใจที่อิสระจริง ย่อมสามารถปรับความคิดให้ทำได้ทุกอย่าง นอกจากนั้นไม่ว่าทำอะไร หากทำจากความจริงซึ่งมีอยู่แล้วในใจตนเอง ย่อมมีโอกาสเจริญรุ่งเรืองได้

ทุกเรื่อง

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันเดินทางโดยรถยนต์ไปยังจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อพบปะบรรดาศิษย์อีกกลุ่มหนึ่งก่อนขึ้นเครื่องบินกลับกรุงเทพฯ มีอาจารย์และนิสิตหญิงและชายกลุ่มหนึ่ง จากมหาวิทยาลัยซึ่งถูกอัยยาคัยฉันติดตามมาส่งด้วย

หลังจากนั้นต่อมาอีกไม่นาน ฉันก็ได้รับจดหมายจากนิสิตหญิงคนหนึ่งซึ่งชีวิตเกิดในจังหวัดภาคใต้ เขียนเล่าเรื่องราวต่างๆ รวมทั้งระบายความคิดให้ฟัง จากธรรมชาติที่อยู่ในจิตใจเขาเอง

มีความตอนหนึ่งซึ่งทำให้รู้สึกว่าเขามีความคิดที่แหลมคมและลึกซึ้ง เขาบอกฉันว่า ถ้าผู้ใหญ่ซึ่งทำหน้าที่บริหารบ้านเมืองคิดได้อย่างคุณตา ปัญหาภาคใต้คงจะแก้ไขได้ไม่ยาก

แม้เขาจะไม่ได้สอนฉัน หากแสดงออกจากใจที่ให้ความเคารพรักแต่จากมุมมองของตนเองที่ย้อนกลับไป ทำให้รู้สึกเสมือนเขาสอนฉันจากความจริงซึ่งอยู่ในใจเขาเอง

ความหมายที่เขาระบายออกมา น่าจะหมายถึงว่า คนเราที่อยู่ร่วมแผ่นดินเดียวกันแม้คนหนึ่งอาจมีความหยิ่งรักลงสู่พื้นดินอย่างลึกซึ้งถ้าอีกคนหนึ่งมีรากฐานจากใจที่ลุ่มลึกเหนือกว่า น่าจะสามารถทำให้เกิดความเคารพรัก และศรัทธาจากใจช่วยให้เข้าถึงจิตใจกันได้ไม่ยาก

จากภาพรวมดังกล่าวแล้ว ยังทำให้ฉันรู้สึกต่อมาอีกว่า ถ้าคนเราที่อยู่ร่วมกัน สามารถเข้าใจกันได้อย่างลึกซึ้ง ยิ่งเป็นผู้ที่ขึ้นไปอยู่ระดับบนหากรากฐานจิตใจหยั่งลงมาสู่ด้านล่างได้อย่างลึกซึ้ง ให้แต่ละคนมั่นใจได้สังคมคงจะลดช่องว่างลงไปได้เอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนระดับล่างซึ่งเป็นพื้นฐานสังคมคงจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุข

นอกจากนั้น ถ้ารากฐานคนระดับบนหยั่งลงสู่ระดับล่างอย่างลึกซึ้งจริง ภายในจิตใจย่อมไม่มีเส้นแบ่ง ไม่ว่าจะอยู่บนพื้นฐานความแตกต่าง ณ จุดไหน แม้ความแตกต่างระหว่างภาค รวมทั้งในด้านศาสนาย่อมทำให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่าง

มีสันติสุขได้ไม่ยาก

หากแต่ละคนมีรากฐานจิตใจเข้าถึงจุดดังกล่าวแล้วได้ สังคมคงไม่มีคนเลว ไม่มีคนหัวแข็งและไม่มี ความรุนแรงเกิดขึ้น คงมีแต่คนซึ่งมีจิตใจมองเห็นความจริงว่าชีวิตทำทุกคนล้วนมีคุณค่า ช่วยให้สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นธรรมชาติ สมกับหลักการซึ่งชี้ไว้อย่างชัดเจนว่าจงมองคนในด้านดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณสมบัตินี้ควรมีอยู่ในรากฐานจิตใจผู้ใหญ่ยิ่งได้รับโอกาสให้ขึ้นไปมีอำนาจอยู่ระดับสูง

ฉันเป็นคนภาคไหน?

จากช่วงชีวิตที่ผ่านมาแล้วนานพอสมควร มักมีผู้ถามฉันว่า ท่านอาจารย์เกิดที่ไหน? น่าจะเป็นเพราะเหตุว่า หลายคนรู้สึกว่าฉันสนใจสภาพชีวิตที่ลงไปสัมผัสอยู่กับพื้นดิน ทำให้เขาคิดว่าฉันคงเกิดในชนบท

ฉันตอบจากจิตใจที่มั่นคงอย่างชัดเจนว่า ผมเกิดกลางใจเมืองกรุงเทพฯ ทั้งนี้และทั้งนั้น เพื่อหวังสอนให้รู้ว่า การเกิดที่ไหนไม่สำคัญ แต่จิตใจตัวเองให้ความสำคัญแก่คุณค่าของแผ่นดิน ช่วยให้สานความรักถึงทุกคนลึกซึ้งมากขึ้นแค่นั้น

ฉันยังจำได้ดีว่า ครั้งหนึ่งในอดีต ภายในแวดวงผู้บริหารการศึกษายังคิดว่าคนที่เกิดชนบทหลังจากเข้ามาศึกษาในกรุงเทพฯ แล้วจะกลับคืนสู่ชนบทเพื่อทำงานที่นั่น

แม้กระทั่งผู้บริหารการศึกษาระดับนโยบายก็ยังหลงทิศทาง โดยเอาเงื่อนไขซึ่งอยู่คนละด้านมาผูกติดกันไว้ แทนการคิดได้อย่างอิสระ ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากผู้ที่ได้รับสิทธิพิเศษให้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยหลังจากจบแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ยอมกลับบ้านเกิด

ช่วงหลังๆ ฉันให้ความสนใจลงไปสัมผัสกิจกรรมในพื้นที่ภาคใต้บ่อยครั้งมากขึ้น นอกจากนั้น สิ่งซึ่งเขียนระบายออกมา ดูเหมือนจะให้ความสนใจคนภาคนี้ค่อนข้างชัดเจนกว่าภาคอื่น

ถ้าจะถามฉันว่าเป็นคนภาคไหน ฉันคงตอบ

ทันทีว่า เป็นคนไม่มีภาค หรือเป็นคนของทุกภาค แม้ภายนอกอาจทำให้บางคนรู้สึกว่าคุณมีภาค แต่ภายในรากฐานจิตใจตัวเองคุณไม่มีการแบ่งภาค แม้แบ่งประเทศ

หากเข้าใจความจริงว่า ภาคต่างๆ คือสิ่งสมมุติซึ่งคนนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการบริหาร และจัดการ โดยถือความสงบสุขเป็นเป้าหมาย ทำให้ผู้คนนำมายึดติดจนกระทั่งมีผลแบ่งพรรคแบ่งพวกไม่

แม้กระทั่งครั้งหนึ่ง ฉันขึ้นไปอำเภอกูเรือเพื่อช่วยเหลือชาวบ้านให้คิดได้อย่างอิสระและประกอบอาชีพอยู่กับที่กับทาง โดยไม่ไปบุกรุกทำลายป่าและลดอัตราการอพยพเข้าเมือง จนกระทั่งทำให้คนจำนวนมากมองเห็นหน้าฉันว่าไปตั้งรกรากอยู่ที่กูเรือ

แม้จะทำงานกล้วยไม้มาแต่ช่วงเริ่มแรก โดยมีเป้าหมายที่จะให้เกิดความเป็นธรรมและความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างคนในสังคม แต่กลับถูกมองว่าเป็นนักกล้วยไม้ที่เก้งก้าง ซึ่ง ณ จุดนี้ฉันคงต้องยอมรับ แต่คงยังมีความรู้สึกหยั่งลงลึกซึ่งยิ่งกว่านั้นมาก ทั้งนี้และทั้งนั้น เนื่องจากภาพที่คนส่วนใหญ่มองเห็น มันไม่ใช่ของจริงจากใจฉันเอง จึงคงต้องคิดแก้ไขจากการปฏิบัติโดยใช้วิถีทางเดินทวนกระแสสังคม ดังที่เคยใช้ในแวดวงคนผู้เกี่ยวข้องกับกล้วยไม้มาแล้วตั้งแต่ช่วงเริ่มแรกของยุคพัฒนาแม่ถึงบัดนี้

การเดินทวนกระแสจึงทำให้เป็นคนดีหรือคนบ้า หากผลสะท้อนกลับ จากเงื่อนโซ่ที่แฝงอยู่ในสังคมทั่วไปช่วยสอนให้รู้ความจริงว่า คนก็คือคน ธรรมชาติของคนย่อมเป็นไปตามวิถีทางของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกันแต่แล้วในที่สุดก็คงมุ่งไปสู่จุดจบจุดเดียวกันทั้งหมด

สรุปความ

ความรักที่อยู่บนผืนแผ่นดินเดียวกัน น่าจะหมายถึงธรรมชาติของจิตวิญญาณมนุษย์ซึ่งเกิดจากผืนดิน ที่อยู่บนพื้นโลกใบเดียวกัน ควรมี

ใจสานความรักถึงซึ่งกันและกันได้หมด ไม่ว่าจะ เป็นเชื้อชาติ และแนวคิดความเชื่อ หากแต่ละคน มุ่งมั่นทำงานจากรากฐานจิตใจตนเองอย่างอิสระ อีกทั้งเปิดใจรับปัญหาเข้าชำระล้าง ภาวะยึดติด ซึ่งลงรากหยั่งลึกอยู่ในจิตใจตัวเองให้ลดน้อยลง ไปได้อย่างรู้เหตุรู้ผล

แต่ถ้าเมื่อใดวิญญาณความเป็นคนซึ่งควรจะมีความรักและผูกพันจำต้องห่างออกจากพื้นดิน มากขึ้น เมื่อนั้นชีวิตย่อมเดินหลงทาง โดยไม่รู้ตัวตัวเองเป็นใคร และเกิดมาทำไม

ดังนั้นวิถีชีวิตอันมีที่สุดคงต้องมุ่งไปพบกับสภาพอย่างไร แม้มีการทำร้ายกันเองจนถึงจุดสุดท้ายได้ไม่ยาก อีกทั้งสภาพชีวิตอนาคตของแต่ละคน ยิ่งเป็นชนรุ่นหลัง คงไม่มีแผ่นดิน ให้คน ท้องถิ่นอยู่ร่วมกัน อย่างอบอุ่นอีกต่อไปได้

๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๕

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

ทจก.จ.บริการพยุหะ ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์ คุณภาพมาตรฐาน

คนเราเกิดมา ทำทุกสิ่ง สารพัดจะหัด สารพัดจะทำให้เป็น เกินกว่าสัตว์ใด ที่มันจะทำได้

แต่สุดท้าย คนผู้รู้ ก็ต้องมาลดการกระทำที่เปล่าตายลงไปเรื่อยๆ

เหลือเพียงการกระทำความดีเท่านั้น ให้เป็น และ ให้เก่งที่สุด เพียงอย่างเดียว

(พ่อท่านโพธิ์ริษั ๒๐ มี.ค. ๒๕๒๗)

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเซีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

กินหวานอย่างไร รักษาโรค ตอนที่ ๒

-อายุ ๖ ถึง ๑๐ ปีขึ้นไป-

ใช้ดองยาสมุนไพร เป็นเวลา ๑ เดือน จะได้ประสิทธิภาพตามสมุนไพรที่ใช้แต่ละตัวเพิ่มขึ้น ควรรับประทานวันละครั้ง ๓๐ ซีซี.

‘น้ำผึ้ง’ ที่ใช้หมัก ควรเป็น ‘น้ำผึ้ง’ ที่ไล่ความชื้นออกไปประมาณ ๘๐ % ‘น้ำผึ้ง’ นั้นจะกลายเป็นกรดอิมมัตว ที่ไม่มีจุลินทรีย์ ไม่มีแอลกอฮอล์ แต่จะเป็นก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์กับออกซิเจน

-ถ้าหมักกับน้ำตาลจะมีแอลกอฮอล์มาก

-ถ้าหมักกับน้ำผึ้งที่ไม่ไล่ความชื้น จะเกิดแอลกอฮอล์และมีซากยีสต์ค้างเยอะ

‘เอนไซม์’ ที่ขยายด้วยน้ำผึ้งที่ไล่ความชื้นแล้ว จะใช้ได้เลย

เอนไซม์ที่ขยายด้วยน้ำผึ้งทั่วไป ต้องหมักอีก ๓ เดือน และนำมาขยายปิดท้ายด้วยน้ำผึ้งที่เอาน้ำออก ๘๐% จึงจะใช้ได้

‘น้ำหมักชีวภาพ’ ที่ดี มีคุณภาพ ต้องมีค่า pH3 และหมักอย่างน้อย ๖ ปีขึ้นไป จึงจะนำมาใช้ได้ผลมาก

วิธีที่นำมาใช้ ต้องทำให้ค่าpH ‘เป็นกลาง’ มากที่สุด จะไม่มีโทษต่อร่างกาย

ใช้ภายใน ก็ควรจะสกัดจากสมุนไพรที่มีรสและสี บำรุงอวัยวะต่างๆ เช่น

คัมภีร์ธาตุวิภังค์ เฝ็ด เปรี้ยว เค็ม ผาด
คัมภีร์วรัยคสสาร เพิ่ม ขม หวาน
คัมภีร์ธาตุวิวรรณ์ เพิ่ม เย็น มัน

‘รสชาติ’ ทุกอย่างที่ยากเกินขนาด หรือ
ปรุงไม่สมดุล จะทำให้ร่างกายเสียสมดุล เช่น

-**รสเฝ็ด** กินแล้วขบขลุม แต่ถ้าเป็นไขไม่
ควรกิน เพราะแสงต่อโรค รสเฝ็ดถ้าบริโภคพอ
ดี จะบำรุงกระดูก ขน หนึ่ง บำรุงไฟธาตุ

-**รสเปรี้ยว** ขบเสมหะ แต่ถ้ากินมากเกินไป
ไปแสงต่อน้ำเหลือง แต่ถ้ากินเปรี้ยวอย่างเป็น
กลาง (สมดุล) ต้องมีเปรี้ยวคู่กับหวาน ขม ถ้า
กินในสัดส่วนที่เป็นกลางจะบำรุงลำไส้เล็ก เส้นเอ็น
กาย บำรุงตับ

-**รสเค็ม** ซึมซาบไปตามผิวหนัง ทั้งนอกและ
ในร่างกาย ชำระเมือกเมือกในลำไส้ แสงต่อ
อาการขี้เป็นบิด บำรุงเส้นเอ็นกระดูก เจริญ
อาหาร

-**รสผาด สมาน ทด กระชับ ผิวเนื้อ**
เส้นเอ็น แสงต่อโรคท้องผูก

-**รสขม บำรุงน้ำดี บำรุงผิวหนัง** แสง
ต่อโรคลมถ้ากินขมเกิน

-**รสหวาน** ซึมซาบไปตามเนื้อ ฟันฟูบำรุง
ลำไส้ใหญ่ เจริญอาหาร แสงต่อการอาเจียน

-**รสหอมเย็น บำรุงหัวใจ** แสงต่อโรคลม
จุกอก

-**รสมัน บำรุงเส้นเอ็น ข้อต่อต่างๆ** แสง
ต่อโรคเสมหะพิการ

-**รสเมาเบือ ล้างพิษน้ำดี โลหิต** แสงต่อ
โรคหัวใจพิการ(ต้องใช้ร่วมกับน้ำผึ้งจึงจะออกฤทธิ์
พอดี)

-**วิธีจำว่ารสใดทำให้อะไร ‘กำเริบ’-**

๑. **วังไปซากเสลด** หมายถึง
‘รส’ หวาน เปรี้ยว เค็ม ทำให้เสลด
กำเริบ ถ้ากินมากเกินไป

๒. **ผัวแปดคน ไมดี** หมายถึง
‘รส’ เฝ็ด เปรี้ยว เค็ม ทำให้ดีกำเริบ
ถ้ากินมากเกินไป

๓. **ผัวเขย่าผาโลง** หมายถึง

‘รส’ เฝ็ด ขม ผาด ทำให้ลมกำเริบ
ถ้ากินมากเกินไป

ฉะนั้น การทำน้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภค
จึงใช้หลักของแพทย์แผนไทย โดยเอาตัวยาที่มี
‘๙ รส’ มาเป็นตัวสกัดสารอาหารออกมา เพื่อให้
สารอาหารไปซ่อมแซมอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย
ได้ครบถ้วน

นอกจากนั้น ยังคำนึงถึง‘สี’ของสมุนไพรที่
นำมาสกัดเพื่อซ่อมแซมร่างกาย อีก ‘๕ สี’ ด้วย คือ

-สีแดง	ลำไส้เล็ก	หัวใจ	ระบบต่อมไร้ท่อ	ธาตุไฟ
-สีเขียว	ถุงน้ำดี	ตับ	ระบบภูมิคุ้มกัน	ธาตุไม้
-สีเหลือง	กระเพาะ อาหาร	ม้าม	ระบบดูดซึม	ธาตุดิน
-สีขาว	ปอด	ลำไส้ใหญ่	ระบบทางเดินหายใจ	ธาตุโลหะ
-สีดำ	ไต	กระเพาะ ปัสสาวะ	ระบบหมุนเวียนเลือด	ธาตุน้ำ

ส่วน ‘วิธีสกัดสมุนไพร’ นั้น ใช้เวลาหลาย
ปี จนกระทั่งสมุนไพรที่ถูกสกัดมีคุณภาพมาก
ต้องใช้เวลาสกัดอย่างน้อย ๖ ปี แล้วนำมาปรุง
ให้เป็น ‘ไซรัป’ โดยใช้ ‘น้ำผึ้ง’ ผลมในอัตรา

น้ำผึ้ง ๑ + น้ำสกัด ๑

เพื่อที่จะไม่ให้เชื้อจุลินทรีย์ทำงานต่ออีก
และคงสภาพรูป สี กลิ่น ได้นานหลายปี

“ทำไมรสหวานที่ทำงานเป็นไซรัปเข้มข้นจึง
ไม่เกิดโทษ แต่กลับมีประโยชน์ต่อร่างกาย”

เพราะเราได้ ‘สกัดยาสมุนไพร’ ต่างๆ ออกมา
จนมีรสเปรี้ยว ค่าpH 3 สามารถทำให้ความ
หวานไม่เกิดโทษ และเปลี่ยนความหวานให้เป็น
ประโยชน์ จนสามารถรักษาโรคเบาหวาน ได้ด้วย
เวลาจะดื่มควรนำมาเจือจางกับน้ำ ปรุงรสตามชอบ
ใจ แต่อย่าลืมเติมน้ำตามให้มากๆ อย่างน้อย ๒๕๐
ซีซี เพื่อป้องกัน **การร้อนใน**

เพราะร่างกายของแต่ละคนมี **เซลล์เม็ด**
เลือดตายไม่เท่ากัน พอเราดื่ม ‘น้ำหมักชีวภาพ’ (น้ำ
เอนไซม์) เข้าไปแล้ว สารอาหารจากน้ำเอนไซม์ จะ
ไปสร้าง ‘เม็ดโลหิตแดง’ และ ‘เม็ดโลหิตขาว’
เพื่อไปกินเซลล์ตายที่ตกค้างอยู่ตามส่วนต่างๆ

ของร่างกาย โดยเฉพาะ**มีมากที่สุดตรงบริเวณที่ปวด**

เมื่อ‘เม็ดโลหิตขาว’ กินเซลล์ตายแล้ว ต้องใช้น้ำเพื่อเป็นตัวขับของเสียออกมา[‘น้ำฉี่’ที่ขับออกมาในตอนกลางวันมาจาก ‘ระบบเลือด’ และในตอนกลางคืนมาจาก ‘น้ำดี” (ฮอว์โมน)] ถ้ามีของเสียที่เป็นเซลล์ตายมาก จึงต้องการน้ำจำนวนมาก เพราะในแต่ละวันคนส่วนใหญ่จะตึมน้ำกันน้อย

-ทุกเช้าหลังจากตื่นนอน ควรตึมน้ำอุ่น ๕ แก้ว (๑ ลิตร) ต้องพยายามฝึกให้เป็นนิสัย ควรตื่นนอนเวลา ๔.๐๐ น. ถ้าเป็นไปได้ควรตึมน้ำ ‘มินท์ทั้ง ๕’ คือ กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สระแหน่ (ตึมตอนเช้า ๑ ลิตร) ตึมขณะอื่นๆ จะตึมมาก

-ในระหว่างวันควรตึมน้ำ ๒๕๐ ซีซี ทุกชั่วโมง จนถึง ๑๕.๐๐ น.

-ออกกำลังกาย ๕.๓๐ - ๖.๐๐ น.

-ตึมนมธัญพืช คือ ข้าวกล้อง เม็ดบัว ลูกเดือย ปั่นเป็นนมธัญพืช

-กินอาหารเช้า ๗.๐๐ น. - ๙.๐๐ น. กลางวัน ๑๑.๓๐ น. เย็น ๑๗.๐๐ น.

-เข้านอน ๒๑.๐๐ น.

-อุจจาระ ตั้งแต่ ๐๔.๐๐ - ๐๖.๓๐ น. มิฉะนั้นร่างกายจะดูดเอาพิษกลับเข้าสู่กระแสเลือด

น้ำเอนไซม์ (น้ำหมักชีวภาพเพื่อบริโภค)

ตึมก่อนอาหารทุกมื้อ ชงกับน้ำอุ่น ๑ ต่อ ๕ จะปรับสมดุลร่างกายได้มาก

ตึมหลังอาหารช่วยย่อยอาหาร

ตึมได้ทั้งวันเวลาพลีย เหนื่อย

ตึมก่อนนอน หรือนอนไม่หลับ จะทำให้นอนหลับสบาย

‘น้ำเอนไซม์’ จึงคือน้ำปรับสมดุลให้แก่ร่างกาย อุดมด้วยโปรตีน วิตามิน เกลือแร่ ช่วยสลายสารพิษ และสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่ร่างกาย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

แบ่งปัน สรรสาระ

นำเสียดาย

ข้อคิดจากท่าน ว.วชิรเมธี

นำเสียดาย ที่เรามีพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ แต่เรากลับศรัทธาไสยศาสตร์หัวปักหัวปำ

นำเสียดาย ที่เรามีพระมหากษัตริย์ที่แสนดี แต่เรากลับมีคนโกงกินเต็มบ้านเต็มเมือง

นำเสียดาย ที่เรามีวัดอยู่เกือบทุกหมู่บ้าน/ตำบล แต่เรากลับมากด้วยคนขาดจริยธรรมอยู่ทั่วไป

นำเสียดาย ที่เราสถาปนาประชาธิปไตยตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ แต่เรากลับมีปฏิวัติ/รัฐประหารมาแล้ว ๑๔ ครั้ง

นำเสียดาย ที่เรามีมหาวิทยาลัยมากมายติดอันดับโลก แต่เรากลับโชคร้ายที่คนไทยชอบดูดวงบวงสรวงเทพยดา

นำเสียดาย ที่เรามีป่าไม้-แม่น้ำ-ธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ แต่เรากลับเห็ดทุนการทำลายแทนการรักษา

นำเสียดาย ที่เรามีศิลปวัฒนธรรมเป็นของตนเอง แต่เรากลับเก่ง “การลอกเลียนแบบ” เป็นที่สุด

นำเสียดาย ที่เรามีสื่อมวลชนมากมายไร้พรหมแดน แต่เจ็บปวดเหลือแสนเมื่อสื่อมวลชนมุ่งแต่การขายสินค้า

นำเสียดาย ที่เรามีกฎหมาย แต่เรากลับปล่อยให้มีการใช้กฎหมายจนเป็นเรื่องธรรมดา

นำเสียดาย ที่เรามีหนังสือมากมายหลายพันเล่มในห้องสมุด แต่สถิติสูงสุดคือเราอ่านหนังสือกันปีละ ๘ บรรทัด

นำเสียดาย ที่เรามีอินเทอร์เน็ตใช้ก่อนประเทศในโลกที่สาม แต่เรากลับเสื่อมทรามเพราะใช้ส่งภาพถ่ายคลิป์ไป

นำเสียดาย ที่เรามีโทรศัพท์หลายสิบช่อง แต่เรากลับจ้องจะดูแต่ละคนน้ำเน่า

นำเสียดาย ที่เรามีพ่อแม่อยู่ในบ้าน แต่เรากลับปล่อยให้ท่านอยู่อย่างเปลี่ยวเหงา

นำเสียดาย ที่เราสามารถกลับตัวเป็นคนดีได้ แต่เรากลับชอบใจที่จะเป็นคนเลวตลอดกาล

นำเสียดาย ที่เราเป็นอิสระจากความอยากได้ แต่เรากลับพึงใจอยู่กับการสนองความอยาก

นำเสียดาย ที่เราบรรลุนิพพานได้ในชาตินี้ แต่เรากลับยินดียิ่งแต่การทำบุญให้ท่าน

!!!! นำเสียดายถ้าได้อ่านแล้วไม่มีการส่งต่อ !!!!

นายดินหิน รักพงษ์โคก

(ขอบพระคุณ FW.จาก dinhin2503@gmail.com)

เขาเชื่อมั่นว่าที่รอดชีวิตมาได้เพราะเขาเกิดจิตเป็นกุศล
คิดช่วยชีวิตคนอื่นให้ปลอดภัยนั่นเอง
ตั้งแต่นั้นเขามุ่งหน้าสร้างแต่กุศล
และเขียนหนังสือยืนยันประสบการณ์จริง
เพื่อให้ผู้อื่นมุ่งมั่นกระทำแต่ความดี ช่วยเหลือผู้อื่น อย่าเห็นแก่ตัว

ทำบุญต่ออายุ

หลายปีก่อน ผมได้ร่วมงานอบรมครูในโครงการ
คุณภาพชีวิตที่จังหวัดขอนแก่น อาจารย์ที่
เป็นวิทยากรท่านหนึ่งพูดถึงหนังสือที่ชายคนหนึ่ง
เขียนไว้ตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สองว่า

ตอนเที่ยงวันที่กลางถนนในเมืองกรุง ผู้คน
ต่างทำกิจธุระตามปกติเช่นทุกวัน ทันใดนั้นฝูง
เครื่องบินของทหารญี่ปุ่นก็ส่งเสียงกระหึ่มบินตรงมา

แต่ละคนวิ่งหลบภัยอย่างรวดเร็ว ถนนโล่งตลอด
สาย เหลือเพียงเด็กน้อยคนหนึ่งที่หกล้มอยู่กลาง
ถนน ชายหนุ่มที่หลบอยู่ริมทางรีบวิ่งออกไปช่วย
เขาก้มตัวอุ้มเด็กเพื่อจะพาไปหลบภัยด้วยกัน แต่
พริบตาเดียวระเบิดลูกหนึ่งที่ทิ้งมาจากเครื่องบินก็
ระเบิดเสียงดังสนั่น สะเก็ดระเบิดพุ่งตัดปลาย
เส้นผมชายหนุ่มจนขาดปลิวกระจุกใหญ่ ทั้งเด็ก

และผู้ใหญ่รีบหลบข้างถนนอย่างปลอดภัย

ชายหนุ่มนึกขึ้นได้ว่า หลายวันก่อนเขาพบกับพระธุดงค์รูปหนึ่ง ท่านทักว่า “หน้าตาโยมค่อนข้างเคร่งขรึม เหมือนจะมีเคราะห์ร้าย โยมจะตายอย่างสยดสยองกลางถนนตอนเที่ยงวัน ร่างกายແหลกແหลวไม่มีชิ้นดี โยมต้องหมั่นทำบุญสร้างกุศลให้มากๆ เรื่องร้ายอาจจะแคล้วคลาด”

แล้วพระธุดงค์รูปนั้นก็เดินจากไป ประสพการณ์เฉียดตายที่เขาประสบ ทำให้เขาเชื่อมั่นว่าที่รอดชีวิตมาได้เพราะเขาเกิดจิตเป็นกุศลคิดช่วยชีวิตคนอื่นให้ปลอดภัยนั่นเอง ผลบุญจึงดลบันดาลให้รอดหวุดหวิด ตั้งแต่นั้นเขามุ่งหน้าสร้างแต่กุศลและเขียนหนังสือยืนยันประสพการณ์จริง เพื่อให้ผู้อื่นมุ่งมั่นกระทำแต่ความดี ช่วยเหลือผู้อื่น อย่าเห็นแก่ตัว

เช้าวันหนึ่งผมได้ไปช่วยงานศพเพื่อนบ้าน ที่อายุเพิ่งจะสามสิบกว่าปี แต่ก็มานอนโหลตายกะทันหัน คุณยายวัยหกสิบกว่าปีคนหนึ่งที่มาช่วยงานศพเล่าให้ฟังว่า สิบปีก่อนลูกสาวซึ่งเป็นครู แต่งงานกับนายตำรวจชั้นนายพันทำงานอยู่ภาคเหนือ วันหนึ่งลูกเขยกับเพื่อนตำรวจอีกสามคนชวนกันไปตีกอล์ฟ ใกล้ค่ำจึงขับรถกลับบ้านพัก

ถนนสี่เลนมีเกาะกลางถนนกันเป็นแนว ลูกเขยขับรถอีกสิบกว่ากิโลเมตรจะถึงชานเมือง รถหกล้อห้อมมาอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นยางหน้าด้านขวาก็ระเบิดบิ่ง รถหกล้อเสียหลักทันทีพุ่งข้ามเกาะกลางถนน ไปชนกับรถลูกเขยอย่างจัง ถนนหนทางกว้างและยาวไกลแต่จำเพาะเจาะจงมาปะทะกัน ณ จุดนี้ ทั้งที่วังคนละฟากถนนแท้ๆ

คุณยายเชื่อว่าทุกคนต้องตายไปตามกรรม ในอดีตที่เคยสร้างร่วมกันมาแต่ชาติปางก่อนเท่านั้น โดยที่คุณยายอาจจะลืมคิดไปว่า หากใครมุ่งทำแต่กุศลผลบุญเอาไว้มากๆ กรรมปัจจุบันอาจส่งผลให้ความตายรั้งรอชะลอเวลาได้...

ดังที่พระท่านเทศน์เมื่อหลายปีก่อน ผมจำเนื้อเรื่องได้คร่าวๆ ว่า สามเณรรูปหนึ่งซึ่งเป็นลูกศิษย์พระสารีบุตรอายุสี่ขวบจะต้องตายภายใน

เจ็ดวัน พระสารีบุตรก็บอกสามเณรเพื่อจะได้อาไปลาโยมพ่อโยมแม่ สามเณรก็วิตกกังวลเศร้าหมอง เพราะยังไม่อยากตาย ระหว่างเดินทางไปลาโยมสามเณรเห็นปลากำลังจะตายเพราะน้ำแห้งขอดจึงช่วยชีวิตโดยช้อนปลาไปปล่อยที่หนองน้ำ พอครบเจ็ดวันสามเณรก็ยังไม่ตาย นี่คือนานสงส์การช่วยชีวิตผู้อื่นให้รอดตาย จึงกลายเป็นธรรมเนียมปล่อยปลาต่ออายุในปัจจุบัน แต่การปล่อยปลาที่ทำกันอยู่เดี๋ยวนี้ไม่บริสุทธิ์ เพราะไปจับปลามาเพื่อขายให้คนซื้อไปปล่อย ปลาต้องถูกขังแออัดอยู่ในกะละมังน้ำเหม็นๆ จนกว่าจะมีใครมาซื้อไปปล่อย และพอปล่อยไป พ่อค้าแม่ค้าก็จับมาขายใหม่ เป็นวงจรอันน่าเวทนาอยู่เช่นนี้ มีหน้าซ้ำปลาบางชนิด เช่น ปลาซักเกอร์ หรือ ปลาเทศบาล กรมประมงเคยขอความร่วมมืออย่านำไปปล่อย เพราะจะกระทบต่อพันธุ์ปลาพื้นเมือง ก็ไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควร

ที่พูดถึงเรื่องความตายก็เพื่อให้ชาวพุทธได้เข้าใจวิธีการทำบุญต่ออายุที่มีความถูกต้อง เพราะไม่มีใครหนีพ้นความตายไปได้ ดังคำที่ว่า “มรณัง อนติโต” หลายคนพอเจ็บไข้หรือได้รับอุบัติเหตุต่างๆ มักนิยมไปต่ออายุกับเจ้าพ่อเจ้าแม่หรือหลวงปู่หลวงอาที่ประกอบพิธีกรรมเดรัจฉานวิชา ทำบุญต่ออายุสะเดาะเคราะห์ ซึ่งออกนอกขอบเขตพุทธ

หากว่าการสะเดาะเคราะห์ บูชารับโชคและทำบุญต่ออายุที่ทำอยู่เกลื่อนกลาดได้ผลจริง คนที่มีเงินมากจะมีความเป็นอยู่ดีจะมีเคราะห์ร้ายอายุก็จะยืนยาวเพราะมีเงินจ้างเกจิอาจารย์มาช่วยจัดทำพิธีกรรมเหมาเป็นช่วงๆ ตลอดปี

ปัจจุบันชาวบ้านต่างดิ้นรนหาเงินเอามาจุนเจือครอบครัวเป็นเรื่องใหญ่ การทำบุญต่ออายุโดยการประกอบกรรมดีมีเมตตาเพื่อให้ชีวิตมุ่งไปสู่ความดีความเจริญที่ถูกตรงตามแนวทางของพระศาสนา จึงค่อยๆ จางหายไปจากใจชาวพุทธอย่างเสียดาย

การเมือง-กินเมือง

การ์ตูนขำประจำ โดยขวด (เดลินิวส์)

“การเมือง” หมายถึงมุ่งสร้าง
มรดกมันโถมประเทือง
ดำรงศาสนกษัตริย์เรือง
ผองพลสุขพานพ้อง

“นักการเมือง” เฉกผู้
อุทิศตนพัฒนา
รักษาศีลยิ่งชีวา
พิทักษ์ประโยชน์ถ้วน

“กินเมือง” ทลายถล่มสิ้น
ลิติตค่านิยมทราม
ล้างคมเสื่อมสุดนิยาม
กลียุคชุกเขี้ยวไถล

“นักกินเมือง” มากหน้า
หมกมุ่นอกุศล
วนเวียนว่ายวังวน
ชาญเขี้ยวเชิงโหดเขี้ยว

พยายามเมืองเก่าร้าย
ฝันใฝ่การเมืองหวัง
เรือเจียนล่มจมวัง
ฝันฝ่ากระแสลู่

สรรค์เมือง
ชาติก้อง
โรจน์รุ่ง นรินทร์
พรั่งพร้อมเกษมศานต์

อาสา
สละล้วน
สัตย์ซื่อ
ทั่วทั้งแผ่นดิน

เขตคาม
เทิดไว้
กำหนด
โลกไร้ศาสนา

มีดমন
ก่อเกื้อ
วิบาก บาปนา
ชั่วช้าเลวทราม

ชิงชัง
ใหม่กู่
วนเขี้ยว
เสกสร้างศีล-ธรรม